Τὸ φύλλον 10 λεπτά — 17 Ἀπριλίου 1916 — Ἀριθ. 26

Η ΜΙΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΛΙΛΛΗ

ΕΙΝΕ ΤΟΣΟ ΩΜΟΡΦΟ ΝΑ ΕΙΝΕ ΚΑΝΕΙΣ ΑΓΟΡΙ!

(Ἴδε σελίδας 8ην καὶ 9ην)

Ἕνα θαυμάσιον ἄρθρον γραμμένο ἀπὸ τὴν μὶς Βεατρίκην Λίλλη, τὴν χαριτωμένη Ἀγγλίδα ἠθοποιόν, ἡ ὁποία παίζει ρόλους ἀγαριοῦ, ντύνεται στὴ σκηνὴ πάντα σὰν ἀγόρι καὶ ντύνεται τόσο καλὰ ὥστε ὅλοι ὁμολογοῦν πλέον ὅτι αὐτὴ εἶνε «ὁ καλύτερα ντυμένος νέος στὸ Λονδῖνο». Ἡ μὶς Λίλλη θὰ σᾶς πῇ εἰλικρινῶς καὶ ἀκριβέστατα γιατὶ καὶ πῶς οἱ νέοι περνοῦν καλλίτερα πάντα. Τὸ ἄρθρο της εἶνε μοναδικὸ εἰς χάριν, εἰς πρωτοτυπίαν, εἰς ἁπλότητα. Τὸ συμπέρασμά της εἶνε ὅτι τὰ παιδιὰ θᾶνε πάντα παιδιά, μιὰ φορὰ ποὺ περνοῦν τόσο ὤμορφα—«ἀλλὰ προσθέτει, «καὶ τὰ κορίτσια θᾶσαν σὰν παιδιὰ γιὰ νὰ ζοῦν ἔτσι ὤμορφα ἂν τὰ ἄφηναν, ἂν μποροῦσαν—τὰ φτωχά». Διαβάστε ὅμως ὅλο τὸ ἄρθρο καὶ κοιτάξτε στὴς δύο καὶ ἕξι σελίδα τὰς θαυμασίας φωτογραφίας τῆς μὶς Λίλλη εἰς διαφόρους πόζες— τόσο ἀνδρωπὲς, ποῦ ἂν δὲν σᾶς τὸ λέγαμε θὰ ἐστοιχιμαπίζατε ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰν κορίτσι.

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπό τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως».
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6.
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10.

ΕΤΟΣ Α'. 17 Ἀπριλίου 1916 Ἀριθ. 26

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Τὸ λευκώμά μας

Ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς πολυπληθεῖς παραγγελίας ποῦ ἦλθαν καὶ διαρκῶς ἔρχονται στὰ γραφεῖά μας γιὰ τὰ λευκώματα τῆς «Κυριακῆς», χωρὶς ἀμφιβολία ἡ ἰδέα μας ὄχι μόνο θὰ ἐπιτύχῃ ἀλλὰ θὰ χαλάσῃ κόσμο. Ὁ ἐνθουσιασμὸς φυσικὰ θὰ γίνῃ μεγαλείτερος ὅταν ἴδοῦν τὰ λευκώματα καὶ τὰς περιεχομένας ἐρωτήσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἔχουν καυμίαν σχέσιν μὲ τὰς κοινὰς, τετριμμένας καὶ τυπικὰς πλέον, ποῦ ἀπαντᾶτε συνήθως εἰς τὰ λευκώματα. Ὅλοι πρέπει νὰ παραγγείλουν τοιαῦτα, διότι ὅλοι θὰ εὐχαριστηθοῦν ν' ἀνταλλάσσουν τὰς ἰδέας των μὲ ἄλλους. Τὰ λευκώματα θὰ εἶνε ἕτοιμα, εἰς τὴν διάθεσίν σας μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἡ Ψηφοφορία μας

Εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον λήγει ἡ ψηφοφορία τῶν γενικῶν ἀντιπροσώπων τῶν νομῶν, ποῦ ἀναφέραμεν. Εἴμεθα βέβαοι, ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἐκλεγοῦν μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον ποῦ ἐπέδειξαν γιὰ νὰ μαζεύσουν ψήφους καὶ ἀποκτήσουν τὴν πλειοψηφίαν, θὰ φροντίσουν διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς «Κυριακῆς». Τὸ περιοδικόν μας κατέστη δημοφιλέστερον ἀπὸ κάθε ἄλλο περιοδικόν. Ἔχει ἀναγνώστας-θαυμαστὰς ἐν δυνοιδεῖς, φανατικοὺς, θὰ μποροῦσε δὲ κανεὶς νὰ πῇ. Θὰ εἶνε δὲ ἀρκετὴ ἱκανοποίησις, εὐχαρίστησις ἂν ἐξέρετε, ὅτι μέρος τῆς εὐχαριστήσεως ποῦ δοκιμάζουν οἱ ἄλλοι, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ δι' ἕνα τόσον ξεχωριστὸν περιοδικὸν εἶνε ἔργον ἰδικόν σας, προέρχεται ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σας, τὸ ἐνδιαφέρον σας, τὴν ἀγάπην σας.

Τὰ Ἀθηναϊκὰ κέντρα.

Ὁ Μερακλῆς ἀπὸ τὸ παρὸν φύλλον ἀρχίζει νὰ σᾶς περιγράφῃ κ' ἀπὸ ἕνα ἀθηναϊκὸν κέντρον μὲ τὸν μοναδικόν του τρόπον ποῦ θὰ σᾶς κάμῃ νὰ διασκεδάζετε ὄχι λίγο. Σήμερα παραλαμβάνει τὸ περιώνυμο Ντορέ. Ζωηρὲς καὶ ἀληθινὲς ἡ πινελιές του. Ὅσοι γνωρίζουν, ὅσοι εἶνε οἰκεῖοι μὲ τὸ κέντρον αὐτὸ θὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἡ εἰκὼν εἶνε πιστοτάτη, χωρὶς καμμίαν ὑπερβολήν.

Αἱ καταχωρίσεις

Ἀναγκαζόμεθα καὶ πάλιν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι αἱ καταχωρήσεις διὰ νὰ δημοσιευθοῦν πρέπει νὰ προπληρωθοῦν. Ἑπομένως τὰ παρά πονα, ποῦ μερικοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ μᾶς γράφουν διὰ καταχωρίσεις μὴ προπληρωθείσας καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐδημοσιεύσαμεν δὲν ἔχουν θέσιν. Ἐπίσης διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ κατὰ χώριοις πρέπει τὸ ἀντίτιμον νὰ εἶνε ἀριβές· Κάθε λέξις ὑπολογίζεται. Ὁ στίχος μὲ κεφαλαῖα πληρώνεται πρὸς ἑξοσι λεπτά.

Ἡ συνεργασία

Πολλοὶ ἀποστείλαντες λογοχρασήματα καὶ μὴ βλέποντες ταῦτα εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον μᾶς γράφουν ἢ ἂν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας μᾶς ἐπισκέπτονται καὶ μᾶς ἐρωτοῦν γιατὶ δὲν ἐδημοσιεύθη ὅ,τι μᾶς ἐστείλαν. Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι τηρεῖται πάντοτε κάποια τάξις εἰς τὴν δημοσίευσιν ὄχι ὅμως καὶ ἀπολύτως. Καμμιὰ φορὰ ἐὰν ἕνα λογογράφημα κριθῇ κατάλληλον διὰ τὸ ἑπόμενον φύλλον δημοσιεύεται ἔστω καὶ ἂν πηδήσῃ τὴν σειράν του.

Ὁ Κυριακάτικος

Ὁ χρονογράφος μας «Κυριακάτικος» ἐπιστρέχεται τακτικὰ στὴν στήλην του καὶ κάθε ἑβδομάδα θὰ σᾶς προσφέρῃ τὸ χρονογράφημά του. Ὅλοι ἀπολαμβάνουν καὶ διαβάζουν μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τὰς χιουμοριστικάς του γραμμάς.

Ἕνα εὐχάριστον γεγονὸς

Οἱ ἀναγνῶσται μας παρατηροῦν ὅτι αἱ συνεργάτριαί μας ὅσον πᾶνε καὶ πληθύνονται. Τὸ τοιοῦτον εἶνε εὐχάριστον. Τίποτε δὲν ἐμποδίζει ἕνα κορίτσι νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἰδέας της, τὰ αἰσθήματά της, τὰς ἐντυπώσεις της. Ἡ πρόληψις ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ γράφῃ εἶνε ἀνόητος καὶ δὲν στηρίζεται πουθενά. Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεργατριῶν μας νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμη περισσότερον.

Ἡ «Κυριακὴ» περιμένει

Τὸ καλοκαίρι πλησιάζει. Τώρα ἀρχίζουν αἱ ἐκδρομαί, τὰ ταξείδια, τώρα εἶνε ἡ ἐποχὴ ποῦ ζῇ κανεὶς πλησιέστερα πρὸς τὴν Φύσιν καὶ ἑπομένως ἔχει καὶ περισσότερα νὰ διηγηθῇ. Ἀπὸ μιὰ ὡραία νύκτα σεληνοφωτιστὴ ποῦ περάσατε ἔξω, ἀπὸ μιὰ ἐκδρομὴ στὴν ἐξοχὴ ἢ στὴ θάλασσα ἔχετε πάντοτε νὰ πῆτε ὡμορφα πράγματα ἂν τὰ γράψετε ἁπλὰ, χωρὶς ἐπιτήδευσι, χωρὶς προσπάθεια νὰ κάμετε ὕφος ἢ νὰ μιμηθῆτε τοὺς ἄλλους ποῦ γράφουνς. Ἡ «Κυριακὴ» περιμένει τέτοια λογογραφήματα. Στείλατέ τα. Εἰς τοιοῦτον εἶδος περιγραφὰς θὰ γνωρίσετε καὶ τὰς πατρίδας σας εἰς τοὺς λοιποὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς φυσικάς καλλονάς της.

«Ἡ μνηστὴ τοῦ Θανάτου»

Μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα τελειώνει τὸ μυθιστόρημα τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀθαν. Μίχα «Ἀντίο Ζωή...»

"Οσοι ἐδοκίμασαν τὴν δυνατὴν γοητείαν τῶν σελίδων τοῦ μυθιστορήματος αὐτοῦ, ὅσοι αἰσθάνθηκαν τὴν αἰχμαλωτίζουσαν ζωηρότητα, ἀληθινότητα καὶ κίνησιν τοῦ ὡραίου αὐτοῦ μυθιστορήματος, ἂς ἑτοιμάζονται διὰ νέαν ψυχικὴν πανδαισίαν.

Μὲ τὸ τέλος τοῦ «Ἀντίο, Ζωή...» θ' ἀρχίσῃ δημοσιευόμενον εἰς τὴν «Κυριακὴν» τὸ νέον μυθιστόρημα τοῦ κ. Μίχα «Ἡ μνηστὴ τοῦ θανάτου». Μία γλυκεῖα περιπάθεια, ἔτσι λεπτὴ, ἔτσι φίνα, ἔτσι ἁπαλὴ, θὰ εἶνε χωμένη εἰς τὰς σελίδας τοῦ νέου μυθιστορήματος. Τὸ ἐνδιαφέρον δυνατὸν καὶ ἀδιάπτωτον θὰ συγκρατήσῃ αἰχμάλωτον τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τῆς πρώτης λέξεως μέχρι τῆς τελευταίας τῆς «Μνηστῆς τοῦ θανάτου».

Περιμένετε λοιπὸν ὅλαι καὶ ὅλοι τὴν «Μνηστὴν τοῦ Θανάτου».

Ὁ ἀρχισυντάκτης

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

ΝΤΟΡΕ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

— Μαμμά, Ρεγκάρντ λὰ μπά. Ἡ Κα Παππάκη εἶνε φορτωμένη φτειασίδι. — Καλησπέρα σας, μαμζέλλ, εἶνε καλλίτερα ὁ Μπλάκ ; (σκύλος καθὼς φαίνεται). — Τί ἰδέαν ἔχω γι' αὐτήν ; Σκύψτε νὰ σᾶς πῶ... (ἡ δεσποινὶς λέγει. Ὁ κύριος ποῦ ἔσκυψε ἐρυθρᾷ σαστισμένος ὡς νὰ μὴν πιστεύῃ τ' αὐτιά του). — Ὄχι, εἶνε τοῦ Μπετόβεν. — Τί λέτε εἶνε Σοῦμπερτ. — Καλὲ εἶν Τρεβατόρε. — Ὤ, ντάρμη. Αὐτὸ εἶνε πρωτάκουστο. Καλὲ αὐτὴ ἔχει κάμῃ τοῦ κόσμου τὰ σκάνδαλα. — Γιὰ ἰδὲς ἐκεῖνον μὲ τὸ μονόκλ. τί γελοῖος. — Γιὰ ἰδὲς ἐκείνῃ μὲ τὰ βαμμένα μαλλιά. τί ἄνοστη. — Πέστε μας τίποτα νὰ γελάσωμε, κ. Τζάκ. — Ἐλάτε νὰ μὲ ἰδῆτε ὅ,τι μέρα θέλετε τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. Εἴμαστ μόνοι σπίτι. Μόνον μὲ τὸν ἄνδρα μου. Καὶ πλήττομε καὶ οἱ δυὸ τόσο. — Ἀϊ προπό. ἡ ἐκκλησιὰ ἡ ἐική μας κατήντησε λαϊκή. Ἔρχονται ὅποιος - ὅποιος. Θ' ἀλλάξωμε ἐνορία. Ἴτ' γλρεμπλ. — Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντήσατε στὸ γράμμα μου, δεσποινίς; Δὲν πιστεύετε τέλος πάντων ὅτι... — Γκαρσόν. Φέρε νερά. — Τί φρίκη ἐφέτος. Μὲ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάῃ πουθενά. Θ' ἀναγκασθοῦμε νὰ μείνωμε στὴν Ἑλλάδα... — Ὁ Τοτός μου μὲ ἀνησυχεῖ τρόμαρα. Δὲ μιλεῖ καθόλου Γερμανικά. Ἐπιμένει νὰ μιλῇ πάντα Ἑλληνικά. — Ἄχ, μαμμά. Ὁ κορσὲς μ' ἔπνιξε—μ' ἔπνιξε. — Δεσποινὶς (Ἑλληνίς). Εἶσθε — πῶς τὸ λέτε αὐτὸ Ἑλληνικά. —πεσσιμίστ. — Ἄ, εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει. Ἔχει εἰσόδημο ἑξῆντα χιλιάδας φράγκα τὸν χρόνο. — Ἐμεῖς στὸ σπίτι μας ἔχομε δυὸ θαυμάσια οἰκογενειακὰ κοστούμια Ἑλληνικά, ποῦ τὰ φοροῦμε φυσικὰ τὸ Καρναβάλι. — Εἶνε τῆς μόδας τώρα αὐτοὶ οἱ μεγάλοι φιόγκοι ; — Πῶς ; Ἄ, Ἐγὼ δὲ διαβάζω ποτὲ Ἑλληνικὲς ἐφημερίδες. — Ναί γιά. Μὲ τὸ εἶπε τζάνουμ. — Σπρέχεν Ζὶ Ντόῦτς ; — Μαὶ σὰ νὲ σὲ φαὶ πᾶ, δοκτόρ. — Ξέρετε, δεσποινίς, ἔκαμα προχθὲς ἕνα ποίημα. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς τὸ ἀφιερώσω ; Ἔτσι μπορεῖ νὰ τὸ δημοσιεύσῃ ὁ κ. Τεῖοπότης στὸ «Ἔθνος». — Ἄχ, ὁ Τεῖοπότης -- τί σίκ. Πές του μαμμά, νὰ γράψῃ καὶ γιὰ μένα. — Τί ἀσχημη. — Τί βάψιμο. — Ξέρετε τί ἔκαμε ; Σκύψτε νὰ σᾶς πῶ. — Αὐτή ; Αὐτὴ εἶνε... μάλιστα. Τῷ ξέφω ἐγὼ ἐκ θετικῆς πηγῆς... Ὀζζὸ μὲ γκροζέϊγ. — Μήπως σᾶς πειράζει τὸ τιγάρο μου, δεσποινίς ; — Τί λέτε. Μ' εὐχαριστεῖ. Σπίτι καπνίζω ἕνα πακέττο τὴν ἡμέρα. — Ἐπειδὴ — ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ (ἀνταλλαγὴ ἐρωτημάτων, ἀπορία, σιωπή). — Ναὶ, ναὶ. τῆς κάνετε κόρτε. Εἴσθε βλάκας. — Τὸν Τοτὸ τὸν κρατήσαμε ἐδῶ. Εἶνε σωφέρ. Μὴ ρωτᾶς, μὰ σὸρ, τί ἐτράβηξα μέσα στὰ σφρατιωτικὰ γραφεῖα γιὰ νὰ τὰ καταφέρω. — Τί ὡμορφο χρῶμα ποῦ ἔχετε ἀπόψε, μαμζέλλ. — Θὰ σᾶς δῶ αὔριο. — Ποῦ ; Ποῦ ;—Συνειθίζεται. Εἶνε πολὺ σίκ. Τὸ εἶδα στὸν κινηματογράφο. — Ἄν ἐξαιρέσετε τὸν ἄνδρα μου καὶ τὸ σκυλάκι μου δὲν ἔχω ἄλλη παρέα σπίτι. — Ἐν' ἀλήθεια. Τὸ ἀράβασα σὲ μιὰ ἐφημερίδα ἀθηναϊκή. — Ποιὰς εἶνε ἡ πειὸ φρέσκες πάστες σας ; — (Γκαρσόν). Πάστες ἀράχνες, κυρία μου, μυῖγες, κατσαρίδες, σφαντοποδαροῦσες. Ἡ πάστες ἀράχνες συνειθίζονται πολύ. — Ἄ, Δὲ διάζεμαι. Εἶν' ὁ ἄνδρας μου σπίτι. — Δὲν τοὺς ἀνέχεμαι τοὺς μαλλιαροὺς. Ζὲ πὲ πὰ λὲ λίρ. Ἡ καθαρεύουσα μάλιστα. Ζὲ τὸν λάνγκ ἀνφέν. — Εἶνε ἡ καλλίτερη πούδρα ἀπ' ὅσες ἐδοκίμασα. Δὲ φεύγει. — Αὔριο δὲν μπορῶ. Θὰ πάω στὸν ὀδεντιάτρό μου, μεθαύριο στὴ ράφτρα μου. — Ξέρετε, ἐμὲ μ' ἀρέσει ἡ μουσική. — Ναί ; — Πολύ. Ἔχω ἕνα φωνόγραφο σπίτι μου, ποῦ παίζει διαρκῶς. — Τρελλαίνομαι γιὰ τὸ μαῦρο χαβιάρι. — (Ἡ Κυρία. Βάζει τὰ φασαμαίν της μὲ μεγαλοπρέπεια στὰ μάτια καὶ κυττάζοντας κάποιον ποῦ μπαίνει μὲ ὕφος ὡς νὰ δλέπῃ τὸ πειὸ ἀσήμαντο ἀντικείμενο μπροστά της ἐρωτᾷ). Ποιός εἶν' αὐτὸς πάλι ;—Ἄ, Αὐτὸς γράφει στὴν «Κυριακή». Εἶνε ὁ Μερακλῆς. — (Ἡ Κυρία κατεβάζει τὰ φασαμαίν της καὶ κάνει μὲ περιφρόνησι). Πῦ. Τί θέλει ἐδῶ μέσα ;

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΕΞΟΧΗ

Λοιπὸν ἀκούσατε, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται καὶ ὡραῖαι μου ἀναγνώστριαι, τί ἐπέραασα τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ποῦ εἶχα τὴν εὐτυχῆ ἐμπνευσιν νὰ ἐκδράμω οἰκογενειακῶς μέχρι Παλαιοῦ Φαλήρου.

Ἐπειδὴ εὑρισκόμεθα εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἡμέραν τῆς ἀγάπης ἐτόλμησα μετὰ τῆς ἀξιεράστου μου συζύγου καὶ τῆς ἀξιεραστοτέρας μου θυγατρὸς νὰ καθήσω εἰς ἕνα τῶν παρὰ θὶν' ἄλσος ζυθεστιατορίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα καραδοκοῦσι τὸν πελάτην διὰ νὰ τοῦ ἁρπάξουν τὸ πορτοφόλι.

— Ἄ, σήμερα θὰ ἔχουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι Πάσχα, διενοήθην ἐγὼ ὁ ἀπλοϊκὸς. Μίαν ἀπὸ τὰς 365 ἡμέρας τοῦ ἔτους θὰ εἶνε καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ Χριστιανοί.

Καὶ μὲ τὴν ματαίαν αὐτὴν ἐλπίδα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὰ δύο οἰκιακά μου θήλεα ἐτόλμησα ν' ἀκουμπήσω ἐπὶ μιᾶς καρέκλας τὰ κεκοπιασμένα μέλη μου, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐπονοῦσαν ἀπὸ τῆς σπουδεῖς καὶ τῆς γροθιὲς τῶν φιλανθρώπων συνεπιβατῶν μου τοῦ τράμ, καὶ ἀναπνέουσα βαθέως τὴν ζείδωρον θαλασσίαν αὔραν, ἐκτύπησα τὰ παλαμάκια κατὰ τὸ αὐστηρῶς ἑλληνικὸν ἔθιμον.

Μεθ' ὅ, παρελθούσης ἡμισείας περίπου ὥρας, ἐνεφανίσθη τὸ γκαρσόνιον.

— Βρὲ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, χτυπᾶμε τόσην ὥραν...

Τὸ γκαρσόνιον, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωρίζετε, εἶνε νοημονέστατον ζῷον, ἐχαμογέλασε περιπαθῶς καὶ μοῦ εἶπε·

— Ἀμέέέέσως... Διατάξετεεε...

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν κυρίαν μου·

— Τί διατάζει ἡ κυρία ;

Ἡ ἀβρὰ σύζυγός μου ἐπιθεώρησε τὸ κενὸν διὰ τοῦ βλέμματός της, ἠρώτησε τὰ κύμματακαὶ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν καὶ τὸν κενόν της στόμαχον καὶ διέταξε.

— Μιὰ μερίδα γητὸ ἀρνί,, μιὰ μαρουλοσαλάτα καὶ μία μπύρα.

Ἔπειτα ἀπηύθυνε ταχὺ ἐρωτηματικὸν βλέμμα πρὸς τὴν θυγατέρα μου καὶ προσέθεσε·

— Τὰ ἴδια γιὰ τὴν δεσποινίδα.

Καὶ ἀπευθυνομένη καὶ πρὸς ἐμέ.

— Ἐσὺ τί θὰ πάρῃς, Λαυρέντιε ;

— Ἐγὼ ;... Ἄς μοῦ φέρῃ δύο αὐγὰ κόκκινα κ' ἕνα ποτῆρι μπύρα.

Μετὰ μικρὰν ἀναμονὴν ἐκομίσθησαν τὰ ζητηθέντα καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ κατεβροχθίσθησαν.

Παρηγγείλαμεν δεύτερην μπύραν καὶ ἀπὸ ἕνα ροστοκάλι, ὄχρον καὶ ἀοδενικὸν ὡς παρειὰν Ἀτθίδος ἀριστοκρατίδος κόρης, τὰ ὁποῖα ἐν τοσούτῳ κατεβροχθίσαμεν ἐπίσης.

Ἀλλὰ — δίκαιε Θεέ, ὁ ὁποῖος ἐσταυρώθης καὶ ἀπέθανες καὶ ἐτάφης καὶ ἀνέστης διὰ τοὺς ἀνθρώπους— ὅταν ἐκομίσθη ὁ λογαριασμὸς ἤρχισα νὰ τρέμω.

— Μία καὶ ἐνενήντα ἡ μερὶς τὸ ψηφὶ, ἐλογάριαζε ταχέως τὸ γκαρσόνι, σαράντα λεπτὰ τὸ ποτῆρι ἡ μπύρα, ἑξῆντα λεπτὰ τὸ πορτοκάλι, ἑξῆντα λεπτὰ τὸ αὐγό, εἴκοσι λεπτὰ ἡμερίδα τὸ ψωμί... Τὸ ὅλον δραχμὰς δέκα καὶ ἑξῆντα.

Δήκαιε Θεέ, Διὰ τὸν μεζὲν ἐκεῖνον, διὰ τὸ ἐλάχιστον ἐκεῖνο ἄλειμμα τριῶν στομάχων ἔπρεπε νὰ πληρώσωμεν δέκα δραχμὰς καὶ ἑξῆντα λεπτὰ, ἐγειρόμενοι νηστικοὶ ἀπὸ τὸ φιλανθρωπικὸν ἐκεῖνο ζυθεστιατόριον, ἐν ἡμέρᾳ Ἁγίου Πάσχα ;

Ὁπωσδήποτε βαρυαλγὴς ἐλλήρωσα τὸν λογαριασμὸν καὶ τὸ πουρμπουὰρ τοῦ εὐγενικοῦ ἐκείνου γκαρσονιοῦ καὶ ἀνεχώρησα, ὁρκισθεὶς νὰ ἐπιχειρήσω ἄλλοτε τὸ ταξείδιον τοῦ Βορείου Πόλου παρὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον νὰ πιῶ μίαν μπύραν μετὰ μεζέ...

Ὁ Κυριακάτικος

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΚΥΡΙΑΚΗΝ,

Τὸ νέον πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ συνεργάτου μας

ΑΘΑΝ. ΜΙΧΑ

"Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,,

Δὲν θὰ μείνῃ μάτι ἀδάκρυτο, ψυχὴ ἀσυγκίνητη, καρδιὰ ποῦ νὰ μὴ γεμίσῃ γοητεία.

Σᾶς περιμένουν ἐκπλήξεις ποῦ δὲν τὰς ὀνειρευθήκατε, οὔτε σᾶς τὴς ἔδωκε ἄλλο μυθιστόρημα ἕως τώρα, ψυχικὰ συγκινήσεις ποῦ δὲν τὴς ἐδοκιμάσατε, πνευματικαὶ γοητεῖαι, ποῦ μόνο ἡ πέννα τοῦ νεαροῦ γόητος συγγραφέως μας μπορεῖ νὰ δώσῃ.

Γλυκύτερον μυθιστόρημα ἔρωτος δὲν ἔγραφῃ ποτὲ, οὔτε ἀληθινότερα ἐζωγραφίσθη ἡ σύγχρονος Ἀθηναϊκὴ ζωή.

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΟΛΑΙ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΕ ΑΑΧΤΑΡΑ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
«Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΤΤΟΥ»

ΠΙΝΕΛΙΕΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Εἶνε ἀκριβῶς ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου τῆς δενδροστοιχίας καὶ ἰδίως τοῦ Ζαππείου. Ὁ ἥλιος, ὁ Ἑλληνικὸς ἥλιος, ὄχι ἐκεῖνος ποῦ ψάλλει ὁ Σαντελλὰρ σκορπίζει γύρω μας ὅλα κλήρα τεράχια χρυσοῦ καὶ ὁ οὐρανός μας, ὁ Ἀττικὸς οὐρανός,, μᾶς φιλοδωρεῖ μὲ ἄπειρο λευκὸ καὶ κυανοῦν χρῶμα. Ξετελίγονται, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς, πρὸς χάριν τῶν θαμώνων τοῦ περιπάτου αὐτοῦ, ὅλες ἡ ἄσπρες γάζες τῶν ἐμπορικῶν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἡ ὁποῖες σὰν νὰ φτερουγίζουν κάτω ἀπὸ τὸν γαλαζένιο θόλο τ' οὐρανοῦ.

Ἡ γηραιὰ πιπεριὲς, μὲ τοὺς φουντωτοὺς πρασίνους ὑσσάνους των καὶ τοὺς ροδοχρόνους βόστριχούς των κτύχησαν νὰ ἰδοῦν κι' ἐφέτος τὸ ἀποστράπτον λιθόστρωτον πεζοδρόμιον πλῆρες ἀπὸ τὰς περιώνυμας περιπατητρίας του. Ἔνα μίγμα ἀρώματος ἐσκορπίσθη καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου ἡ διολέττα καὶ ἡ ἶρις, τὸ ἡλιοτρόπιον καὶ τὸ «ἀντελίν» ἐχύθησαν ἀφειδῶς ἀπὸ τοὺς δαντελλένιους ποδογύρους καὶ ἀπὸ τοὺς μεταξωτοὺς φλαμπλάδες καὶ μία ἀόρατος λύκηθος ἀρωμάτων ἐξηγιόσθη, εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἐνώγη μεὸ τὸν χρυσὸν τοῦ ἡλίου, κάτω ἀπὸ τὸ θαυμάσιο κυανοῦν φόντα τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ δαντελλωτὲς ἀκακίες καὶ τὰ λοιπὰ φυλλώματα τῶν δένδρων λυκνίζοντα μέσ' τὴν χλιαρὰν αὔραν, ἡ σκοῦρες σιλουέττες τῶν κυπαρισσιῶν μόλις ταλαντεύονται, μερικὰ, πρόϊμα τριαντάφυλλα καὶ λίγες χαριτωμένες ἀνεμώνες φαίνονται σὰν χρωματιστὲς κηλίδες ἐπὶ τῆς χλόης τῶν πρασιῶν. Καμμιὰ πεταλουδίτσα κάμνει δειλὰ- δειλὰ τὴν πρώτην της ἐμφάνισιν, τριγυρίζει μὲ τὴν συνήθη της χάριν γύρω στ' ἄνθη, δοκιμάζει τὸ ἄρωμά των.

Ἡ παραμάνες διαμαρτύρονται, ἡ μπόνες ἀρήνουν πρὸς στιγμὴν τὴν ἐντατιέλλ-ἀγγλέζ' των. Σὲ λίγο, δηλαδὴ κατὰ τὰς 12 παρὰ τέταρτον κάμουν τὴν ἐμφάνισίν των ἡ μόδ καὶ ἡ ὁιολὲτ δυβρέλλες τῶν τακτικῶν περιπατητριῶν, καθὼς καὶ δύο-τρία «τυρόλ» τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ φοροῦν οἱ φίφτυ-τοῦ μας. Τὸ μάτι τῶν λευκῶν προτομῶν σὰν νὰ τὴς ἀποδοκιμάζει αὐτὲς τὴς ἄκομψες ρεμπουπλίκες. Οἱ μπαμπέδες παίζουν ἐπὸ τὰ ὄμματα τῶν μητέρων των ἢ τῶν γκουβερνάντων των καὶ δέχονται συγχρόνως χρυσὰ φιλιά, τὰ ὁποῖα τοὺς στέλλει ὁ βασιλιᾶς ἥλιος. Τέλος ὁ οὐρανὸς μειδιᾷ μὲ τὸ γαλανόν του μειδίαμα καὶ ὅλο τὸ τοπεῖον ἰδανικεύεται καὶ μᾶς δίδει μίαν ἐντύπωσιν εἰκόνος πανοράματος, τὴν ὁποίαν θὰ ἐβλέπαμεν πίσω ἀπὸ ἕναν γυάλινον φακὸν ἢ εἰς μίαν ταινίαν κινηματογράφου τοῦ Πατὲ ἢ τοῦ Πάλλας.

Τὸ τοπεῖον συμπληρώνει τὴν γενικὴν γραφικότητα.

Ἡ μακρόθεν διακρινομένη θάλασσα ἠρεμεῖ σὰν γαλάζιος καθρέπτης ἐντὸς τοῦ ὁποίου θᾶλεγε κανεὶς ὅτι κατοπτρίζονται αἱ ὑψαίου ρυθμοῦ καὶ τέχνης ἀθάνατοι Στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Διὸς, τὴν Παλλάσα Ἀθηνᾶ ἢ μᾶλλον Ἀθήνα ἂς προσφέρωμεν ὅλοι μας ἐγκάρδια εὐχαριστήρια διότι μᾶς κάμνει ν' ἀπολαμβάνωμεν τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὃ' εἰς ἄλλους τόπους εἶνε σχεδὸν χειμών, ἕνα τοιοῦτον ἀνοιξιάτικον περίπατον.

ΚΩΝΣΤ. Θ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ

ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ

ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗΣ»

ΘΑ ΕΙΝΕ ΚΑΤΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ

ΠΟΙΑ ΠΟΛΙΣ ΕΧΕΙ ΤΟΥΣ ΩΡΑΙΩΤΕΡΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Υπό τῆς Μιλένκα Σεργκάρδι
ΣΗΜ. ΑΡΧ. - Ἡ σινιόρα Σεργκάρδι, γνωστὴ λογογράφος καὶ ἀρθογράφος Ἰταλίς, ὁμιλοῦσα γιὰ ὡραίους ἄνδρας κρίνει τοὺς Ἀμερικανοὺς μὲ κάποιαν αὐστηρότητα. Φαίνεται, δὲν τῆς ἔχουν κάμει καὶ μεγάλην ἐντύπωσι. Ὡποσδήποτε τὸ ἄρθρον της εἶνε γραμμένο μὲ πολλὴν χάριν καὶ διαβάζεται μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν.
(Συνέχεια καὶ τέλος)

Στὸ Παρίσι θρίσκετε, ὄχι πολὺ συχνὰ ὅμως, ὡραίους ἄνδρας, ἀλλὰ ἡ χάρις, ἡ ὠμορφιὰ τῆς Παριζιάνας τοὺς ἐπισκιάζει.

Τώρα, παραδεχόμεθα θέβαια, ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς δὲν εἶνε καὶ ὁ μόνος ἄσχημος. Ἡ σπουδαία του διαφορὰ ἴσως ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀσχήμους ἄνδρας εἶνε, ὅτι αὐτὸς δὲν δίδει πεντάρα γιὰ τὴν ἀσχημιά του, δὲν τὸν νοιάζει ὅσον ἄσχημος κ' ἂν εἶνε. Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ γυναῖκες δὲν ζητοῦν Ρωμαίους, ζητοῦν μόνο καλλιτέχνας ἐραστὰς — ἐραστάς, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὴν λεπτὴν, δόκολον τέχνην τοῦ ἔρωτα. Δώσατε στὴ γυναίκα ἕνα τέτοιον καλλιτέχνη ἐραστὴν καὶ θὰ τοῦ παραβλέψῃ τὸ μακρύ του πηγοῦνι, τὴ φαλάκρα του ἀκόμα καὶ τὸ χονδροκαμωμένο του πρόσωπο. Δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει της τί πράγματι εἶναι ἕνας ἄνδρας, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποῦ ἔχει σπουδαιότητα, ἐκεῖνο ποῦ βαρύνει εἶνε ὅ,τι τὴν κάνει νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶνε. Ὁ ἔρως καὶ ἡ τέχνη τοῦ ἔρωτος εἶνε δύο ἐντελῶς διακεκριμένα καὶ διάφορα πράγματα. Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα ἄϊσθημα βαθὺ, σοβαρὸν, συχνὰ μιὰ θαυμάσια, ἡρωϊκὴ θυσία, συχνὰ μιὰ παθητικὴ ἀγωνία, συχνὰ μιὰ ἐντόνος, διαπεραστικὴ χαρά. Ἀλλὰ τὸ κάμνεν ἔρωτα, τὸ «Φάρε λ' ἀμόρε» ὅπως λέμε ἡμεῖς, εἶν' ἕνα κρυφτουλάκι ποῦ παίζεται εἶνε φλέρτ, εἶνε κοκκεταρία, εἶνε τὸ μέσον ποῦ δοκιμάζει κανεὶς τὴν ἱκανότητά του γ' ἀρέσῃ, νὰ προσελκύῃ, νὰ γοητεύῃ, εἶνε κάτι ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ καὶ θελκτικὸ, κάτι ποῦ μπορεῖ νὰ καταλήξῃ εἰς δράματα, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον κάμνει νὰ μεταβάλλωνται αἱ ὧραι τῆς ἀνίας σας εἰς ὧρας μαγείας — εἶνε ὅλ' αὐτὰ μαζί, σ' ἕναν ἁρμονικὸν συνδυασμὸν, ποῦ ἀποτελεῖ τὴν δύσκολον τέχνην τοῦ ἔρωτα. Εἶνε ἕνα σπόρτ, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ὁ Ἀμερικανὸς ἐδιδάχθη ἢ ἔμαθε. Ὁ καϋμένος εἶνε πολὺ εἰλικρινὴς, πολὺ ἀφελής. Θεωρεῖ ὅλες τὰς λεπτότητες αὐτὲς σὰν κάτι ὄχι ἀπολύτως τίμιο, ὄχι ἐντελῶς ἠθικό.

Ἀκριβῶς δὲ ἐδῶ εἶνε ποῦ τὴν παθαίνει, εἰς τὴν ἀντίληψί του αὐτὴ ὀφείλεται κάθε τοῦ φιάσκο εἰς τὸ πεδίον τῶν αἰσθημάτων. Ἀποροφημένος τόσον πολὺ μὲ τὴν ἐργασία του, ὑποχρεωμένος νὰ παλαίῃ πάντοτε εἰς ἀπεγνωσμένον ἀνταγωνισμὸν, ἀφωσιωμένος εἰς τὸ νὰ ἐπισωρεύῃ πλούτη, κατήντησε νὰ γείνῃ ὁ πτωχότερος ἐραστὴς στὸν κόσμο. Συναγωνίζεται κάθε ἐπιχειρηματίαν εἰς τὸ ἐμπόριον — ἀλλὰ θὰ μποροῦσε νὰ συναγωνισθῇ μὲ ἕνα ἀδέξιον ἔστω Εὐρωπαῖον ἐραστὴν ; Κάνει χρήματα πολλὰ, ἀλλὰ εἰς τὸν ἔρωτα εἶνε πάμπτωχος. Ἡ Ἀμερικανὶς ἐξ ἀντιθέτου ἔχει ὅλον τὸν καιρὸν καὶ τὴν ἄνεσίν της νὰ διαβάζῃ, ν' ἀκροάζεται ἐκλεκτὴν μουσικὴν, νὰ κυττάζῃ καὶ νὰ μελετῇ ἀριστουργήματα ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, τέλος νὰ σπουδάζῃ τὴν τέχνην τοῦ ἔρωτα καὶ νὰ κατέχῃ τελείως ὅλας θαυμασίας ἀποχρώσεις τῆς αἰσθηματικῆς πείρας. Καὶ εἶνε ἑτοίμη, προπαρασκευασμένη καλῶς γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἐξέχως εὐαίσθητος, πρόθυμος εἰς ταχεῖαν ἀνταπόδοσιν, θρεμμένη μὲ ὠμορφιὰ καὶ ρωμαντισμὸ, ζητεῖ τὸν ἐπιδέξιον ἐραστήν. Καὶ τί θρίσκει ; Ὄχι τὸν αἰσθηματίαν Ἰταλὸν, τοῦ ὁποίου ὁλόκληρος ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα πολυσέλιδο ρωμαντικὸ μυθιστόρημα μὲ περιπετείας ποῦ ἡ μιὰ διαδέχεται τὴν ἄλλην, μὲ σκηνὰς θαυμασίας πάθους, κόρτε, ζηλοτυπίας — ναί, ἡμεῖς ἡ Ἰταλίδες δὲ μποροῦμε θέβαια νὰ ποῦμε, ὅτι στερούμεθα τροφῆς γιὰ νὰ χορτάσωμεν κάθε πεῖνα τῆς καρδιάς μας. Ὄχι τὸν μορφωμένον, λεπτὸν Γαλάτην, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ὁμιλήσῃ γιὰ τέχνη, γιὰ ἔργα φιλολογικὰ, γιὰ θέατρο καὶ περισσότερον πάντων γιὰ τὸν ἑαυτόν της, μὲ γλῶσσα ποῦ θὰ τὴν μαγεύσῃ. Ὄχι τὸν αἰσθηματιὰν, γλυκὺν, στενάζοντα, εἰδωλολάτρικὸν Γερμανὸν, ὁ ὁποῖος θὰ φωτογραφηθῇ μὲ τὸν βραχίονα περασμένον γύρω ἀπὸ τὴν λεπτοκαμωμένην της μέσην. Ὄχι τὸν ζηλότυπον Οὔγγρον ἢ τὸν ἐρωτοπαθῆ Αὐστριακὸν ἢ τὸν γεμᾶτον ὀβρὸ πάθος Ρῶσσον ἢ τὸν θερμοκέφαλον, ἐκίμονον Ἄγγλον.

Ὄχι. Κανένα ἀπὸ αὐτοὺς, ἀλλὰ θὰ ὀρῇ τὸν ἄνοστον, μονότονον, ἀθέξιον, εἰλικρινῆ καὶ εὐθὺν Ἀμερικανὸν, ὁ ὁποῖος εἶνε πάντα ἀθῶος καὶ καθαρὸς ἀπὸ κάθε παραφορὰν ζηλοτυπίας, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐμαχαίρωσε ἢ ἐσκότωσε κανένα χάριν τοῦ ἔρωτός του, οὐδέποτε εἶπε ψέμματα, οὐδέποτε ὑπάνησε, οὐδέποτε πέθανε χάριν τοῦ ἔρωτός του. Τὸν Ἀμερικανὸν ἐπιχειρηματίαν, τὸν «μπίζινες μάν», ποῦ ποτὲ δὲν θὰ τῆς θαυμάσῃ τὴν τουαλέττα της, ποῦ ποτὲ δὲ θὰ τῆς ὁμιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτόν της, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲ τὴν ὑποπτεύεται καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀθλακρισίαν εἰς τὴν γυναῖκά του. Τὸν κουρασμένον ἐπιχειρηματίαν, ποῦ ἀγαπᾷ τὴς ἐπερέττες καὶ τὴς ἐφημερίδες καὶ ἐμφανίζεται ἐνώπιόν της κακοντυμένος, μὲ ρυῦχα ποῦ δὲ τοῦ πηγαίνουν, μὲ χρώματα στὰ πουνάμισα, ποῦ φορεῖ, στὰ φορέματα, καὶ τὴς γραβάτες, ποῦ δὲν τοῦ ταιριάζουν. Θὰ συναντήσῃ τὸν κοϋμένον τὸν Ἀμερικανὸν, ποῦ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ μυστικότης, τί θὰ πῇ μαγνητισμὸς, τί θὰ πῇ μυστικότης, τί θὰ πῇ μαγνητισμὸς. Αὐτὸν, ποῦ τὴν ἀφίνει νὰ εἶνε ἡ διευθύντρια στὸν ἔρωτα, ποῦ τῆς παραδίδει τὰ ἡνία, ποῦ τῆς δίδει ὅ,τι τοῦ ζητήσῃ — ἐκτὸς ἐκείνου ὅμως γιὰ τὸ ὁποῖον περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, συγκρίτως περισσότερον διψᾷ ἡ ψυχή της καὶ ἡ καρδιά της.

Ἡ Ἀμερικανίδα εἶνε καταδικασμένη νὰ παρουσιάζεται, νὰ παίζῃ τὸ ρόλο της μπρὸς στοὺς χειροτέρους ἐραστὰς ποῦ ὑπῆρξε ποτέ. Δώσατέ της ἕνα ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ἀπὸ Γάλλους καὶ θὰ ἴδητε, ὅτι θὰ γείνῃ ἡ καλλίτερη, ἡ ὡραιότερα ντυμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Δώσατέ της ἕνα ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ἀπὸ Ἰταλοὺς καλλιτέχνας καὶ θὰ ἀναβειχθῇ μεγάλη καλλιτέχνις εἰς τὴν τέχνην τοῦ αἰσθήματος, τῶν συγκινήσεων. Δώσατέ της ἕνα ἀκροατήριον ἀποτελούμενον ἀπὸ Γερμανοὺς καὶ θὰ ἴδητε τὸ αἰσθηματικώτερον πλάσμα ἐξ ὅσων ποτὲ ἠγάπησαν καὶ ἐστέναξαν ἐπὶ τῆς γῆς. ἕνα ἀκροατήριον ἀπὸ Ἄγγλους καὶ θὰ γείνῃ ἡ ἀνταξία σύντροφος, ἡ νοικοκυρά, ἡ σωματοφύλαξ τοῦ ὡραιοτέρου, σοβαρωτέρου λόρδου καὶ ἀφέντη. Μπρὸς σ' ἕνα Ρωσσικὸν ἀκροατήριον θὰ μετεβάλλετο εἰς μυστικοπαθῆ, αἰνιγματικὴν, θὰ καίονταν ἀπὸ παθητικότητα. Ἀλλὰ στὴν Ἀμερικὴ, μπρὸς σ' ἕνα ἀκροατήριον Ἀμερικανῶν ἐραστῶν — Μπᾶ.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Συγχαίρομεν τοὺς καλλιφώνους ναύτας καὶ ὑπαξιωματικοὺς, Μουτσογιάννην, Ὀχανίδην, Βαλινδρᾶν, Χριστοδούλου, Κόμναν Πρίφτην καὶ Ρέπουλην τοὺς ἀποτελέσαντας τὴν χορῳδίαν τοῦ Ἐπιταφείου τοῦ θωρηκτοῦ «Λῆμνος».

«Ἀπαρηγόρητο Δεοπάκι»

ΔΗΛΟΠΟΙΟΥΜΕΝ

ὅτι οὐδεμία ἀπόδειξις ἀγορᾶς τόμων «Κυριακῆς» καὶ «Νέας Γενεᾶς» λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἐὰν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐνσφράγιστον καὶ ἐνυπόγραφον δελτίον τῶν Καταστημάτων «Ἀκροπόλεως» μὲ τὸ ὁποῖον εἶνε ἐφωδιασμένοι οἱ τόμοι.

ΑΠΟ ΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΟΛΟΝ

Οἱ καμπάνες τοῦ στόλου ἐσήμαιναν τὴν ἑνδεκάτην μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ φύσις γύρω σκεπασμένη μέσα σένα διαφανὲς ὁμιχλῶδες πέπλο ἐκοιμᾶτο βαθειὰ, ἐνῷ ἡ ἐντελῶς γαληνεία θάλασσα ρυτιδωμένη ποῦ καὶ ποῦ ἀπὸ τὴν ὀλίγην μπαχαρίαν ἀντανακλοῦσε τὰ χαμηλότερα ἄστρα ποῦ λαμποκοποῦσαν στὸ ξεκάθαρο στερέωμα καθὼς καὶ ταῖς ὁλόφωτες σιλουέττες τῶν θωρηκτῶν ποῦ ἀναπαυόμενα σὰν θαλάσσια τέρατα ἐκάτνιζον μακαρίως μὲ τὴς κα πνοδόχες των σὰν μεγάλα ποῦρα, καθὼς καὶ τὰ ὀπέναντι φῶτα τοῦ Ναυστάθμου σὲ μακρυὲς φωτεινὲς γραμμὲς ποῦ τρεμουλιάζουσαι στὸ ἔλσφρό της ριτύδωμα ἀνέδιδον ὅλα τὰ χρήματα τῆς Ἴριδος. Συγχρόνως δὲ ἡ σάλπιξ ἐσάλπιζε τὸ ἔκτακτον ἐγερτήριον διὰ τὴν ἀνάστασιν, ἡ δὲ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ναυστάθμου στὴν νεκρικὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς ἐκαλοῦσε ζωηρὰ τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν.

Ὅσον ἡ ὥρα προχωροῦσε τόσον ἡ ἔκτακτος κίνησις ηὔξανε εἰς ὅλα τὰ πλοῖα ἰδιαιτέρως δὲ εἰς τὰ θωρηκτὰ. Ἀπειράριθμα φῶτα τῶν ἀναμμένων λαμπάδων τῶν ναυτῶν ἐξερχόμενα ἀπὸ τὰ διάφορα ὑποστρώματα τῶν πλοίων ἐκινοῦντο γοργὰ πρὸς τὴν φωτόλουστον πρύμνην ὅπου ἀραγμένα ἔμενον ἀκίνητα προσέχοντα εἰς τὴν ἀρχίσασαν λειτουργίαν. Ἡ ὥρα ἐπλησίαζε ἡ δωδεκάτη. Εἰς τὴν σιγὴν τοῦ περιβάλλοντος ἠκούετο κάπου-κάπου ὁ ὑψήφωνος ψαλμὸς τοῦ ἱερέως. Ἔξαφνα μιὰ ἀστραπιαία λάμψις καὶ κατόπιν ἀμέσως ἕνας κρότος κανονιοῦ ρυθμέντος ἐκ τῆς Ναυαρχίδος μετέβαλε τὸ πᾶν. Συγχρόνως ἅπαντα τὰ πλοῖα ἐν μέσῳ ἐξωφρενικῶν κανονιοβολισμῶν καὶ φαιδρῶς κοδωνοκρουόντας ὑπὸ τῶν ἐπακτῶν πυροβολείων των γοργὰ-γοργὰ ἐσημαιοστολίζοντο, ἐνῷ οἱ ναῦται ξεχάσαντες πρὸς στιγμὴν τὸ σπῆτί των ἐξεσποῦσαν σένα χαρμόσυνον «Χριστὸς Ἀνέστη». Τὸ ἀνατέλλον μιοῦ φεγγάρι αἰσθανόμενον ὡς φαίνεται καὶ αὐτὸ τὴν τελεσθεῖσαν θεῖαν μυσταγωγείαν ἐσκόρπιζε γελαστὸ τὸ χρυσὸ του φῶς ποῦ χαϊδεῦον ἁπαλὰ τὴν κοιμωμένην φύσιν προσέδιδε εἰς τὸ σύνολον μαγευτικωτάτην ὄψιν.

«ΤΡΕΛΛΗ ΝΕΡΟΥΠΗΔΑ»
(καταδρομικὸν «Ἕλλη»

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΣΟΥ

Ὅπως αὐτὸ τὸ ἄστρο σου
φωτάει κάθε βράδυ
εἶνε γιὰ μὲ ὁ ἔρως σου
ἀτίμητο πετράδι.

Μ' ἂν παύσῃ ὅμως νὰ φωτῇ
καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἐλπίζω
θὰ παύσω δὲ σιγὰ - σιγὰ
ἀγάπην ν χαρίζω.

Καὶ ἂ' ἔλθῃ μέρα ποῦ καὶ αὐτὸ
θὰ παύσῃ νὰ φωτίζῃ
ὁ ἔρως σου ὡσὰν καὶ αὐτὸ
θὰ παύσῃ νὰ ἀνθίζῃ.

Γιατὶ σὰν σβύσῃς καὶ αὐτὴ
μ' ἀρνιέται μὲ ξεχνάει
εἶνε κακιὰ καὶ ὅλο ζητῇ
καρδιὲς νὰ ἀποσπάσῃ.

Μ' ἀστέρι μου τῷ λαμπερὸ
ποῦ στέκεις κεῖ ἐπάνω
ἀπὸ ἐσὲ παρακαλῶ
Μὴ σβύσῃς, θὰ πεθάνω.

Θωρηκτὸν «Λῆμνος»

Ἑκατόγχειρ

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Ὑπὸ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ 25

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ὕστερα ἀπὸ πέντε μῆνας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εὑρισκόμασιε εἰς τὰ τέλη τοῦ Ἰουλίου, εἰς τὸ Νέον Φάληρον.

Εἰς ἕνα μπαλκόνι τοῦ Ξενοδοχείου τὸ «Ἀκταῖον» κάθεται ξαπλωμένη ἡ Μαργαρίτα πάνω σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολιτρόνα, ἀπὸ ἐκεῖνες τοῦ ταξειδιοῦ. Κοντά της παραστέκει ἡ κυρὰ-Σπύραινα.

Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ γαλήνια, φεγγαροφώτιστα καλοκαιρινὰ βράδυα τοῦ Φαλήρου. Κάτω ἡ πλατεῖα εἶνε γεμάτη ἀπὸ κόσμον, ἡ κίνησις ὅμως καὶ ὁ θόρυβος τῆς ζωῆς φθάνει σδυμένη ἐκεῖ ἐπάνω, εἰς τὸ ψηλὸ μπαλκόνι τοῦ «Ἀκταίου», ὅπου εἶνε ξαπλωμένη σιωπηλὴ ἡ Μαργαρίτα.

Τὸ δλέμμα της ἁπλανὲς κυττάζει πότε τὸν οὐρανὸ, ποῦ ἔχει ἕνα καθάριο γαλανὸ χρῶμα, πότε τὴν γλυκειὰ φαληρικὴ θάλασσα, ἀπάνω στὴν ὁποίαν τὸ φεγγάρι χύνει ἄφθονο τὸ χρυσάφι του, σὲ μιὰ πλατειὰ λουρίδα φωτός...

Στὸ δάθος μερικὰ ξένα πολεμικὰ καράβια κόδουν τὸ ἀπέραντο γαλάζιο τῆς θαλάσσης μὲ τοὺς ἐπιδλητικοὺς των ὄγκους.

Μαζὶ μὲ τὸν θόρυδο τῆς κινήσεως καὶ τῆς ζωῆς ἀνεβαιναν συγκεχυμένοι, σδυσμένοι σχεδὸν οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς, ποῦ παίζει στὸ κιόσκι τῆς πλατείας, κοντὰ στὴν ἐξέδρα.

Μιὰ δροσερὴ θαλασσινὴ αὔρα ριπίζει τὰ καστανὰ μαλλιὰ τῆς Μαργαρίτας, τὰ ὁποῖα χαϊδεύουν τὸ ὠχρό της μέτωπο.

Ἡ κυρὰ-Σπύραινα κάθεται σιωπηλὴ καὶ τὴν κοιτάζει.

***

Μέσα στὸ διάστημα αὐτὸ τῶν πέντε μηνῶν, ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν δραδυὰ ἐκείνη, στὴς πρῶτες τοῦ Μαρτίου, ὅπου ἡ Μαργαρίτα εἶχε παραδώσῃ τὸ ὡραῖο κορμί της στὰ ἀχόρταγα ἀγκαλιάσματα τοῦ σκληροῦ Πέτρου, πολλὰ πεδιστικὰ συνέδησαν.

Ὁ Πέτρος, ἀφήνοντας τὸ παιδάκι του σ' ἕνα Νηπιαγωγεῖο τῶν Ἀθηνῶν, ἔφυγε γιὰ τὴν Ἑλδετία, ἀποχαιρετῶντας τὴν Μαργαρίτα μὲ κοινοτυπικὰ λόγια μιᾶς ἐπιστολῆς.

Ἡ Μαργαρίτα δὲν τὸν ἐμίσησε διόλου. Ἦταν πολὺ δυνατὴ καὶ πολὺ ὑπέροχη, ὥστε νὰ μὴ τὸν μισήσῃ. Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὸ πλῆγμα τῆς πρώτης ἐκπλήξεως, ἔλαδε τὴν σταθερὴ κι' ἀμετάκλητη ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ. Ὄχι γιὰ τὶ ἦταν ἀσθενὲς πλάσμα, ὄχι γιατὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμι ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴς δύσκολες ἐκείνες πιέσεις τῆς ζωῆς της, ὄχι γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἀφοῦ τῆς ἔλειψε ἡ ἀγάπη τοῦ Πέτρου, ὄχι γιατὶ ἐλογάριαζε τὴν κοινωνία. Τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἡ Μαργαρίτα ἀποφάσισε νὰ πεθάνῃ, γιατὶ αἰσθανότανε τὸν ἑαυτό της ὑποχρεωμένο ἀπέναντι τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ ἀπέναντι τῆς ὑπερηφανείας της. Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ ἀηδία γιὰ τὸν ἠλίθιοκαὶ ἀνόδεο κόσμο, γιὰ τὴν πρόσοψιν καὶ χυδαία κοινωνία, ἤθελε νὰ πῇ τὸ «ἀντίο» στὴν ζωή, ποῦ ἦταν ὡραία, κάνοντας μιὰ θαυμασία καὶ ἀξιοπρεπῆ καὶ ὑπερήφανη χειρονομία. Νὰ πῇ τὸ «ἀντίο» στὸν κόσμο, ὄχι ἐγκαταλείποντας τὴν ζωή, ὅταν πειὰ εἶχε συντριφῇ καὶ εἶχε κα ταντήσῃ ἐρείπιο, ὅταν πειὰ δὲν τὴν ἤθελε ἡ ζωή, ἀλλὰ νὰ πῇ τὸ «ἀντίο» μὲ χεῖλη ὡραῖα καὶ ποθητά, ἐνῷ ἦταν ἀκμὰ τόσο νέα, τόσο πλούσια, τόσο ποθητή, ἐνῷ τόσοι τῆς ἐζητοῦσαν γονατιστοὶ τὴν ἀγάπη της. Ἐκεῖνο ποῦ ἐζήτησε ἡ ὑπερήφανή της ψυχὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἔχῃ. Αἴ, λοιπὸν ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Δέν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους ποῦ θὰ ἦταν εὐχαριστημένη καὶ μὲ ἡ' ἀποφαγούδια τῆς ζωῆς. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτοὺς προσκαλεσμένους αὐτή. Ἡ Μοῖρα τὴν ἐστραδοκύτταζε διαρκῶς καὶ ἡ Ζωὴ ἀρνιόταν νὰ τῆς δώσῃ τὴν ὡρισμένη της θέσι στὸ πλουσιο τραπέζι. Λοιπὸν ἔπρεπε νὰ φύγῃ... Μὲ μίαν ὡρσία κ' εὐγενικὴν ὑπόκλισι ἔπρεπε ν' ἀποχαιρετίσῃ τὴν Ζωή...

Εἶχε ἀποφασίσῃ νὰ πεθάνῃ, ἀλλὰ ἔξαφνα, μίαν ἡμέρα ἐκατάλαδε πῶς θὰ ἐγινότανε μητέρα. Κουρασμένη καὶ κακοδιάθετη μίαν ἡμέραν ἄκουσε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ γιατρό. Θὰ ἐγινότανε μητέρα. Κάτι σὰν ἥλιος ἔλαμψε μέσα της καὶ ἔγεινε ὅλη ἀπὸ φῶς. Θὰ ἐγινότανε μητέρα καὶ δὲν εἶχε πλέον κανένα δικαίωμα νὰ πεθάνῃ. Τὴν ζωοῦλα ποῦ εἶχε μέσα της, τὸ πλασματάκι ποῦ εἶχε μέσα στὸ σπλάγχνα της δὲν τὸ ἐξουσιάζε, οὔτε εἶχε δικαίωμα νὰ τὸ πάρῃ μαζί της, φεύγοντας ἀπὸ τὴν ζωή... Δὲν ἐχωροῦσε καμμιὰ ἀντίρρησις, ἔπρεπε νὰ ζήσῃ.

Διηγήθηκε τὸ πρᾶγμα στὴν κυρὰ-Σπύραινα καὶ ἡ δυστυχισμένη γρηᾶ ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτη ἀπὸ τὸ φλιδερὸ ἄγγελμα.

— Παιδί μου, παιδί μου..., καὶ τώρα τί θὰ γείνουμε, παιδί μου ; εἶπε ἐνώνοντας τὰ χέρια της σὲ στάσι ἐοχάτης ἀπελπισίας!

Ἡ Μαργαρίτα μπόρεσε νὰ χαμογελάσῃ μπρὸς στὴν ἔκρηξι τῆς ἀπελπισίας τῆς γρηᾶς ντιντᾶς της.

— Τί θὰ κάνωμε ; εἶπε. Τίποτε. Ὅ,τι θέλει ὁ Θεός...

Ἡ κυρὰ-Σπύραινα ἐκύτταξε ἔκπληκτη ἀπὸ τὰ δακρυσμένα μάτια της τὴν Μαργαρίτα.

— Ποῦ θὰ πᾶμε νὰ χωθοῦμε ἀπὸ τὸν κόσμο, παιδί μου ; ἐξηκολούθησε σαστισμένη ἡκυρὰ-Σπύραινα.

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω κανένα λόγο στὸν κόσμο, εἶπε ὑπερήφανα ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ γρηᾶ ντιντά της ἐπήγαινε νὰ ζουρλαθῇ.

— Ἔπρεπε νὰ σὲ πάρῃ, ἐτόλμησε νὰ πῇ.

Ἀλλὰ ἡΜαργαρίτα δὲν τῆς ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι σ' αὐτό.

Ἡ κυρὰ-Σπύραινα ἐπρόπτιεν ἀκόμα νὰ φύγουν καὶ νὰ πᾶνε νὰ δροῦνε τὸν πατέρα τῆς Μαργαρίτας ἢ τέλος πάντων νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα νὰ μένουν μακρυά. Ἀλλὰ ἡ Μαργαρίτα δὲν ἐδέχθηκε τίποτα.

Ἔτσι ἐπηγαιναν τὰ πράγματα, ὅταν μιὰ μέρα ἐγύρισε ἔξαφνα στὴν Ἀθήνα μόνος του χωρὶς τὸν Γιαννάκη, ὁ πατέρας τῆς Μαργαρίτας.

Ἡ Μαργαρίτα τὸ ἔμαθε κ' ἔννοιωσε ἀλη θινὸ καρδιοχτύπι. Στὴν κατάστασι ποῦ δρισκόταν (ἂν καὶ μὲ τὸ μάτι κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἐννοήσῃ τὴν θέσι της) αἰσθανότανε ἄπειρη νιροπὴ νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της, ἂν τυχὸν ἔρχοταν νὰ τὴν ἰδῇ. Καὶ εἶχε ἕνα προαίσθημα πῶς ὁ πατέρας της θὰ τὴν ἐπεσκέπτετο καὶ θὰ τὴν παρακαλοῦσε νὰ πάῃ μαζί του στὴν Εὐρώπη. Τὸ προαίσθημά της ὅμως διεψεύσθη τελείως. Τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ ἐμπορεύεται σοδαρὰ στὴν Γερμανία, τὸν ἐκαλοῦσαν μόνον σπουδαῖες ἐμπορικές του ὑποθέσεις στὴν Ἀθήνα.

Ἕνα πρωϊνὸ, ποῦ ἀδιάθετη ἔμενε στὸ κρεδδάτι της, ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ δικηγόρου Κλοντήρη. Ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν δεχθῇ ὅπως ἦταν μεσμένη στὸ κρεδδάτι της, γιατὶ ἐπέμενε πολὺ νὰ τῆς μιλήσῃ.

Ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ πατέρα της καὶ μὲ τόνον ψυχρὸ τῆς ἀχνέωσε τὴς παλαιὲς προτάσεις νὰ δεχθῇ ἕνα γάμο μὲ τὸν τραπεζίτη Περρινό.

Ἡ Μαργαρίτα ἀρνήθηκε κατηγορηματικά.

— Σύριε Κλοντήρη, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ.

Καὶ τὴς λέξεις της «δὲν εἶνε δυνατὸν» τὴς ἐτόνισε μὲ ἕνα ἰδιαίτερον τόνον, ὁ ὁποῖος δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ γηραιοῦ δικηγόρου. Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἔλεγε αὐτὴ τὴν φορὰ «δὲν θέλω». Βεβαίως πάλι δὲν ἤθελε, ἀλλὰ καὶ ἂν ἤθελε, ὑπῆρχε τώρα ἕνας ἄλλος λόγος, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου αὐτὸ ποῦ τῆς ἐζητοῦσαν «δὲν ἦταν δυνατὸν» πλέον.

Ἐτελείωσε. Ὁ δικηγόρος, εὐχόμενος μὲ ψυχρότητα «περασεικὰ» στὴν Μαργαρίτα, ἔφυγε. Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθε ἡ Μαργαρίτα πῶς ὁ πατέρας της ἐταξείδευε πάλι γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀναχώρησι τοῦ πατέρα της, τὴν ἄλλη μέρα,, ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψι τοῦ νεαροῦ δικηγόρου Νίκου Λαμάρδερα. Τὴν εἶχε ζητήσει πολλὲς φορὲς, ἀλλὰ πάντα ὁ θυρωρὸς εἶχε λάδῃ ἐντολὴ νὰ τοῦ λέῃ πῶς λείπει. Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐκουραζότανε ν' ἀφήνῃ τὸ μπιλλιέττο του, ἐκεῖνο τὸ μεγάλο μπιλλιέττο μὲ τὸ πλατὺ πένθος. Τὴν φορὰ ὅμως αὐτὴ μόλις τὴν ἐζητοῦσε ἀπὸ τὸν θυρωρὸ, κ' ἔπαιρνε ὅπως συνήθως τὴν ἀπάντησι, ὅτι «ἡ δεσποινὶς Πρινέρη ἐξῆλθε», ἐκεῖνη ἀκριδῶς τὴν στιγμὴ ἐγύριζε ἀπὸ ἕνα ἐρημικό της περίπατο ποῦ εἶχε κάψῃ μὲ τὸ αμάξι στὴν λεωφόρο Συγγροῦ.

Ὁ Νίκος Λαμάρδερας, ὀχρὸς καὶ σιωπηλός, ἑτοιμαζόταν κι' αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ δώσῃ τὸ μπιλλιέττό του στὸν θυρωρό, ὅταν εἶδε τὴν Μαργαρίτα μ' ἕνα μικρὸ καπελλάκι, μὲ λυκνὸ ἄσπρο δέλλο στὸ πρόσωπο, νὰ διευθύνεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν ἀσσανσὲρ γιὰ ν' ἀνέδῃ στὸ δωμάτιό της.

Τὴν ἐγνώρισε κ' ἔδγαλε τὸ καπέλλο του ὑποκλινόμενος.

*Ἦταν ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ αὐτὴ τὴν φορά. Καὶ μάλιστα ἦταν σὲ μιὰ τέτοια ψυχολογικὴ διάθεσι ἐκείνη τὴν στιγμὴ, εἶχε τόσο κουρασθῇ ἀπὸ τὴν ἐωσπῆ καὶ τὴν ἐρημιά της, ὥστε αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη ν' ἀκούσῃ μιὰ φωνὴν ἀνθρώπινη. Τὴν ἐκεντοῦσε καὶ ἡ γυναικεία περιέργεια. Ἤθελε νὰ ἰδῇ μὲ τὶ τρόπο τέλος πάντων θὰ τῆς ἔκανε τὴν αἰσθηματικὴ τὸ ἐξομολόγησι ὁ ἀκούραστος αὐτὸ

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική). (17)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Μάλιστα.

Ὥστε ἦταν ἡ Γκλόρυ. Ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ εἶπε. Πῶς συνέβαινε αὐτό; Τοῦ φαίνονταν τόσο περίεργο τοῦ Τζίμ Πάππα, ποῦ ξαναπλησίασε στὸ γραφεῖο κι ρώτησε περισσότερα τὸν ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος σχεδὸν τοῦ τὴν περιέγραψε.

— Ἦταν ἡ Γκλόρυ! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Τζίμ Πάππας ἔκπληκτος, καθὼς ἔμπαινε στὸν ἀνελκυστῆρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἡ πίκρα τῆς μὶς Κλάρας Χὲρστ

— Θὰ φύγω, γιατὶ βαρέθηκα τὴν Νέα Ὑόρκη. Ἄλλως τε ἡ μητέρα εἶνε κακοδιάθετη στὴ Βαλτιμόρη. Ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ συντροφιά... ἔλεγεν ἡ μὶς Κλάρα Χὲρστ. μὲ ὕφος ποῦ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ νὰ φαίνεται ἀδιάφορο, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπρόδιδε μίαν ἀόριστη θλῖψι ποῦ τῆς βούρκωνε τὰ μάτια καὶ τῆς σκέπαζε τὴ φωνή.

Ἡ Κα Ντόρυ Λούησον, ἡ ὁποία εἶχε πάγῃ ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, τὴν κυττοῦσε μὲ τὰ εἰλικρινῆ μάτια της, ὡς νὰ ξεχάθηκε πάνω της, ὡς νὰ συλλογίζονταν κάτι ἄλλο καθὼς τὴν ἔβλεπε.

— Εἶνε τόσο θορυβώδης ἡ ζωὴ στὴ Νέα Ὑόρκη — ἐπρόσθεσεν ἡ μὶς Χὲρστ μὲ χαμόγελο, ποῦ ἐπάλαιε νὰ κρύψῃ κάποια πίκρα.

— Κι' ἐγὼ καμμιὰ φορὰ συλλογίζομαι τὴν πατρίδα μου στὸ Τέξας, ἀπεκρίθη μὲ ἥσυχη φωνὴ ἡ ὡραία Ντόρυ καὶ μὲ μάτια ὀνειροπόλα. Εἶνε στιγμὲς ποῦ ἂν εἶχα φτερὰ θὰ πετοῦσα διψασμένη στὰ βουνά μου καὶ στοὺς κάμπους μου. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἐδῶ μᾶς δένει.

— Ὤ! ἐσύ . . . .

— Τί ;

— Ἐσύ Ντόρυ, εἶσαι πειὸ δεμένη μὲ τὸν κόσμο. Τὲν ἀπολαμβάνεις, τὸν χαίρεσαι, ἀλλ' αὐτὸ φυσικὰ σοῦ γεννᾷ καὶ ὑποχρεώσεις, ποῦ δὲ θὰ μποροῦσες νὰ παραβῇς. Μπορεῖς νὰ ἀφήσῃς ξαφνικὰ τοὺς φίλους σου ἀῦριο καὶ νὰ φύγῃς ; Ἐπειτα συνειθίσει κανεὶς κόλας σὲ μιὰ ζωή.

Ἡ Κα Ντόρυ τὴν ἐκύτταξε μὲ μάτια σιωπηλὰ, μὲ κάποια ψυχρότητα γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔπειτα χαμογέλασε καὶ ἄρχισε.

— Εἶνε ἀστεῖο νὰ στεκόμαστε ἐγὼ κι' ἐσὺ ἡ μιὰ ἀντίκρυ στὴν ἄλλη καὶ νὰ παίζωμε διπλωματία. Γιατὶ δὲ μοῦ λές περὶ τίνος πρόκειται ;

— Εἶνε ἀπλούστατο. Πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὴν μητέρα μου καὶ νὰ ζήσω μαζί της γιὰ κάμποσο. Εἶνε τόσο παράξενο αὐτό, ὥστε νὰ νομίσῃς πῶς τὸ χρησιμοποιῶ σὲ σένα γιὰ μιὰ πρόφασι, μιὰ κουρτίνα ποῦ κρύβει ἀπὸ πίσω μυθιστορήματα ;

Ἡ Κα Λούησον ἤξερε τὴν μὶς Κλάρα. Ἐγνώριζε καλὰ, ὅτι δὲν ἦταν εὔκολο νὰ μαλακώσῃ κανεὶς τὴν ἐπιμονή της. Πῆρε ἄλλο ὕφος. Σηκώθηκε μὲ εὐθυμία ἀπὸ τὸ κάθισμά της, ἄρχισε νὰ κάνῃ γύρους στὸ δωμάτιο παίζοντας μὲ τὴν θελουδένια τσάντα ποῦ κρατοῦσε στὸ χέρι της καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πέρνοντας μιὰ πόζα μελοδραματικὴ, μὲ γελαστὸ ὕφος, τέντωσε τὸν βραχίονά της καὶ ἐπρόφερε μὲ στόμφο τραγῳδοῦ.

— Εἴμαστε ἐχθρὲς λοιπόν ; Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη μεταξύ μας ;

Ἡ φίλη της τὴν ἐκύτταξε καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ. Γελοῦσε εἰλικρινῶς τώρα. Θυμοῦνταν πολλὲς παρόμοιες σκηνὲς, ποῦ ἡ αἰσιόδοξη, ἀνοιχτόκαρδη, εὐθυμη Ντόρυ ἔπαιζε μ' ὅλα, γελοῦσε πάνω ἀπὸ ὅλα τὸ ἠχηρὸ, γεμᾶτο ὑγεία καὶ θάρρος γέλοιο της.

Ἦταν ἀληθινὴ ὅμως ἡ εὐθυμία της ; Ἡ μὶς Χὲρστ τὴν ὑποπτεύονταν. Δὲν μποροῦσε νὰ καλοπιστέψῃ ὅτι ὁ νέος Ἕλληνας ἦταν κάτι ξένο ἀπὸ τὴς μυστικές της σκέψεις, ποῦ κάνει μιὰ γυναίκα μόνη της, ποῦ ἐμπιστεύεται μόνον στὴν καρδιά της καὶ ποτὲ στὴν ἴδια της τὴ γλῶσσα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐδίσταση. Κάτι τῆς ἔλεγε τοὐλάχιστον πῶς κι' ἂν δὲν ἦταν ξένος ὁ Τζίμ Πάππας ὁπωσδήποτε δὲν ἦταν μιὰ εἰκόνα στὴν ὁποίαν ἡ ψυχή τῆς φίλης της ἦταν δέβαια ἀφωσιωμένη. Ἴρως ἦταν ἕνα ἀντικείμενον μὲ τὸ ὁποῖον ἡ ψυχή της ἐπαῖζε, περνοῦσε τὴν ὥρα της — τίποτε περισσότερο. Αὐτὸ ἂν τὴν ἡσύχαζε ὑπὸ μίαν ἔποψιν, τὴν ἐταπείνωνε ὅμως συγχρόνως.

Τὸ πρόσωπο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ ὁποίου ἔπαιζε ἡ φίλη της ἦταν γι' αὐτὴν ἱερό, ἦταν κρυφὴ, μυστικὴ λατρεία τῆς καρδιᾶς της. Γιὰ τοῦτο σήκωσε τὰ μάτια της καὶ χαμογέλασε καθὼς κοκκίνησε μὲ τὴς σκέψεις, ποῦ ἔκανε καὶ τὴς ὁποῖες ἡ ἴδια Κα Ντόρυ ἦρθε μὲ τὰ λόγια της νὰ ἰσχυροποιήσῃ.

— Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω ξάστερα ; τῆς κάνει.

Ἡ μὶς Χὲρστ τὴν κύτταξε περιμένοντας, σὰ φοβισμένη.

— Δὲ μ' ἀρέσει νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ μας τίποτα ἐπρόσθεσεν ἀμέσως. Καὶ γιὰ τοῦτο θὰ σοῦ πῶ ὅ,τι ξέρω εἰλικρινῶς.

Ἐσταμάτησε μιὰ στιγμὴ, ἔπειτα πῆγε καὶ κάθησε ἀντίκρυ της, σιμά της καὶ κάνει μὲ ὕφος σοβαρὸ τῶρα.

— Ἄκου, Κλάρα. Εἶμαι φίλη σου. Ἔχομε ζήσει μαζί. Ἔχομε τόσην οἰκειότητα, ὄχι τυπικὴ οἰκειότητα βέβαια, ὥστε δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ μοῦ κρύβῃς τίποτε.

— Δὲ σοῦ κρύβω τίποτε.

— Ἂν εἶχες ἕνα αἴσθημα λ. χ. ἂν ἤσουν ἐρωτευμένη μὲ κάποιον δὲ θὰ μοῦ τὄλεγες ;

— Ἐγὼ ἐρωτευμένη ; Μὲ διασκεδάζεις.

— Ὑπόθεσε μιὰ στιγμὴ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ἄλλως τε συνέβηκε κάποτε. Δὲ θυμᾶσαι ; Πρὸ τριῶν χρόνων. Ἂς εἶνε. Εἶπα πῶς θὰ σοῦ μιλήσω καθαρά. Ἄκου.

Ἡ μὶς Κλάρα τὴν κύτταξε φοβισμένη πάλι καὶ τὴ στιγμὴ, ποῦ ἡ φίλη της ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀρχίσῃ, ἠκούσθησαν ἐλαφρὰ κτυπήματα στὴ θύρα.

— Ἐμπρὸς, κάνει ἡ μὶς Χὲρστ γρήγορα, εὐχαριστῶντας τὴν καλή της τύχη, ποῦ τῆς ἔστελλε κάποιον — ἔστω καὶ ὁποιονδήποτε—νὰ τοὺς δειακόψῃ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Καν Λούησον ἀπὸ τὴ συνέχεια τῆς ὁμιλίας τῆς, τὴν ὁποίαν ὑποπτεύονταν πολὺ καλά.

Ἡ θύρα ἔσπρωξε σιγὰ καὶ παρουσιάσθη ἡ μὶς Γκλόρυ.

Μόλις εἶδε τὴν Καν Λούησον μπροστά της (ἐπειδὴ τὴν θυμοῦνταν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ πῆγε στὴ πανσιόνα) τῆς κόπηκεν ἡ φόρα, κοκκίνησε, θαμβώθηκε. Ἡ μὶς Χὲρστ σηκώθηκε, τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι, ἔπειτα τὴ σύστησε στὴ φίλη της προσθέτουσα.

— Φίλη τοῦ κ. Τζὶμ Πάππα.

— Ἄ, μοῦχει πῆ κάποτε γιὰ σᾶς, λέγει ἡ Κα Λούησον. Ὁ κ. ἄππας εἶνε ἐνθουσιασμένος μαζί σας.

Ἡ Γκλόρυ ἐκοκκίνησε καὶ τὸ πρόσωπό της ἀνοιξε ὅλο σὲ κεθάρια χαρὰ. Ἐμοιάζε μὲ τριαντάφυλο, ποῦ μόλις ἄνοιξε στὸν ἥλιο καὶ τὸ φῶς. Ἀμέσως ὅμως μόλις σήκωσε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε τὴν ὠμορφη κυρία μπροστά της ἡ χαρά της θέλωσε, σκόρπισε, τὸ τριαντάφυλλο ξεφύλλισε σὰν ἕνας ξαφνικὸς, ὁρμητικὸς ἄνεμος νὰ ὥρμησε πάνω του.

Ἀντήλλαξαν μερικὰς τυπικὰς φράσεις καὶ ἔπειτα ἡ Κα Λούησον σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

— Θὰ τὰ ποῦμε καμμιὰ ἄλλη φορὰ, λέγει στὴ φίλη της.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ ἄλλη πρόθυμα ὁδηγῶντάς την στὴν πόρτα.

Ὅταν ἐστράφη στὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε στὸ μέρος, ποῦ κάθονταν ἡ μὶς Γκλόρυ, ἡ τελευταία τῆς κάνει μὲ ἀθῶο χαμόγελο σφίγγοντας τὰ χέρια της.

— Ἤρθα νὰ σᾶς ἰδῶ. Νὰ μοῦ πῆτε τίποτε.

Ἡ μὶς Χὲρστ τὴν κύτταξε σιωπηλὰ, μὲ ὕφος ὡς νὰ τὴν συμπονοῦσε, ὡς νἄχε κάτι νὰ πῇ, ἀλλὰ δίσταζε.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη ὅταν ἔρχομαι κοντά σας καὶ μοῦ μιλᾶτε... ἐξηκολούθησε τὸ κορίτσι.

Ἡ Κλάρα σηκώθηκε, ἐπροχώρησε σιμά της, τῆς ἔπιασε τὰ χέρια καὶ τῆς κάνει μὲ τρυφεράδα, ἐνῷ τὸ πρόσωπό της εἶχε γείνῃ κατάχλομο.

— Γκλόρυ, Ἂν σοῦ πῶ κάτι θὰ μὲ συγχωρήσῃς τάχα ;

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἡ Γκλόρυ γρήγορα τρομαγμένη ἀπὸ τὸ ὕφος τῆς ἄλλης.

— Δὲ θέλω νὰ φρίσκεσαι στὴν ἀπάτη. Δὲ θέλω μιὰ μέρα νὰ πῇς, ὅτι ἐγὼ σὲ γέλασα. Ὅ,τι σοῦ ἔχω διηγηθῆ, Γκλόρυ, εἶνε μᾶλλον ἐντυπώσεις δικές μου, ποῦ μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε καὶ ἀκριβεῖς. Ξέρω κι' ἐγὼ, Καλλίτερα ν' ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου καὶ νὰ δῇς μόνη σου τὰ πράγματα. Ξέρεις τί ἐννοῶ, βέβαια.

— Τὴν εἶδα τὴν ἀλήθεια, ἀγαπητή μου, λέγει ἡ Γκλόρυ σείοντας τὰ χέρια τῆς φίλης της μὲ τόση χαρὰ στὴ φωνὴ ποῦ τὴν ἔκανε σὰν κελαΐδημα. Ἐνόμιζα πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τίποτ' ἄλλο — κὶ τίποτε ποῦ σοῦ συνέβηκεν ἐσένα καὶ τρόμαξα. Ὤ, Μ' ἀγαπᾷ, καλή μου Κλάρα. Μ' ἀγαπᾷ. Τὸ εἶδα προχθές, ποῦ πήγαμε μαζὶ ἔξω στὸ τσέϊ.

Κι' ἐσήκωσε τὰ μάτια της μὲ χαμόγελο, κι' ἐκινοῦσε τὸ κεφάλι της ἐπαναλαμβάνοντας.

— Μ' ἀγαπᾷ. Μ' ἀγαπᾷ.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄλλη μεγάλη ἔλξις εἰς τὴν προσοχὴ «Κυριακῆς»

Ο ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ

ὡς ἕνας τῶν πλέον κακῶν ἀνθρώπων

ΕΞΕΛΟΘΗ! ΕΞΕΛΟΘΗ

Ὁ Β'. Τόμος τῆς «Κυριακῆς» καὶ ἐστάλη εἰς ὅλα τὰ πρακτορεῖα.

Συνοδεύτετε μὲ ἕνα βελτίον πωλήσεως ὑπογραμμένον ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν καί σφραγισμένον

Ὅλοι οἱ ἀγοράζοντες τόμους καί χρησιμοποιοῦντες αὐτοὺς διὰ ψήφους ὀφείλουν μὲ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἀγορᾶς νὰ μᾶς στέλνουν καί τὸ περί οὗ ὁ λόγος βελτίον.

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΩΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Ἡ περιγραφὴ τῶν συλλογῶν τῶν κοσμημάτων καὶ τῶν εἰδῶν πολυτελείας τῶν πλουσίων μαχαραγιάδων τῶν Ἰνδιῶν θὰ ἦτο κάτι ἀπίστευτον, μυθῶδες. Ἡ πολυτέλεια τοῦ πλουσιωτέρου Εὐρωπαίου παραβαλλομένη μὲ τὴν ἰδικήν των ὠχριᾷ, φαίνεται πτωχὴ, δὲν εἶνε πλέον πολυτέλεια. Ἐδῶ εἶνε κυρίες μου, ἡ πολυτέλεια ποῦ οὔτε νὰ ὠνειρευεσθῆ δὲν θὰ τολμούσετε. Συγκεντρώσατε καλὰ τὰς

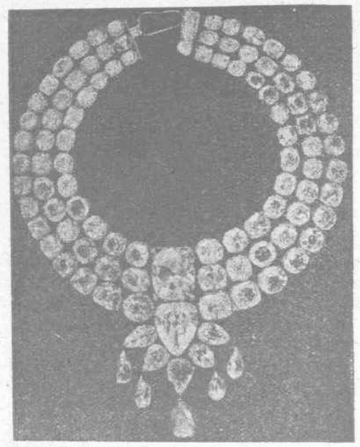

Ἕνα θαυμάσιο κολλιὲ ἀπὸ μεγάλα βαρύτιμα διαμάντια ἀνήκον εἰς τὸν μαχαραγιᾶν τῆς Βαρόδας. Ἡ ἀξία του ὑπερβαίνει τὰ 13 ἑκατομμύρια φράγκων.

δυνάμεις σας, πάρτε γερὴ ἀναπνοὴ καὶ προσπαθῆστε ν' ἀκούσετε γιὰ μερικοὺς μαχαραγιάδες χωρὶς νὰ λιποθυμήσετε.

Δοιπὸν ὁ πλουσιώτερος μαχαραγιᾶς τῆς Βαρόδας μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἔχει εἰς τὴν κατοχήν του καὶ τὰ ἑξῆς πραγματάκια· ἕνα κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια (ἀποτελούμενον ἀπὸ 288 θαυμάσια κομμάτια), τὸ ὁποῖον ἔχει ἀξίαν μόνον 7 ἑκατομμυρίων φράγκων ἐνῷ τὸ κολλιέ του ἀπὸ μεγάλα, σπάνια διαμάντια ἐξετιμήθη περισσότερον τῶν 13 ἑκατομμυρίων φράγκων. Εἰς τὸ κολλιὲ αὐτὸ μόνο ἕνα διαμάντι ἀπὸ τὸ ὄνομα «Ἄστρον τοῦ Νότου» ζυγίζει 125 καράτια καὶ εἶνε φυσικὰ ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς μεγάλους ἀδάμαντας σὶὸν κόσμο.

Δακτυλίδια, βραχιόλια, σκουλαρίκια, μενταγιὸν καὶ ἄλλα κοσμήματα τῶν ὁποίων ἡ ἀξία τοῦ καθενὸς εἶνε ἀπὸ 50—60,000 φράγκα δὲν τὰ ἀναφέρομεν ὡς ἀνάξια λόγου. Τὸ παλάτι του εἶνε θαῦμα πολυτελείας καὶ πλούτου. Μέσα εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του δωμάτιον ἔχει ἕνα μεγάλον τάπητα καμωμένον ἀπὸ διαμάντια, ρουμπίνια, τουρκοάζ, σμαράγδια καὶ ζαφείρια, κεντημένα μὲ χρυσῆ κλωστὴ πάνω σὲ φόντο ἀπὸ ἄπειρα μικρὰ μαργαριτάρια.

Ὁ μαχαραγιᾶς Χὰν δὲ Ράο ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τῷ 1870 εἶχε δύο τάπητας καμωμένους ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Λέγεται ὅτι ὁ μαχαραγιᾶς ἠγόρασε τοὺς ἀρχαιοτάτους τούτους τάπητας, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τοὺς χαρίσῃ εἰς μίαν ὡραίαν, ποῦ τοῦ εἶχε κλέψει τὴν καρδιά, ἄλλοι ὅμως βεβαιοῦν ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ πάῃ καὶ τοὺς απλώσῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν τάφον τοῦ Μωάμεθ, τῆς θρησκείας τοῦ ὁποίου εἶνε ἀφοσιωμένος ὀπαδὸς καίτοι βουδιστὴς ἐκ γεννετῆς. Ὅπως καὶ ἂν ἔχει τὸ πρᾶγμα οἱ τάπητες μένουν ἀκόμα εἰς τὸ ἀνάκτορόν του. Ἡ ἀξία των δὲν εἶνε κατωτέρα τῶν 10 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ὁ διάδοχος τοῦ Χανδὲ Ράο ἔχει δύο τηλεβόλα καὶ μίαν ἅμαξαν καμωμένα ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι.

Ὁ μαχαραγιᾶς τοῦ Ραμποὺρ φορεῖ ἕνα κολλιὲ, τὸ ὁποῖον κάθε βασίλισσα θὰ τοῦ τὸ ἐζήλευε. Καλύπτει τὸ στῆθος του καὶ φθάνει παρακάτω ἀπὸ τὴν μέσην του.

Ὁ μαχαρανὴ Γκεκβὰρ ἔχει μιὰ ζώνη καμωμένη ἀπὸ μαργαριτάρια καὶ δίπλα κρέμαται μία πλουσία φοῦντα ἀπὸ θαυμάσια σμαράγδια. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ περισσότερα κοσμήματα τὰ φοροῦν οἱ ἄνδρες στὰς Ἰνδίας. Αὐτὸς δὲ εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν γνωστὴ εὐρωπαία δοιδὸς ἠρνήθη νὰ νυφευθῇ πολυεκατομμυριοῦχον μαχαραγιᾶν, ποῦ τὴν ἐζήτησε εἰς γάμον. Φανταθῆτε, κυρίαι μου, ὁ ἄνδρας σας αὔριον νὰ σᾶς πῇ ξηρὰ-κοφτὰ ὅτι ἐννοεῖ νὰ φορῇ αὐτὸς τὰ δαχτυλίδια, τὰ κολλιὲ, τὰ βραχιόλια ποῦ ἔχετε. Θὰ μπορούσετε νὰ τὸ ἀντέξῃτε ;

Φυσικὰ ὅλα τὰ πλούτη αὐτὰ δὲν τὰ ἔχουν συσσωρεύσει οἱ ἴδιοι. Εἶνε ἐργασία πολλῶν αἰώνων. Οἱ μαχαραγιάδες εἶνε ἀριστοκράται ἀληθινοὶ καταγόμενοι ἀπὸ ἀρχαιοτάτας οἴκο γενείας. Ἔχουν κοσμήματα τῶν ὁποίων τὴν ἱστορίαν τὴν γνωρίζουν καὶ σᾶς τὴν διηγοῦνται λεπτομερῶς, ἀπὸ τὸν πρῶτον κάτοχον— ποῦ καθόλου δύσκολον νὰ ἦτο κάποιος πρόγονος ζήσας πρὸ δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἐτῶν. Κάθε κόσμημα συνδεδεμένον μὲ ἱστορικὰ γεγονότα τῆς οἰκογενείας των εἶνε πολύτιμον κειμήλιον, τοῦ ὁποίου δύσκολα θὰ ἀπεχωρίζοντο. Ὄχι μόνον κοσμήματα, ἀλλὰ καὶ θρόνους καὶ ὅπλα καὶ παντὸς εἴδους χειροτεχνήματα ἡλικίας πολλῶν αἰώνων βλέπει ὁ ἐπισκέπτης εἰς τὰ μυθῶδους πλούτου ἀνάκτορα τῶν μαχαραγιάδων.

Ἡ πολυτέλεια αὐτὴ τῶν μαχαραγιάδων συνηνωμένη μὲ λεπτότατον καλλιτεχνικὸν γοῦστο, μὲ μόρφωσιν ἀληθινὴν, μὲ εὐγένειαν ἀναμφισβήτητον. Οἱ περισσότεροι αὐτῶν εἶνε τέλειοι τζέντλεμεν. Ἔχουν σπουδάσει εἰς διάφορα πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, ὁμιλοῦν πολλὰς γλῶσσας, εἶνε τελείως ἐγκρατεῖς τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς, καλλιτεχνικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς κινήσεως, ἄλλοι εἶνε ἐπιστήμονες, ἄλλοι καλλιτέχναι, ἄλλοι φιλόλογοι. Ἡ τέχνη, ἡ μόρφωσις γι' αὐτοὺς εἶνε πολυτέλεια καὶ τὸ τοιοῦτον φυσικὰ χαρακτηρίζει καὶ ἐξηγεῖ τὴν μανίαν των διὰ τὰ πλούσια κοσμήματα

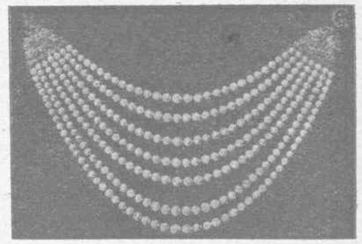

Ἰδοὺ ἕνα πολυτελέστατο κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια ἀξίας 7 ἑκατομμυρίων φράγκων. Ἀνήκει εἰς τὸν μαχαραγιᾶν τῆς Βαρόδας

τὰ σπάνια ἀρχαῖα, πολυτελῆ καλλιτεχνήματα, μᾶς παρουσιάζει τὴν πολυτέλειάν των οὐχὶ ὡς προϊὸν μόνον ἀνατολίτικης ἡδυπαθείας, ἀλλὰ μᾶλλον, κυρίως ὡς μέσον διὰ τὴν παροχὴν τῆς ἀπασχολήσεως καλλιτεχνικοῦ περιβάλλοντος. Δὲν ὁμοιάζουν καθόλου μὲ τὸν ὑφίπλουτον Ἀμερικανὸν πολυεκατομμυριοῦχον, ὁ ὁποῖος γεμίζει τὰ σαλόνια του μὲ ἀριστουργήματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε σηκώνει τὰ μάτια του νὰ κυττάξῃ. Δὲν εἶνε «νουβοῦ». Τὸ ὄμορφο, τὸ καλλιεχνικὸ τὸ νοιώθουν βαθειά. Προσπαθοῦν νὰ κάμουν τὴν ζωήν των ἕνα ὡραῖο ποίημα. Φυσικὰ τοὺς βοηθεῖ καὶ ἡ μεγάλη των περιουσία. Λ χ. ὁ Νιζὰμ τοῦ Χοδερεβὰδ ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα 75,000,000 φράγκα, ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Νησῶρης 40 ἑκατομμύρια, ἐνῷ ὁ μαχαραγιᾶς τῆς Βαρόδας ἔχει μόνον 28 ἑκατομμύρια φράγκα τὸ ἔτος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον τὸ χρῆμα ποῦ τοὺς βοηθᾷ. Τὸ ἐξοδεύουν ὄχι τυφλὰ, ὄχι γιὰ ἐπίδειξι, ἀλλὰ ὡς ἀληθινοὶ καλλιτέχναι. Αἱ ἐορταὶ, αἱ ἐλαφαντομαχίαι, αἱ ἐκδρομαὶ, αἱ διασκεδάσεις ποῦ διοργανώνουν δὲν εἶνε μόνον δαπανηραὶ ἀλλὰ διεργοῦνται μὲ γοῦστο, μὲ ἀρχοντιά. Ὅλοι οἱ εὐρωπαῖοι ἐπισκέπται τὸ ἀναγνωρίζουν, τὸ ὁμολογοῦν.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς

"ΚΥΡΙΑΚΗΣ,,

κυρίαι καὶ κύριοι θὰ ρουφήξουν τὴν εἰκονογραφημένην μελέτην ποῦ θὰ ἔχωμεν ὑπὸ τὸν τίτλον.

ΔΙΑΤΙ ΑΙ ΓΑΛΛΙΔΕΣ ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ

Εἰς τὸ αὐτὸ φυλλάδιον ἄλλην περίεργον μελέτην

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΨΥΧΟΑΝΑΛΥΣΕΩΣ

Ἀξίζει μετ' ἀγωνίας νὰ ἀναμένετε τὸν 27ον ἀριθμὸν τῆς «Κυριακῆς»

ΠΑΣΧΑΛΙΑ

—**—

Ὅταν ἡ ἡμέρα κ' ὁ οὐρανὸς Χριστὸς ἀνέστη κάνῃ καὶ κελαΐδῃ τὸ φιλὶ στὸ στόμα σὰν τραγοῦδι καὶ ἡ ἀγάπη στὴ καρδιὰ ριζώνεται καὶ πιάνῃ τότε γεννᾷ κ' ἡ πασχαλιὰ τὸ πρῶτό της λουλοῦδι.

Στέφανος Κουρκουλάκος

ΠΡΟΣΕΧΩΣ, ΠΡΟΣΕΧΩΣ!

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΩΜΟΡΦΟ ΝΑΝΕ ΚΑΝΕΙΣ ΠΑΙΔΙ;

ΥΠΟ ΤΗΣ ΒΕΑΤΡΙΚΗΣ ΛΙΛΛΗ

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἄνδρες πιστεύουν, ὅτι τὴν καλλίτερη ζωὴ τὴν περνοῦν αἱ γυναῖκες, τὸ πιστεύουν αὐτὸ τόσο πολύ, τὸ ἐπαναλαμβάνουν τόσο συχνά, ὥστε κατάφεραν νὰ κάμουν τὰς γυναῖκας, τὰς περισσοτέρας τοὐλάχιστον, νὰ παραδεχθοῦν ὡς ἀληθείαν τὸν ἰσχυρισμόν αὐτὸν καὶ ἔτσι σήμερα κάθε κορίτσι ἀντὶ νὰ συλλυπῆται τοὐναντίον συγχαίρει τὸν ἑαυτόν της γενικῶς καὶ τὴν Φύσιν ἰδιαιτέρως, ποὺ ἐγεννήθη κορίτσι καὶ ὄχι ἀγόρι.

Νὰ τί ἔμορφα ποὺ περνᾷ ὁ ἄνδρας καὶ μέσα στὸ σπίτι του ἀκόμα...

Πόσην ἐλευθερία αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν δὲν φορεῖ φουστάνια.

Ἀλλὰ θὰ μὲ ἐρωτήσετε πιθανώτατα, ἂν εἶσθε κορίτσι.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ, νὰ λυπηθοῦν ἑαυτάς; Ἀπλούστατα, ἐπειδὴ εἶνε ἀκατανόητο, εἶνε ἀφύσικο, εἶνε παράλογο νὰ πιστεύῃ κανεὶς, ὅτι ἀπολαμβάνει περισσότερο τὴν ζωήν, ὅτι γλεντᾷ περισσότερο ἕνα κορίτσι ἀπὸ ἕνα παιδί. Ἐγὼ γιὰ γιὰ κάμποσες ὧρες τὴν ἡμέρα εἶμαι κορίτσι καὶ γιὰ κάμποσες ὧρες (ἀρκετὲς ἀφοῦ παίζω διαρκῶς κάθε ἡμέρα ἀπογευματινὲς καὶ ἑσπερινὲς παραστάσεις στὸ θέατρο) τὴν ἡμέρα εἶμαι παιδί. Τὴν διάφορὰ τήν εἶδα. Τὴς ὧρες ποὺ εἶμαι παιδὶ γλεντῶ καὶ διασκεδάζω ὅσο οὐδέποτε θὰ μποροῦσε νὰ ὀνειρευθῇ ἕνα κορίτσι — ἢ ἐγὼ τὴς ὧρες ποὺ εἶμαι κορίτσι — πῶς θὰ διεσκέδαζα Τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐξηγήσω ὅσο καλλίτερα δυνηθῶ γιατί ἕνα παιδὶ περνᾷ πειὸ καλά. Καὶ πρῶτα - πρῶτα ἕνα κορίτσι οὐδέποτε μπορεῖ νὰ φαντασθῇ πόσο στενόχωρα, ἀνυπόφορα εἶνε τὰ γυναικεῖα φορέματα πρὶν ντυθῇ ἀνδρικά. Ἔχετε ἀδελφούς ; Φορέσατε γιὰ κάμποσην ὥρα, δεσποινίς, τὰ ροῦχά του. Κινηθῆτε, περιπατήσατε μ' αὐτά. Κάμετε τὸ πείραμα αὐτὸ ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ τότε ἐλᾶτε ἔπειτα νὰ μοῦ πῆτε τί ἰδέαν ἔχετε γιὰ φουστάνια καὶ γιὰ κορσέδες.

Ἐκτὸς τούτου ὁ ἄνδρας δύναται νὰ ντυθῇ ψεῖς — πιθανῶς δὲ καὶ ἐξ φορὲς — γρηγορώτερα ἀπὸ μιὰ γυναίκα. Ὁ ἄνδρας μιὰ φορὰ ποὺ ντυθῇ, βέβαια ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ τὸν ἐξετάζῃ ἀπὸ κορφὴς ἕως πατοῦς. Ἐξετάζει τὸ λαιμοδέτη του καὶ βάλῃ καὶ τὸ σακκάκι του — ἐτελείωσε. Εἶν' ἐλεύθερος ὅλη μέρα. Ἐὐφλήσε. Ἀλλὰ μιὰ γυναίκα κάθε στιγμὴ τῆς ἡθέρας πρέπει νὰ προσέχῃ τὴν τουαλέττα της, νὰ τὴν σιάχνῃ, νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη γιὰ τὰ μαλλιά της — τέλος οὐδέποτε μπορεῖ τὸ μυαλό της νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἔγνοια, ἀνησυχία τῆς τουαλέττας της. Ἔπειτα ἡ ἐλευθερία τῶν κινήσεων, ποὺ σᾶς προσφέρει τὸ ἀνδρικὸ κοστοῦμι — μιὰ ἐλευθερία, μιὰ ἄνεσις, ποὺ δὲν μπορεῖτε, δεσποινίς, νὰ ἐκτιμήσετε ἐπαρκῶς, νὰ καταλάβετε πρὶν γενῆτε καὶ σεῖς παιδὶ ἔστω καὶ γιὰ ὀλίγες ὧρες — ὅπως ἔγινα κι' ἐγώ.

Λάβετε ὑπ' ὄψει σας τὴς τσέπες λ. χ. Πόσο πρακτικές, πόκομμοδες εἶνε στὸ ἀνδρικὸ φόρεμα. Οὐδέποτε εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὸ περιώνυμο τσαντάκι, τὸ ὁποῖον πάντοτε εἶνε δέκα φορὲς μικρότερο ἢ ὅσον ἔπρεπε γιὰ νὰ χωρέσῃ, ὅ,τι ἔχει ἀνάγκην ἕνα κορίτσι νὰ φέρῃ μαζί της. Φαντασθῆτε πρὸς στιγμὴν πῶς πηγαίνετε σ' ἕνα σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, ν' ἀγοράσετε ἕνα εἰσιτήριο — εἶσθε κορίτσι φυσικά. Λοιπὸν, πρέπει πρῶτα νὰ κλείσετε τὴν ὀμπρέλλα ἢ τὸ παρασόλι σας, νὰ τὴν βάλετε κατὰ μέρος, ἔπειτα ν' ἀνοίξετε τὸ τσαντάκι σας καὶ νὰ ἐρευνήσετε γιὰ τὸ μικροσκοπικὸ πορτοφολάκι ποὺ περιέχει τὰ χρήματά σας — δουλειὰ ὄχι τόσο εὔκολη, ἀφοῦ κάθε τσαντάκι εἶνε πάντα γεμᾶτο καὶ ἔχει χίλια δυὸ πράγματα πάντα μέσα. Τώρα, μόλις βρῆτε τὸ πορτοφολάκι πρέπει νὰ ἐπιθέσετε κάπου τὴν τσάντα γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξετε καὶ μόλις πάρετε τὰ ρέστα σας ἀπὸ τὸν ὑπάλληλο θ' ἀρχίσετε τὴν ἴδια πάλι διαδικασία.

Εἰς παρομοίαν περίστασιν, τί θὰ κάμῃ ἕνας ἄνδρας ; Θὰ βάλῃ ἁπλούστατα τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του, θὰ βγάλῃ μερικὰ χρήματα ἢ τὸ πορτοφόλι του καὶ ἐτελείωσε. Ἐὰν ἔχῃ ν' ἀγοράσῃ μερικὰ ψώνια σὲ πακετάκια

Ποιὸ κορίτσι δὲ θἄθελε νἄνε παιδὶ καὶ νὰ φορῇ τὴς ἄνετες φανέλλες ποὺ φορεῖ ἡ μὶς Λίλλη ;

Εἶνε τελείως εὐτυχὴς καὶ εὐχαριστημένη μέσα στὸ πεζὸ ἄσπρο καὶ μαῦρο τοῦ φράκου.

μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ στὴν τσέπη του — ἔχει μεγάλες, εὐρύχωρες τσέπες — τὸ κορίτσι ὅμως ποὺ θὰ τὰ βάλῃ ; Στὸ τσαντάκι ; Ἀλλά, Θεέ μου, τί νὰ πρωτοχωρέσῃ αὐτὸ τὸ εὐλογημένο τσαντάκι ἐπὶ τέλους ;

Ὅταν εἶνε κακοκαιρία, ἅταν βρέχῃ ἕνα παιδὶ-κάθε ἄνδρας εἶνε παιδί, ἢ τοὐλάχιστον ὀφείλει νὰ εἶνε — δὲν ἔχει βέβαια νὰ ὁκοτισθῇ καὶ πολύ, ἀκόμα καὶ ἂν ξεχάσῃ τὴν ὀμπρέλλα του, δὲν ἔχει φουστάνια νὰ τσαλακωθοῦν στὴ λάσπη, δὲν φορεῖ τουαλέττες ποὺ τὸ νερὸ παραμορφώνει, ποὺ μπορεῖ νὰ ξεβάψῃ. Καὶ τότε λοιπὸν τὸ κορίτσι πρέπει νὰ καταφύγῃ στὸ ταξὶ ἢ σ' ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ πάῃ σπίτι της ἐνῷ ὁ ἄνδρας μπορεῖ νὰ οἰκονομήσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἕνας βρεμμένος ἄνδρας δὲν εἶνε κάτι ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ σὲ κόσμο, ἀλλὰ ἕνα μουσκεμμένο ἀπὸ τὴ βροχὴ κορίτσι καὶ δίχως νάχῃ καθρέπτη μπροστά της νοιώθει βέβαια, ὅτι καλλίτερα θἄταν νὰ μὴ γείνῃ θέαμα τοῦ κόσμου.

Βλέπεις τώρα, κύρια ἄνδρα, ποὺ πηγαίνουν τόσα χρήματα ποὺ θέλει ἡ σύζυγός σου καὶ ποὺ ἀπορεῖς ποῦ τὰ ἐξοδεύει ; Θέλει περισσότερα χρήματα γιατί δὲν μπορεῖ νὰ κινηθῇ, δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερία ποὺ ἔχετε σεῖς.

Καὶ τώρα θὰ σᾶς πῶ ἕνα μυστικὸ, παιδιά μου, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἔχετε μεγαλειτέρας ἐπιτυχίας παρὰ τῷ ὡραίῳ φύλῳ. Θὰ σᾶς πῶ ἀκριβῶς τί εἴδους ἄνδρας ἀρέσει στὰ περισσότερα κορίτσια καὶ πῶς τὸν θέλουν νὰ ντύνεται.

Θὰ μ' ἐρωτήσετε πῶς ἐξηκρίβωσα αὐτό ; Ἁπλούστατα. Ξέρετε, ὅτι παίζω σχεδὸν πάντα στὸ θέατρο ρόλους παιδιοῦ. Αἱ ἄλλαι ἠθοποιοὶ ξέρουν πῶς εἶμαι πραγματικῶς κορίτσι καὶ εἰς τοὺς διαφόρους ρόλους μου, μοῦ ἐκφράζουν ἐλεύθερα τὰς κρίσεις των καὶ μοῦ λένε εἰλικρινῶς πότε νομίζουν, ὅτι εἶμαι ἕνα ὤμορφο, συμπαθητικὸ, ἐλκυστικὸ παιδὶ καὶ πότε τὸ ἀντίθετον.

Πρῶτα - πρῶτα λοιπὸν αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος εἶνε προσεκτικός, ὁ ὁποῖος προσέχει μὲ ἀκρίβειαν καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομέρειας, ποὺ τὰς μεταχειρίζεται μὲ εὐγένειαν, ποὺ τὰς περιποιεῖται καὶ στὸ παραμικρὸ, τέλος τὸν ἄνδρα ποὺ ντύνεται καλὰ - ὄχι ὅμως πάρα πολὺ καλά. Κάθε ἀληθινὴ γυναίκα συχαίνεται τὸν ἄνδρα, ποὺ ντύνεται μὲ ὑπερβολικὰ λοῦσα, ἀκριβῶς ὅπως συχαίνεται καὶ ἐκεῖνον ποὺ παραμελεῖ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν τὸν νοιάζει καθόλου γιὰ τὴν ἐξωτερικήν του ἐμφάνισι. Κάτι λέγει μέσα της στὴν γυναίκα — καὶ νομίζω πῶς δὲν γελιέται — ὅτι ἡ ἀμέλεια αὐτὴ, ἡ ἀδιαφορία γιὰ τὸ ἐξωτερικὸν συμβαδίζει μὲ ἀμέλειαν καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα, τοὺς τρόπους.

Εἶνε τόσο πειὸ κόμμοδο τὸ ἀνδρικὸ φόρεμα ἀπὸ τὸ γυναικεῖο—τόσο πειὸ πρακτικό...

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσέχει περισσότερο ἡ γυναίκα στὸ ντύσιμο τοῦ ἄνδρα, εἶνε αἱ λεπτομέρειαι. Δὲν τὴν νοιάζει πολὺ ἂν τὰ ροῦχά του ἔχουν ἢ ὄχι τέλειο κόψιμο, προσέχει ὅμως ἂν τὸ καπέλλο του εἶνε βουρτσισμένο, τὸ παντελόνι του σιδερωμένο, ἡ κραβάττα του καλοδεμένη, τὸ κολλάρο του καὶ τὸ πουκάμισό του ἀψόγου καθαριότητος, τὰ ὑποδήματά του κομψὰ καὶ λουστραρισμένα.

Στὴ ψπερισσότερες γυναῖκες δὲν ἀρέσει ὁ τύπος τοῦ ἀνδρὸς, τοῦ ὁποίου τὸ ντύσιμο εἶνε μιὰ ἔκρηξις χρωμάτων, ποὺ φωνάζει ἀπὸ μακρυὰ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ σᾶς προσελκύσῃ τὴν προσοχήν. Οὔτε τῆς κάνει ἐντύπωσι ὁ ἄνθρωπος ποὺ φαίνεται ὅτι θεωρεῖ τὸ ντύσιμό του τὸ σπουδαιότερο κέλημα τοῦ βίου του, ποὺ δαπανᾷ ὧρες γι' αὐτό.

Πολλοὶ κύριοι, παρακολουθήσαντες τὰς παραστάσεις μου εἶχαν τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ μὲ συγχαροῦν εἰλικρινῶς γιὰ τὸ ντύσιμό μου. Ἴσως λοιπὸν σᾶς ἐνδιαφέρει κάπως νὰ ἰδῆτε τὴ μέθοδο, ποῦ ἀκολουθῶ.

Λοιπὸν, ὅταν ἕνα κορίτσι ἀναλαμβάνει τὸ ἔργο νὰ παίξῃ πρόσωπο παιδιῶν πρέπει νὰ ντύνεται πάντοτε μὲ τὴν τελευταία μόδα. Λ. χ. δὲν μπορεῖτε νὰ φορέσετε ἕνα πανωφόρι φράκου περισσότερο ἀπὸ δύο μῆνες, ἐπειδὴ ἡ μόδα ἀλλάζει συχνά. Ἴσως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι θεωρήσουν αὐτὸ ὡς ὄχι καὶ τόσον ἀπαραίτητον, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ κορίτσι ποὺ θέλει νὰ φανῇ ὡς ἕνα καθὼς πρέπει, συμπαθητικὸ παιδί.

Δίδω μεγίστην προσοχὴν εἰς τὴς κραβάτες ποὺ φορῶ. Μιὰ καλὴ κραβάττα καμμιὰ φορὰ κάνει τὸ ἀποτέλεσμα ὁλοκλήρου καλοῦ κοστουμιοῦ. Γιὰ τοῦτο ὅταν πρόκειται νὰ παρουσιασθῶ στὴ σκηνὴ μὲ φράκο λ. χ. πάντοτε ἔχω στὸ συρτάρι τοῦ καμαρινιοῦ μου τοὐλάχιστον δώδεκα λευκὲς κραβάττες καὶ ἀπὸ αὐτὲς διαλέγω τὴν καλλίτερη, ἀφοῦ τὴς προβάρω ὅλες.

Γενικῶς μὲ δυὸ λέξεις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του κάθε παιδὶ, ψ σπουδαιότατον εἶνε νὰ εἶνε ντυμένος καθὼς πρέπει ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια καὶ ὄχι νὰ φαίνεται πῶς εἶνε ντυμένος καθὼς πρέπει.

Ἀρκετὰ ὅμως γιὰ τὸ ντύσιμο. Σᾶς ἔδειξα καὶ παραπάνω, ὅτι τὸ παιδὶ εἶνε πειὸ ἐλεύθερο, περνᾷ καὶ ἀπολαμβάνει τὴ ζωή του καλλίτερα ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Δὲν εἶνε εὐτυχέστερο μόνο στὸ ντύσιμο, ἀλλὰ σὲ κάθε τι. Μπορεῖ νὰ ἐγῇ ὅ,τι ὥρα θελήσει ἀπὸ τὸ σπίτι του, νὰ ἐπιστρέψῃ ὅ,τι ὥρα τοῦ καπνίσει χωρὶς νὰ φοβᾶται, ὅτι ἡ μαμμὰ θὰ τοῦ κάμῃ σκηνές. Μπορεῖ νὰ κάμῃ κόρτε, νὰ ζητήσῃ εἰς γάμον ἕνα κορίτσι ἐλεύθερα, καὶ ἂν τοῦ ἀρνηθῇ νὰ ζητήσῃ ἄλλην, ἄλλην μέχρις ὅτου εὕρῃ ἐκείνην ποὺ τοῦ πῇ «Ναὶ» μεταξὺ ἐκείνων ποὺ θεωρεῖ καταλλήλους δι' ἑαυτόν.

Ἄλλο πρᾶγμα νὰ ντύνεται ἕνα κορίτσι σὰν παιδὶ καὶ ἄλλο φυσικὰ νὰ φαίνεται τελείως σὰν παιδί, ποὺ θὰ γελοῦσε τὸν καθένα. Ἡ μὶς Βεατρίκη Λίλλη καταφέρνει θαυμάσια καὶ τὰ δύο.

Τώρα, ἐλπίζω, βλέπετε, ἀναγνωρίζετε τί ὤμορφα εἶνε νὰ εἶνε κανεὶς παιδί. Μὴ σᾶς κάνει ἐντύπωσι λοιπὸν, ποὺ τὰ παιδιὰ εἶνε πάντα παιδιά. Φυσικὰ εἶνε. Καὶ τὰ κορίτσια θἄθελαν νὰ εἶνε ἂν τοὺς τὸ ἐπέτρεπαν, ἂν τἄφιναν — τὰ κἀϋμένα.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

—**—

Κτυπᾷ ἡ καμπάνα χαρωπὰ
ἀνάστασιν σημαίνει
καὶ μιὰ καρδιὰ λυπητερὰ
ἀνάστασιν προσμένει.

Ὁ ἥλιος της ν' ἀναστηθῇ
Μαζὶ μὲ τὸν Χριστό μας
νὰ παύσῃ πλέον νὰ θρηνῇ
τὸν τόσον χωρισμό μας.

Ἀνάστασιν λοιπὸν καὶ μεῖς
τοῦ ἔρωτα ἂς χαροῦμαι
καὶ ἂς εἴμεθα εἰλικρινεῖς
καὶ ἂς γλυκοφιληθοῦμε.

Θωρηκτὸν «Ἅλμνος»

Ἐκατόγχειρ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΑΡΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ "ΚΥΡΙΑΚΗΣ„ ΚΑΙ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ„

Πρωτεούσης — Πειραιῶς — Ἐπαρχιῶν

Μὲ τὴν καθιέρωσιν τῶν μηνιαίων συνδρομῶν εἰς τὴν «Κυριακὴν καὶ τὴν «Νέαν Γενεάν», ποὺ στοιχίζει μόνον 40 λεπτὰ, ἀνοίγεται εὐρύτατον στάδιον ἐνεργείας εἰς τοὺς φίλους τῶν περιοδικῶν μας.

—**—

Ἕκαστος ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε εἰς θέσιν ἐὰν καταβάλλῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἐνέργειαν νὰ ἐγγράψῃ δέκα κατ' ἐλάχιστον ὅρον συνδρομητάς.

—**—

Ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλλων εἰς τοὺς συνδρομητὰς θὰ γίνεται τακτικωτάτη. Θὰ πέρνουν τὸ φύλλο τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ τὴν ἰδίαν ὥραν —ἴσως καὶ πρωΐτερα— ὅπως καὶ οἱ ἀγοράζοντες ἀπὸ τοὺς δρόμους ἢ τὰ κιόσκια.

—**—

Ὅσοι θέλουν ἀφιλοκερδῶς νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῶν περιοδικῶν μας, δύνανται νὰ τὸ πράξουν ἱκανοποιοῦντες οὕτω τὴν πρὸς αὐτὰ ἀγάπην των καὶ ἐκτίμησίν των.

—**—

Εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἔχουν μίαν ἀμοιβὴν ἐκ μέρους μας, ὑποβάλλομεν τὰς ἑξῆς προτάσεις·

Ὁ ἐγγράφων δέκα μηνιαίους συνδρομητὰς ἐφ' ὅσον διαρκοῦν αἱ συνδρομαί των, ἢ ἐφ' ὅσον τοὺς παύοντας φροντίζῃ νὰ τοὺς ἀναπληροῖ δι' ἄλλων θὰ λαμβάνῃ δωρεὰν καὶ τὰ δύο περιοδικά μας.

—**—

Οἱ ἐγγράφοντες εἴκοσι μηνιαίους πλὴν τῆς δωρεᾶς τῶν δύο περιοδικῶν μας θὰ λάβουν καὶ τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα εἴκοσι δύο τεύχη τῆς παλαιᾶς Νέας Γενεᾶς ἀποτελούμενα ἀπὸ 200 περίπου σελίδας καὶ περιέχοντα πέντε μεγάλα μυθιστορήματα ἀξίας εἰς τὸ πρωτότυπον δρ. εἴκοσι πέντε.

—**—

Εἰς τοὺς ἐγγράφοντας ἐπίσης θὰ δίδωνται δωρεὰν τὰ λευκώματά μας. Ἴσως δὲ καὶ ἄλλα δῶρα

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΘΙΓΓΑΝΩΝ

Β'.
Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ

Ὑπὸ Στυλ. Β. Πρωτονοταρίου

Οἱ Ἀθίγγανοι δὲν ἔχουν ὅλοι μίαν θρησκείαν. Ἄλλοι, οἱ περισότεροι, εἶνε μουσουλμανικῆς, οἱ δὲ λοιποὶ χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἦτο ἐπόμενον μὲ τὰς αἰωνίας περιπλανήσεις των νὰ χωρισθοῦν θρησκευτικῶς καὶ νὰ ὑποστοῦν πολὺ ἢ ὀλίγον, τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος. Ἂν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἵμου καὶ ἄλλη θρησκεία, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ὑπῆρχον καὶ Ἀθίγγανοι ὀπαδοί της. Θὰ εὑρίσκοντο πάντοτε μερικοί, οἱ ὁποῖοι νὰ δεχθοῦν ἀσυναισθήτως ὀλίγους τύπους τῆς καθ' ὁπόθεσιν θρησκείας ταύτης εἰς τὰ μέρη ὅπου θὰ ἐπεκράτη.

Λέγω μερικοὺς τύπους, διότι κατ' οὐσίαν καὶ οἱ Ἀθίγγανοι οἱ ὁποῖοι προσφέρουν τὸν ἄνευ καὶ πολλῆς ἀξίας φόρον τῆς λατρείας των εἰς τὸν Μωάμεθ ἢ τὸν Χριστόν, δὲν ξεύρουν κατὰ βάθος οὔτε τί ὑπῆρξεν ὁ ἕνας οὔτε τί ἦταν ὁ ἄλλος. Δὲν ἔχουν ἰδέαν τῆς οὐσίας τῆς διδασκαλίας τοῦ μὲν ἢ τοῦ δέ. Ἂν σήμερον αἱ δύο θρησκεῖαι, Χριστιανικὴ καὶ Μωαμεθανικὴ περιλαμβάνουν εἰς τοὺς θρμοὺς κόλπους των μεταξὺ πολιτισμένων λαῶν καὶ κατώτερα ἐν τῷ πολιτισμῷ εἴδη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, δηλ. Ἀθιγγάνους, αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ ἑξῆς.

Εὑρεθέντες λόγῳ στερήσεων ἢ παθήσεων εἰς δδυνηρῶς ἀμήχανον θέσιν, θὰ ἠσθάνθησαν ποτὲ καὶ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν βοήθειαν ἑνὸς Ἀγνώστου καὶ Παντοδυνάμου Συμμάχου, τοῦ υἱοῦ, ὡς Δημιουργοῦ τοῦ Παντὸς, ἑπομένως Ἰσχυροῦ νὰ πληρώσῃ τὰς στερήσεις ἢ νὰ θεραπεύσῃ τὰς παθήσεις των. Αἱ ἀνάγκαι των ἦσαν τόσον ζωηρότεραι καὶ περισσότεραι, ὅσον μὲ τὰς ἀτελειώτους των περιηγήσεις δὲν ἠδύναντο νὰ εὕρουν μόνιμα μέσα καὶ μέτρα διὰ τὴν ἐξοικονόμησίν των.

Ἡ ἀνάγκη λοιπὸν τῆς βοηθείας τοῦ Ἀγνώστου δηλαδὴ ἡ ἀνάγκη θρησκείας ἔκαμε τοὺς Ἀθιγγάνους ν' ἀποδεχθοῦν μερικοὺς ἐκ τῶν τύπων τῆς Μουσουλμανικῆς ἢ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἀναλόγως τῶν περιστάσεων τῆς ἐποχῆς ἢ τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ τόπου.

Ἔτσι ἐθεραπεύετο μία ψυχικὴ των ἀνάγκη εὑρισκομένη καὶ αὐτὴ εἰς πρωτόγονον μορφὴν ὅπως πρωτόγονος εἶνε καὶ ἡ ἀνάπτυξίς των.

Οἱ Χριστιανοὶ Ἀθίγγανοι ἔχουν σχεδὸν ἀφομοιωθῆ πρὸς τοὺς Ἕλληνας χωρικοὺς. Εἶνε ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Οἱ Ἀθίγγανοι Μουσουλμᾶνοι πηγαίνουν μίαν ἢ δύο φορὰς τὸ πολὺ τὸ ἔτος εἰς τὸ τέμενος. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ἐπὶ ἔτη δὲν ἐπάτησαν εἰς αὐτὸ τὸν γυμνὸν πόδα των.

Κύρια ἐπεισόδια τοῦ βίου, ὡς γέννησις, θάνατος, ἢ γάμος τὰ ὁποῖα εἰς πλέον ἀνεπτυγμένους λαοὺς συνεδέθησαν μὲ θρησκευτικὰς τελετὰς παραμένουν εἰς αὐτοὺς, ὄχι σπανίως ξένα πρὸς οἱανδήποτε ἐπέμβασιν θρησκευτικήν.

Ὅταν ἀρρωστήσῃ κανεὶς προκαλοῦνται πρῶτον γυναῖκες εἰς μυστικοπαθεῖς ρεμβασμοὺς ἐπικοινωνοῦσαι μετὰ τοῦ Ἀγνώστου διὰ βοτάνων, χαϊμαλίων, χρωματιστῶν κομβολογίων, κουκνίων κτλ. Εἶνε αἱ γνωσταὶ, ἐν Τουρκίᾳ ἰδίως μοιρατζῆδες (μάντιδες) αἱ ὁποῖαι ἀντὶ πέντε ἢ δέκα μόνον λεπτῶν λαμβάνουν τὸν κόπον νὰ ψιθυρίσουν μερικὰς προσευχὰς, νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Ἀγνώστου καὶ νὰ ἀποκαλύψουν, ὡς ἄλλαι Πυθίαι εἰς τὸν «Προσκυνητὴν» τὸν καταφεύγοντα εἰς τὰς συμβουλάς των. τὸ ἄγνωστον μέλλον του. Αἱ Πυθίαι αὗται εἰς τὰς Ἀθιγγανικὰς κοινωνίας ἔχουν μᾶλλον θρησκευτικὴν ἀποστολὴν, ἡ ὁποία δυστυχῶς δι' αὐτὰς ἐξεφυλίοθη εἰς δεκαρολογκὴν μαντείαν μέσα εἰς τὰ πλέον ἀνεπτυγμένα περιβάλλοντα τῶν πόλεων. Εἶνε ἡ μοῖρα τῶν σχετιζομένων μέ τινας θρησκείας προσώπων ἢ πραγμάτων νὰ ὠχριοῦν καὶ νὰ ἀλλάσουν χρῶμα μόλις εἰσέλθουν εἰς περιβάλλον ὅπου πλημμυρίζει περισσότερον φῶς τοῦ πολιτισμοῦ.

Αἱ Πυθίαι λοιπὸν αὗται, μόλις προσκληθοῦν ἐπιθέτουν ἐπὶ τοῦ ἀρρώστου τὰ ἄνω ἱερά των σκεύη. Ἔτσι ἀρχίζει τρόπον τινὰ μία ἱεροτελεστία. Κατόπιν ἀρχίζουν μὲ κατάνυξιν νὰ ψιθυρίζουν τὰς προσευχάς των. Οἱ τοῖχοι τῶν πτωχῶν καὶ σκοτεινῶν καλυβῶν, οἱ ἀποτελούμενοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ ἀχύρινα πλέγματα παρίστανται μάρτυρες εἰς τὴν θρησκευτικο-ἰατρικὴν αὐτὴν τελετὴν, ἡ ὁποία ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἔχῃ καλὴν κρᾶσιν καὶ ἡ πάθησις του εἶνε ἐλαφρὰ, θριαμβεύει πρὸς τιμὴν τῶν Ἱεροφαντριῶν καὶ χαρὰ τῶν πιστευντων Ἀθιγγάνων.

Ὅταν ὅμως ἡ πάθησις εἶνε σοβαρὰ...

Τότε ζητεῖται ἐπειγόντως ὁ Χόντζας. Θεωρεῖται ὁ ἀμέσως ἀνώτερος καὶ ὡς θρησκευτικὸς καὶ ὡς λιτουργὸς καὶ ὡς ἰατρικὸς θεραπευτής. Ἱκανώτερο ἰατρὸς ψυχῶν καὶ σωμάτων, τοῦ ὁποίου αἱ εὐχαὶ εἶνε περισσότερον εὐπρόσδεκτι παρὰ τῷ Ἀγνώστῳ. Ὁ Χόντζας ἔχει ὡς θρησκευτικόν του Σκεῦος τὸ Κοράν. Θὰ τὸ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ θὰ προσευχηθῇ.

Πόσας ὅμως φορὰς ἄνευ ἀποτελέσματος Διόιτ ὁ ἀσθενὴς χειροτερεύει. Τότε καταφεύγει εἰς τὸν πτωχόν.. θησαυρὸν τῶν ἐμπειρικῶν του γνώσεων περιλαβάνοντα ἰδίως βότανα καὶ ἐλάχιστα ἐκ τῶν γνωστῶν μας φαρμάκων. Ἂν τύχῃ καὶ αἱ θρησκευτικαὶ ἢ καὶ αἱ ἰατρικαὶ του προσπάθειαι ἢ καὶ αἱ δύο μαζὶ σδσουν τὸν ἀσθενῆ εἶνε εὐτυχὴς ὁ Χόντζας. Αὐξάνει ἡ φήμη του, περιβάλλεται μὲ περισσότερον κῦρος ἐνῷ συγχρόνως αὐξάνει καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς τσέπης του κατὰ 5 ἢ 10 σο. Ποσὸν διδόμενον κατόπιν πολλῶν ἐπισκέψεων καὶ θεραπευόμενον ὡς τὸ ἀνώτατον δοιον θλικῆς ἀποβῆς τῆς ὀφειλομένης εἰς τοιοῦτον Σωτῆρα. Πλουσία ὅμως πνευματικὴ ἀποιδὴ θὰ τῷ δοθῇ ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου, ὁπ θὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν ἀντίληψιν.

Ἂν ὅμως ὁ ἀσθενὴς ἀποθάνῃ τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε καὶ σπάνιον, τότε ὁ ἀτυχὴς Χόντζας ζοτις τὸν πριποιήθη βλέπει μετ' ὀδύνης τοὺς κόπους του πηγαίνοντας εἰς τὰ χαμένα. Στερεῖται τῆς ἄνω ὑλικῆς ἀμοιβῆς διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ὁποίας ἀσφαλῶς θὰ λυπεῖται περισότερον παρὰ ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τῆς πνευματικῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

—**—

«Εἰς τὸ δουνὸ γεννήθηκα:
Μ' ἐθρέψαν ἡ δροχὲς τοῦ Μάρτη..
Εἶχα γιὰ σπίτι καὶ κρεββάτι
Κρύνη μὲ γάργαρα νερά.

«Μιὰ μέρα ἐξεκίνησα
Τρελλὸ καὶ πηδηχτὸ ποτάμι.
Ὦ πόσα γέλοια εἶχα κάμη Σ.
Σ' αὐτῆς τῆς μέρας τὴ χαρά.

«Πέρασε ἐκεῖνος ὁ καιρὸς.
Μαῦρα κυλάω τὰ νερά μου
Ἀκούω ψωμερὸ κοντά μου
τὸ μουγγρισμα τοῦ Ὠκεανοῦ.»

Τὸ ποταμάκι σώπασε.
Καὶ ἔκλαψα μὲ τὴ ψυχή μου,
Μοῦ ἔφερε τὴν ἰδική μου
Τὴν ἱστορία εἰς τὸ νοῦς

«Δεθμεν»

ΣΤΗΛΗ ΤΡΕΛΛΩΝ

Εἰδοποιεῖτε ὁ κ. Μουλιάπας ὅπως ἀναλάβῃ τὸ σκούπισμα καὶ ξεσκόνισμα τῶν γραφείων τῆς Προσοβείας.

—**—

Ὁ κ. Πιλάφας ἀναλαμβάνει χρέη Καβάσῃ προσοβείας.

—**—

ΤΜΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ

Τρελλὴ μυστικὴ ἀστυνομία.

(Νεωτεριστικὸν κατὰ τύπους καὶ ὑποδείγματα).

Ἀρχιεπιθεωρητὴς Φὸν Κόχλας
Ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην
Ὁ πρέσβυς
Κόμης Ντελίριο

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς ἐν Πειραιεῖ Προσοβείας)

ΣΥΣΤΑΤΙΚΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

—**—

Ἡ Μαριγὼ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν κυρία της προκειμένου νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία καὶ νὰ πάῃ σ' ἄλλο σπῆτι ἕνα κ α λ ὸ συστατικό. Ἡ κυρία της τῆς ἔδωσε τὸ ἑξῆς.

«Ἡ ἐπιφέρουσα ὑπῆρξεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἓν ἔτος παρὰ ἑνδεκα μῆνας. Διαροῦντος τοῦ χρόνου τούτου δὲν μοὶ ἔδωσε ποτὲ ἀφορμὴν παραπόνου καὶ ἐδείχθη πολὺ ἐργατικὴ καὶ ἐπιμελὴς ἰδίως εἰς τὴν ἐξῶθυραν. Ἦτο ταχεῖα καὶ γοργὴ πάντοτε εἰς διαιολογίας, περιποιητικὴ εἰς τοὺς ἄνδρας, πιστὴ εἰς τοὺς ἐρασιάς της καὶ τιμία, ὅταν κάθετε στὴν τραπεζαρία εἶχε κάμει πόδια».

ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ & ΕΜΠΟΡΙΟΛΟΓΙΑΣ

Καθηγητὴς διδάσκων τὰ ἀνωτέρω μαθήματα παρὰ δημοσίαις καὶ ἰδιωτικαῖς ἐμπορικαῖς Σχολαῖς ἀναλαμβάνει προγυμνάσεις μαθητῶν ἐμπορικῶν σχολῶν ὡς καὶ τὸν καταρτισμὸν τελείων λογιστῶν διὰ Τραπέζας καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα ἐν μικρῷ σχετικῶς χρονικῷ διαστήματι. Πληροφορίαι δίδονται εἰς τὸ λογιστήριον «Ἀκροπόλεως» καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰδίου, ὁδὸς Βενιζέλου ἀριθ. 5, πρῶτον πάτωμα.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ

Κορίτσια, θὰ σᾶς βομβαρδίσω...

Θὰ μ' ἀγαπήσετε, κορίτσια, ἀληθινὰ
καὶ θὰ μ' ἀφίσετε ποτὲ νὰ σᾶς φιλήσω
ἢ θὰ μὲ κάνετε ἀπ' τὸ πεῖσμα μου ξανὰ
νἀρθῶ μιὰ νύχτα νὰ σᾶς βομβαρδίσω ;

Βόμβα θὰ ρίξω ἀπάνω στὸ κρεββάτι σας
νὰ σᾶς σηκώσω ὅλα στὸ ποδάρι,
νὰ δοῦμε ἔτσι θὰ περάσῃ γινάτι σας
νὰ μὴ βαστᾶτε μπόζα καὶ καμάρι ;

Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς.

Κυρά μου ὅ,τι λόγια κι' ἂν μοῦ πῆς,
πῶς μὲ λατρεύεις ὅπως σὲ λατρεύω
κι' ὅτι γιὰ μένα καλὰ πράγματα σκοπεῖς,
εἶμ' ἄπιστος Θωμᾶς καὶ δὲν πιστεύω.

Δὲν θὰ μὲ πείσουν οἱ δικοί σου στεναγμοὶ
οὔτε τὰ λόγια καὶ τὰ γράμματά σου
ἂν δὲν μ' ἀφίσῃς μόνο μιὰ στιγμὴ
τὸ χέρι μου νὰ βάλω στὴν καρδιά σου.

Προσκαλεῖσθε, ὅπως....

Χωρὶς καμμία πρόσκληση ξεχωριστὴ
ἀπὸ τὰ σήμερα στὸ θέατρο σᾶς προσκαλῶ
ποῦ μιὰ ἐπιθεωρησίς μου θὰ προβαριστῇ
γραμμένη μὲ τὸ Σβέντζικο-μυαλό.

Θὰ δῆτε ἐκεῖ τοῦ κόσμου τὰ ἀστεῖα,
ποῦ θὰ σᾶς ἔρχεται ἀπ' τὴν χαρά σας νὰ δα-
(κρύζετε.

Ἐλᾶτε γιὰ νὰ γείνῃ ἀπαρτία,
κι' ἐγὼ θὰ σᾶς κεράσω ὅ,τι ὁρίζετε.

Κρυφθῆτε, κορίτσια. Ὁ Μερακλῆς ἔρχεται.

Βρὲ σεῖς, κορίτσια μου, τραβᾶτε μακρυὰ
γιατὶ ὁ Μερακλῆς θὰ σᾶς μπλοκάρει
μὲ ἀφφυξιογόνα ἐρωτικὰ σωρειά,
ποῦ δαιμονίζουνε τὸν Σβέντζο τὸν ζηλιάρη.

Δὲν ἄφισε κανένα θηλυκὸ
ποῦ εἶχε ὠμορφιὰ περίσσια
καὶ μὲ γινάτι φοβερὰ πολεμικὸ,
ἀπάνω τους τραβοῦσε ἴσια.

Στὴν Ρόζα-Λούλα Φ. Φ.

Κορίτσι μου, καλὰ σ' εὐχαριστῶ,
γιὰ τὰ συγχαρητήρια τὰ ἐαφνικά,
μὰ δὲν μοῦ φαίνεται, πῶς νὰ στὸ πῶ, σωστὸ,
νὰ μοῦ τὰ στέλνῃς ἔτσι μυστικά.

Νιόσου, κορίτσι μου, Πασχαλινὴ
κ' ἔλα μαζὶ οἱ δυὸ νὰ τραγουδήσουμε
γιατὶ μοῦ κόλλησε μανία ἀληθινὴ
ἅμα σὲ δῶ νὰ τὰ... τσουγκρίσουμε.

Τ' αὐγὰ τουτέστι.. Μὴ παρεξηγῆς,
γιατὶ ἐγὼ μιλάω διφορούμενα
Ἔλα λοιπὸν, μὴ κωλυσιεργῆς
νὰ σὲ τράτάρω ἀπὸ τὰ βρισκούμενα.

Μὲ γίλια φιλιὰ, βρὲ γρουσούζιδες
Ὁ Σβέντζος σας

ΗΡΝΗΘΗΣΑΝ ΠΛΟΥΤΗ

Δὲν εἶνε εὔκολο κανεὶς νὰ πῇ ἕνα ξερὸ «ὄχι» στὰ πλούτη, ὅταν τοῦ προσφέρονται ἀφφύνως καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ τὸ ἔμακαν ἀδιστάκτως. Πρό τινων ἐτῶν γνωστότατη καὶ μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἠθοποιοὺς τοῦ κόσμου, ἡ Ἀμερικανὶς Μαίρη Ἄντερσον ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν σκηνὴν νυμφευθεῖσα ἠρνήθη νὰ ἀνεβῇ πάλιν καίτοι Ἀμερικανὸς θεατρῶνης τῆς προσέφερε μόνον διὰ μίαν περίοδον τριάκοντα ἑβδομάδων 1,500,000 φράγκα.

Ἐπίσης ἡ περιώνυμος Γαλλὶς ἀοιδὸς κυρία Καλὸὲ ἠρνήθη νὰ δεχθῇ θέσιν εἰς θέατρον ποικιλιῶν εἰς τὸ ὁποῖον θὰ τραγουδοῦσε μόνον τέσσαρα τραγούδια τὴν ἡμέρα καὶ θὰ ἐπληρώνετο 100,000 φράγκα τὴν ἑβδομάδα.

Ὁ γενναῖος τηλεγραφητὴς ἀσυρμάτου Τζὰκ Μπίνς, ὁ ὁποῖος ἀπέκτησε παγκόσμιον φήμην μείνας τελευταῖος εἰς ἕνα ναυάγιον ἐξακολουθῶν νὰ στέλλῃ ραδιοτηλεγραφήματα εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος μέχρις ὅτου τὸ πλοῖον ἐβυθίσθη, ἠρνήθη ν' ἀνεβῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεάτρου ποικιλιῶν καὶ νὰ διηγεῖται «πῶς τὸ ἔκαμε», ἀποκριθεὶς εἰς τὸν θεατρῶνην, ποῦ τοῦ προσέφερε μέγιστον μισθὸν ὅτι ἦτο ἠλεκτρολόγος καὶ ὄχι ἠθοποιός. Ἔτσι ἀπέρριψε μεγάλην περιουσίαν.

Ὁ μέγας Γλάδστων ἀπεποιεῖτο μεγάλα ποσὰ ποῦ ἐκδόται ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τοῦ προσέφερον γιὰ ἕνα ἄρθρον, μίαν ἐπιστολή. Ἔλεγε πάντοτε, ὅτι δὲν μποροῦσε ἢ νὰ γράφῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ ὅταν ἤθελε. Τὴν ἴδιαν τακτικὴν ἠκολούθει καὶ ὁ μεγάλος Ἄγγλος ποιητὴς Μπράουνιγγ.

ΕΙΣΘΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ;

—**—

Ἂν δὲν ἔχετε προλήψεις δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ἂν εἶνε Τρίτη ἡ ἡμέρα ποῦ ἀρχίζετε μίαν ἐργασία, δὲν προσέχετε ποτὲ ἂν εἶσθε δεκατρεῖς στὸ τραπέζι, δὲ πᾶτε ποτὲ νὰ σᾶς ποῦν τὴ μοῖρα σας, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει ποτὲ τί ὄνειρα βλέπετε, δὲν πιστεύετε ποτὲ εἰς τυχεροὺς ἀριθμοὺς ἢ τυχερὰ χαρτιά, δὲν φοβεῖσθε τὸ οκοτάδι, δὲ ρίχνετε τὰ χαρτιά, δὲν σᾶς νοιάζει ἐὰν ἕνα νυχτοποῦλι ἔρθῃ καὶ καθίσῃ πάνω στὴ στέγη τοῦ σπητιοῦ σας, δὲν διστάζετε νὰ κατοικήσετε σ' ἕνα σπῆτι ποῦ διεπράχθη φόνος, δὲν πιστεύετε στὰ φυλαχτά, δὲν πιστεύετε εἰς τὸ πνεύματα, τὴς Νεράϊδες, τοὺς Βρυκόλακας— μὲ μιὰ λέξι ἂν δὲν ἔχετε προλήψεις δὲν εἶσθε ἄνθρωποι.

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ ΦΙΛΗ

Ἡ μικρὰ Φιφὴ, μάλις τεσσάρων ἐτῶν, κυτοῦσε μὲ προσοχὴ τὸ καινούργιο καπέλλο τῆς κυρίας ποῦ τοὺς ἐπεσκέφθη.

— Λοιπὸν, μικροῦλα μου, ἠρώτησεν ἡ ἐπισκέπτρια χαμογελῶντας· πῶς σοῦ φαίνεται ;

— Ὦ, ἀπεκρίθη ἡ μικροῦλα· μοῦ φαίνεται πολὺ καλό. Ἡ μαμὰ εἶπε προχθὲς πῶς τὸ καπέλλο σας εἶνε τρομαχτικό, ἀλλὰ ἐμένα ὅμως δὲν μὲ τρομάζει.

Η ΜΙΚΡΗ ΑΙΛΙΤΣΑ

Ἡ οἰκοδέσποινα (σ' ἕνα κοριτσάκι προσκαλεσμένο σπίτι της εἰς ἑορτὴν ποῦ ἔδιδε). Αιλίτσα. Νὰ σοῦ δώσω κι' ἄλλο γλυκό ;

Ἡ Αιλίτσα. Μεῖσί, Κα Παππίδου, χόρτασα. Τὸ στομάχι μου εἶνε γεμάτο.

Ἡ οἰκοδέσποινα. Τότε νὰ σοῦ δώσω ἕνα νὰ βάλῃς στὴ τσέπη σου, γιὰ νὰ τὸ φᾷς ὕστερα ;

Ἡ Αιλίτσα. (μὲ λύπη). Καὶ ἡ τσέπες μου εἶνε γεμάτες..

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΟΥΤΕ ΤΗ ΦΛΟΥΔΑ

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης πείνας, ἕνας στρατιώτης τοῦ 8ου συντάγματος κατώρθωσεν, ἄγνωστον πῶς, νὰ ἔχῃ μίαν φέταν καρπούζι.

Ἀμέσως λαίμαργα ἐρρίφθησαν τὰ βλέμματα τῶν συστρατιωτῶν του εἰς τὴν φέταν. Μερικοὶ στρατιῶται τοῦ ἐπρότειναν νὰ τὸ ἀγοράσουν.

— Ἐγὼ σοῦ δίνω δυὸ δραχμὲς νὰ μοῦ τὸ [illegible]σῃς, εἶπεν ἄλλος στρατιώτης δημοδιδάσκαλος.

— Ρὲ ἄφησέ με ἥσυχο. Δὲν τὸ πουλῶ. Τί θέλεις νὰ τὸ πουλήσω ἀφοῦ πεινάω ἐγὼ χειρότερα ἀπὸ σένα.

— Ἀλλὰ τοὐλάχιστον δὲν μοῦ δίνεις τὴ φλοῦδα ;

— Πῶς ; Θὰ τὴ φάω κι' αὐτή.

— Σοῦ δίνω 50 λεπτὰ γι' αὐτὴ, ἐπρότεινε ὁ δάσκαλος.

— Οὔτε, δὲν τὴ πουλῶ.

Καὶ ἡ συμφωνία ἀπέτυχεν. Ὁ δὲ εὐτυχὴς στρατιώτης, ὁ κύριος τῆς φέτας τοῦ καρπουζιοῦ, τὴν κατέφαγεν ἡδονικώτατα, μὴ ἀπορρίψας οὔτε τὸ ἔξω μέρος τῆς φλούδας.

Εἰς τὸ μεταξὺ ἀφκετοὶ στρατιῶται εἶχον μαζευθῇ γύρω του διὰ νὰ φάγουν τὴ φλοῦδα, ἀλλὰ ἔτσι ἔφυγαν ἄπρακτοι, ἐνῷ ὁ δυστυχὴς διδάσκαλος ἔλεγε.

— Τζάμπα ἐζητούσατε νὰ φᾶτε φλοῦδα ; Ἐγὼ τὴν ἐπλήρωνα καὶ δὲν μοῦ τὴν ἔδινε.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

Τὸ ἑξῆς καλαμπούρι ἠκούσθη μεταξὺ στρατιωτῶν τοῦ 8ου συντάγματος, κατὰ τὴν Μακεδονικὴν ἐκστρατείαν καὶ μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Ἐλασσῶνος.

Ἕνας στρατιώτης.

— Γιατὶ τὴ λένε Ἐλασσῶνα ;

— Ἄλλος στρατιώτης.

— Ἀμ' δὲν ξέρεις ; Γιατὶ οἱ Τοῦρκοι ἀφὸ τὴν καταστροφήν ποῦ τοὺς ἐκάμαμε, φεύγοντας ἐφώναζον. «Ἔλα, σώνει,» ἐξ οὗ Ἐλασσῶνα ἐκλήθη.

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΛΟΓΟΣ

—**—

— Ὁ Ἀγησίλαος θἄνε ἐρωτευμένος μαζί μου.

— Τί σὲ κάνει νὰ πιστεύῃς αὐτό ;

— Μὲ σφίγγει τόσο δυνατὰ ὅταν χορεύομε.

— Δὲν εἶν' αὐτό, ἀπεκρίθη τὸ ἄλλο κορίτσι μὲ κάποια δυσαρέσκεια, ποῦ ἔδειχνε πῶς ἤξερε τὸν κύριον. αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ κρεμιέται ἀπὸ τὴ ντάμα του ὅταν χορεύῃ γιὰ νὰ μὴ πέσῃ χάμου.

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
ΕΝΤΩ ΓΥΜΝ. ΤΟΥ ΠΡΟΤΥΠΟΥ
ΕΚΚΛΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ ΗΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Λεωφόρος Ἀλεξάνδρας 6

Η διεύθυνσις τοῦ Προτύπου Ἐκπαιδευτηρίου ἐν τῇ μερίμνῃ της περὶ τῆς προόδου καὶ προαγωγῆς τοῦ μαθητικοῦ κόσμου, ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν εἰδικῶς παιδικοῦ Κινηματογράφου, ὅπως περισώσῃ τὰς τρυφερὰς ὑπάρξεις ἐκ τῶν διαφόρων ἠθικῶν καὶ σωματικῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχουσι τὰ παιδιά μας, παρακολουθοῦντα ἐπὶ τῆς ὀθόνης θεάματα ἄσεμνα καὶ ἐν τελῶς ἀκατάλληλα.

Εἰς τὸν Παιδικὸν Κινηματογράφον θὰ προβάλλωνται εἰκόνες διδακτικαὶ καὶ ψυχαγωγικαί, λαμβανομένης πάσης φροντίδος διὰ τὴν ὑγείαν καὶ δρασιν τῶν παιδιῶν.

Τὰ ἐγκαίνια θὰ γίνωσι τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ὥραν 7ην μ.μ.

Εἴσοδος Ἀης θέσεως λεπτὰ 50 μετὰ φόρου.

Βας θέσεως λεπτὰ 30 μετὰ φόρου.

Διὰ τοὺς Προσκόπους ἐν γένει Α' θέσις λεπτὰ 35 καὶ Β' λεπτὰ 25'

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Δὲν ἐνθυμοῦμαι πότε ἔκανε ἀρχὴ νὰ εἰσαγάγῃ τὴν ἐπιθεώρησι εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα. Δὲν θυμᾶμαι ἂν ὁ ἔνοχος τῆς δολοφονίας τοῦ...δράματος εἶνε ὁ κ. Λάσκαρης ἢ ὁ κ. Δημητρακόπουλος; Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θυμᾶμαι εἶνε τὸ ἑξῆς.

Κάποιος Ἀθηναῖος μοῦ εἶπε προχθές, ὅτι τὴν ὁραδειὰ, ποῦ εἶδε στὸ θέατρο νὰ παίζεται ἡ πρώτη Ἑλληνικὴ ἐπιθεώρησις, ἄκουσε τοῦ μακαρίτη νὰ λέγῃ.

— Πάει στὸν διάβολο τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο.

Τὸ ζήτημα εἶνε τώρα ἂν στὸν διάβολο θὰ πάγῃ τὸ θέατρο ἢ οἱ συγγραφεῖς τῶν ἐπιθεωρήσεων;

Γι' αὐτὸ θέβαια δὲν μπορῶ νὰ τοφανεθῶ ἐγώ, γιὰ τὸ λόγο, ὅτι κ' ἐγὼ κάποτε ἔγραψα μιὰ ἐπιθεώρησι ἡ ὁποία ἐπέτυχε πληρέστατα, ἔκανε κρότο, ἐσημείωσε μιὰ πένα ἐντελῶς παροιμιῶδη κ' ἔφερε ὅλο τὸν κόσμο τῆς Ἀθήνας ἄνω κάτω ὅταν.. δὲν ἐπαίχθη. Ὡς τόσο ὅμως ἡ προφητεία τοῦ Ροΐδη δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἐπαλήθευσε. Γιατὶ τὴν στιγμὴ, ποῦ βλέπω τοὺς συγγραφεῖς μας νὰ κουβαλᾶνε στὰ θέατρα τὰ γραφεῖα μὲ τὸ καροτσάκι τὰς ἐπιθεωρήσεις των καὶ τὴν στιγμὴ, ποῦ βλέπω τὰς πρωταγωνιστρίας νὰ ἀγκαλιάζουν καὶ νὰ φιλοῦν τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους, ποῦ τοὺς πηγαίνουν ἐπιθεωρήσεις κ' ἀπεναντίας καὶ ἀγριοκυττάζουν καὶ νὰ τοὺς βαγκώνουν ἀπὸ τὴν φοῦρκά τους, πῶς θέλετε τότε, ὦ ἐπιθεωρησιομανεῖς Ἀθηναῖοι, νὰ παραδεχθῶ, ὅτι θὰ πάγῃ στὸ διάβολο, τὸ θέατρό μας μὲ τὰς ἐπιθεωρήσεις, ἀφοῦ τὸ θέατρό μας σήμερα ἔχει τὸν διάβολο (ὄχι τὸν Μολνάρ) μέσα του;

Πρὸ ἡμερῶν εἶχα πιάσει νὰ γράψω κάποιο δρᾶμα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τσιμήσω κομμιὰ μέρα στὸ θέατρο γιὰ νὰ τὸ παίξουνε. Κατόπιν ὅμως μετάνοιωσα καὶ ἐκ φόβου μήπως τῆς...παίξουνε ἐμένα, ἄρχισα νὰ σχίζω κομματάκια ὅσα χειρόγραφα εἶχα γράψει.

Ἔπεσα τότε στὸ κρεββάτι μου κι' ἄρχισα νὰ σκαφτώνω μὲ τὸν νοῦ μου τὸν σκελετὸ μιᾶς ἐπιθεωρήσεως.

Εἶχα στὸ σπίτι μου μερικὰ κομμάτια μουσικῆς καὶ μὲ δυὸ-τρία ἄλλα, ποῦ θὰ ἀγόραζα, εἶχα ἐξασφαλίσει ἔτσι τὸ μουσικὸν μέρος τῆς ἐπιθεωρήσεως. Μοῦ ἔλειπε τὸ λιμπρέττο. Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν παρασκοτιζόμουνα θὰ ἤθελε παρὰ κάτω.

Πρὸ ἡμερῶν μὲ εἶχαν προσκαλέσει νὰ πάω στὴς δοκιμὲς ἑνὸς νέου ἔργου, ποῦ θὰ παιχθῇ τὴν Πρωτομαγιά. Καίτοι εἶχα νὰ πάω καὶ σὲ μιὰ πολιτικὴ διάλεξι, ἐπροτίμησα νὰ πάω στὸ θέατρο. Στὸ διάστημα ὅμως ποῦ ἔβλεπα τὴς δοκιμὲς, εἶδα ἕνα νέον, ποῦ ἐκάθητο κοντά μου μὲ μιὰ διαρκῆ ἀνησυχία. Δὲν τὸν χωροῦσεν ὁ τόπος τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Σηκωνότανε, ἐπήγαινε ἀλλοῦ, ξαναγύριζε πάλι κοντά μου, φύσαγε, ξεφύσαγε κ' ἐβασανίζετο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγωνία.

— Τὶ ἔχεις, παιδί μου; τὸν ἠρώτησα.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω...

—Μήπως ἔραγες καμμιὰ πάστα στὸν ντορὲ ἢ μήπως διάβασες κανένα ἄρθρο ἐθνικῆς ἐφημερίδος;

—Δὲν μπορῶ νὰ κάνω μιὰ ἐπιθεώρησι. Τρεῖς μῆνες τώρα πολεμάω γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ κι' ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ κατορθώσω τίποτα.

— Κ' ἔχεις μεγάλη ἀνάγκη ἐπιθεωρήσεως;..

— Ἀνάγκη λέει; Τρομερή. Ἔχω προαναγγείλει τὴν παράστασίν της ἀπὸ τὸν χειμῶνα ἀκόμα ...φαντάζεσθε.

— Καὶ εἶνε δύσκολον νὰ κάνῃς μιὰ ἐπιθεώρησι;

— Γράφω σκηνὰς, ἀλλὰ μὲ τὰς σκηνὰς αὐτὰς δὲν γελάω ἐγώ...

— Οἱ ἄλλοι δὲν γελᾶνε;

— Οὔτε οἱ ἄλλοι.

— Λοιπὸν, ἄκουσε παιδί μου. — Πῶς σὲ λένε;

— Τοτό.

— Λοιπὸν, Τοτό μου. Πήγαινε τώρα στὸ σπίτι σου. Μάζεψε ὅλα τὰ σατυρικὰ περιοδικά, ποῦ ἔχεις, ἀγόρασε καὶ λίγα ἄλλα, κάθισε ὕστερα νὰ μαζέψῃς ὅσα ἀστεῖα βρίσκεις τοῦ γούστου σου, μετάφερέ τα εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἤθη καὶ ἔθιμα, τακτοποίησέ τα κατόπιν, συνδύασέ τα καὶ θἄχῃς ἔτσι στὸ μομέντο τὸ λιμπρέττο τῆς ἐπιθεωρήσεως. Μοῦ ἔλειπε τὸ λιμπρέττο. Γι' αὐτὸ ὅμως δὲν παρασκοτιζόμουνα θὰ ἤθελε παρὰ κάτω.

Πρὸ ἡμερῶν μὲ εἶχαν προσκαλέσει νὰ πάω στὴς δοκιμὲς ἑνὸς νέου ἔργου, ποῦ θὰ παιχθῇ τὴν Πρωτομαγιά. Καίτοι εἶχα νὰ πάω καὶ σὲ μιὰ πολιτικὴ διάλεξι, ἐπροτίμησα νὰ πάω στὸ θέατρο. Στὸ διάστημα ὅμως ποῦ ἔβλεπα τὴς δοκιμὲς, εἶδα ἕνα νέον, ποῦ ἐκάθητο κοντά μου μὲ μιὰ διαρκῆ ἀνησυχία. Δὲν τὸν χωροῦσεν ὁ τόπος τὸν ἄνθρωπο αὐτό. Σηκωνότανε, ἐπήγαινε ἀλλοῦ, ξαναγύριζε πάλι κοντά μου, φύσαγε, ξεφύσαγε κ' ἐβασανίζετο ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἀγωνία.

— Τὶ ἔχεις, παιδί μου; τὸν ἠρώτησα.

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ χωνέψω...

—Μήπως ἔραγες καμμιὰ πάστα στὸν ντορὲ ἢ μήπως διάβασες κανένα ἄρθρο ἐθνικῆς ἐφημερίδος;

—Δὲν μπορῶ νὰ κάνω μιὰ ἐπιθεώρησι. Τρεῖς μῆνες τώρα πολεμάω γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ κι' ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ κατορθώσω τίποτα.

— Κ' ἔχεις μεγάλη ἀνάγκη ἐπιθεωρήσεως;..

— Ἀνάγκη λέει; Τρομερή. Ἔχω προαναγγείλει τὴν παράστασίν της ἀπὸ τὸν χειμῶνα ἀκόμα ...φαντάζεσθε.

— Καὶ εἶνε δύσκολον νὰ κάνῃς μιὰ ἐπιθεώρησι;

— Γράφω σκηνὰς, ἀλλὰ μὲ τὰς σκηνὰς αὐτὰς δὲν γελάω ἐγώ...

— Οἱ ἄλλοι δὲν γελᾶνε;

— Οὔτε οἱ ἄλλοι.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, Κυρίους,

Ἀντ. Ἀκτσελᾶν, Θεσσαλονίκην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ψῆφοι προσετέθησαν.

— *Ὁ κ. Ι. Ροῦσος. Δωρίζει 40 ψήφους εἰς τὸν κ. Βεν. Χαΐνη.*

— *Ἀπόστολον Πετρίδην Λάρισσαν. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ψῆφοι διετέθησαν κατὰ βούλησιν.*

— *Ὁ κ. Τσιφλᾶκος ἐξ Ἀθηνῶν παρατείται τῆς ψηφοφορίας καὶ μεταβιβάζει τοὺς Ψήφους εἰς Ν. Ψιμούλην.*

— *Ὁ ἴδιος δωρεῖται εἰς τὸν Ἐλευθ. Βατιμπέλαν ψήφους 191.*

— *Μ. Πολυχρόνην. Μιτυλήνην. Λάθος ἐδιορθώθη.*

— *Ὁ κ. Γ. Δ. προσέφερεν εἰς Ν. Ψιμούλην 500 ψήφους.*

— *Ἀλεπάντον Πρέβεζαν. Τόμοι δι' οὓς παραπονεῖσθε θὰ σταλοῦν ἀργότερον.*

— *Δαράβαλην Λάρισσαν. Ψῆφοι προσετέθησαν ἅπαντες.*

— *Ν. Π. Λαμπρόπουλον. Ἀποστίλατε εἰς τὰ γραφεῖα μας Παπαρηγοπούλου 7 Ἀθήνας.*

— *Δ. Παλιοῦραν Μεσολόγγιον. Ψῆφοι προσετέθησαν. Τόμοι ἀργότερον.*

— *Ὁ κ. Θεόδ. Χιώτης προσφέρει εἰς Ἄνδρ. Ἀντύπαν ψήφους 52.*

— *Ὁ κ. Ν. Μεταξᾶς προσφέρει εἰς τὸν «Ἥρωα τοῦ Κιλκίς» 260 ψήφους.*

— *Κ. Λ. Δ. Ἐλήφθησαν. Προσετέθησαν.*

— *Ὁ κ. Παναγ. Βατικιώτης ἐκ Λαρίσης προσφέρει εἰς Ἠλίαν Βελήνην 500 ψήφους.*

Τώρα ὠρεβούαρ καὶ καλὴν διασκέδασιν.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΕΙΑ

— Γλυκειά μου, Δὲ θέλεις νὰ γείνῃς γυναίκα μου; Πεθαίνω γιὰ σένα.

— Τί χρυσὴς ποῦ εἶσαι. Ἔχεις ἀσφαλίσῃ τὴ ζωή σου; Γιὰ πόσο;

⁂

Κα Τίκ. Ὁ μικρός σου μοῦ εἶπε, φιλτάτη μου, ὅτι εἶμαι ὠμορφη. Γιὰ φαντάσου τὸ κατεργάρικο.

Κα Τάκ. (ἀνήσυχος). Αὔριο θὰ τὸν πᾶμε σ' ἕνα ὀφθαλμίατρο γιὰ τὰ μάτια του, ξέρεις.

⁂

Ἡ σύζυγος (μὲ τὴν ἐφημερίδα στὸ χέρι). Ἡ ἐφημερὶς γράφει ἐδῶ πῶς ἡ δυσπεψία θεραπεύεται ὅταν γελᾷ κανεὶς πολύ.

Ὁ σύζυγος. Καὶ ποιὸς ἔχει ὄρεξι ἢ μπορεῖ νὰ γελάσῃ ὅταν ὑποφέρῃ ἀπὸ δυσπεψία;

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΚΑΜΗ ΠΟΤΕ

Ἐκείνη. Ἂς κάμωμε ἀπόψε κάτι ἀλλόκοτο, μιὰ τρέλλα, κάτι ποῦ δὲν κάναμε ποτὲ πρωτύτερα. Ἕνα ἐντελῶς πρωτότυπο πρᾶγμα, ἔ;

Ἐκεῖνος. Τότε ἂς μείνωμε νὰ περάσωμε τὴ βραδυὰ σπίτι μας.

ΠΟΥ ΑΛΛΟΥ;

— Ἀκούω παράξενος ἦχος στ' αὐτιά μου, γιατρέ;

— Καλὰ, ποῦ ἀλλοῦ ἠθέλατε νὰ τοὺς ἀκοῦτε;

ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ;

— Μπαμπᾶ, τί εἶνε διπλωματία;

— Διπλωματία εἶνε, παιδί μου, ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἀναγκάζῃς τοὺς ἄλλους νὰ ἀπολογοῦνται εἰς σὲ καὶ νὰ σοῦ ζητοῦν συγγνώμην γιὰ τὸ κακὸ ποῦ τοὺς ἔκαμες.

ΤΟ ΜΟΝΟ ΚΕΡΔΟΣ

— Ἔχει ἡ σύζυγός σας βιβλίον μαγειρικῆς;

— Πῶς — καὶ βέβαια.

— Πετύχατε ποτὲ τίποτα ἀπ' αὐτό;

— Πῶς, δυσπεψία, πονοστόμαχο...

ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ

Ὁ σερβιτόρος τοῦ ξενοδοχείου κτυπᾷ τὴ νύχτα εἰς τὴ θύρα τοῦ δωματίου, εἰσέρχεται καὶ βλέπων τοὺς ξένους ποῦ ἔπαιζαν χαρτιὰ μέσα στὸ δωμάτιο, λέγει.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριοι, νὰ κάνετε λιγώτερο θόρυβο. Ὁ κύριος στὸ διπλανὸ δωμάτιο μ' ἔκραξε τρεῖς φορὲς καὶ παραπονεῖται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ.

— Πές του, ἀπεκρίθη, εἰς ἐκ τῶν παικτῶν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ντρέπεται. Τί λές, βρὲ παιδί μου. Ἐγὼ μποροῦσα καὶ διάβαζα ὅταν ἤμουν μόλις πέντε ἐτῶν.

Η ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ
ΤΩΝ ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΩΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τρίτης τὸ ἀπόγευμα, οἱ ψῆφοι οἱ σταλέντες πρὸς τὰ γραφεῖα μας δίδουν τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα.

Ἀττικῆς

Ἰωσὴφ Πρίστερσον	ψήφους	28182
Νικόλαος Ψιμούλης	,,	7145
«Ἀκάκιος Κύκλαμος»	»	4132
Κ. Ἀντωνιάδης	,,	6842
Γεώργιος Γκοτζογιάννης	ψήφους	1764
Σ. Μαυρομμάτης	»	524
Σύλλογος Ἔνδοξος Κρήτη	»	500
Μιχαὴλ Δ. Καλφαγιάννης	»	321
Γ. Σκαρδιάκος	»	300
Ἰωάννης Φλαμπουριάρης	,,	167
Κωτστ. Βλαχὸς	»	112
Ἀλέξανδρος Τσιφλάκος	,,	105
Δημ. Κόκκινος	»	50

Ἀχαΐας καὶ Ἤλιδος

Βασίλ. Σ. Κουβέλης	»	5510
Ἑρμῆς	»	1336
Ἀνδρέας Ἀντύπας	»	612
Α Βενετσανόπουλος	»	279
Πατρινὸς Γυμνασιόπαις	»	230
Π Ριζόπουλος	»	150
Χρ. στος Ἀντύπας	»	109
Νικῆος Φραγκονικολόπουλος	»	90
Ἰωάννης Α. Μαλλᾶς	»	72
Τηλέμαχος Γερ. Καββαδίας	»	44

Ἀρκαδίας

Ἰωαν. Μαρινάκης	ψήφους	1856
Β. Ἀναστόπουλος	»	1584
Χρῆστος Γιαννόπουλος	»	46
Κ. Χαραμῆς	»	25

Μεσσηνίας

Κωνστ. Β. Χανίδης	»	6806
Παναγ. Σύρμας	»	4636
Σύλλογος Ὀλύμπια	»	2698
Βενετσάνος Χαΐνης	»	1361
Π. Χαραλαμπόπουλος	,,	1365
Γεώργ. Αὐρηλιώνης	»	400
Γεώργιος Λούμος	»	373
Σπυρ. Πουλᾶκος	,,	100
Θεόδωρος Μαριόλης	,,	110
Γεώργ. Καραβίτης	,,	100
Νικόλ. Τασώνης	,,	100
Ἰωάννης Τζανετάκης	,,	100
Ἰωαν. Πολιτάκης	»	100
Ἀγγ. Ν. Παπαθεοδωρόπουλος	»	87
Παν. Φτωχούλης	,,	55
Ἰωάννης Καριζώνης	»	40
Νεάρχος Μαρτάκος	,,	25
Νικ. Ματσοῦκας	»	22
Γεώργ. Α. Δημόπουλος	»	11

Ἀργολιδοκορινθίας

«Βόρων»	»	3891
Κωνστ. Χρ. Παπαϊωάννου	»	2417
Μάνος Οἰκονόμου	»	1880
Εὐθύμιος Ι. Σμυρνιωτάκης	»	400
Τάκης Ἰωάννου	»	1364
Παναγ. Μονήφορος	»	304
Δώρης Ἄγγελος	»	2357
Δέσποινα Σ. Οἰκονόμου	»	100
Μαρίκα Θ. Διαμαντῆ	,,	21
Παναγ. Βλάσσης	»	15
Νικόλ. Β. Καρυάτης	,,	14
Κωνστ. Μιχαλᾶκος	»	6

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος

Ἀθαν. Στεργίου	»	4320
Ἀλ. Πηλίδης	ψήφους	3413
Ν. Β. Τσακαλάκης	»	603
«Ποιητικὴ Ρέμβη»	»	660
Θωμᾶς Βαφειάδης	,,	83
Ἀντών. Σαπερόπουλος	»	62
Ἀνὶς Λευκὴ	»	55
Ἠλίας Πλατώνης	»	11

Τρικκάλων

Δημ. Πλαστήρας	»	4579
«Μόλτκε»	»	9135
Φώτιος Κελεπούρης	ψήφους	478
Θωμᾶς Σδράκας	»	180
Γεώργ. Ἀναγνώστης	»	126
Δνὶς Ἀλκ. Χατζῆ-γώγου	»	113
Κωνστ. Ζαχαρόπουλος	»	105
Σπῦρος Χ. Μαράβας	»	63
Βάγγος Παϊβανᾶς	»	10
Κωλέτσος Ἀχιλλεὺς	»	10

Λαρίσσης

Ἠλίας Βελώνης	ψήφους	9439
«Πάλλουσα Καρδία»	»	6766
Γεώργιος Καρδαρᾶς	»	595
Ἀλέξ. Κουτνιαντζῆς	»	430
Ἰωακεὶμ Βογιατζῆς	»	115
Ζουδ. Ἀστυνομικὸς	»	40
Ἀθαν. Πιπινόπουλος	»	25
«Μικρὸς Ντζέντελμαν»	»	14
Γεώργ. Ζαρλᾶς	»	7

Εὐβοίας

Ἀλέξ. Κ. Χριστοφίλης	»	924
Θεμιστ. Μ. Φωτίου	»	111

Αἰτωλοακαρνανίας

Κ. Ν. Ρήγας	ψήφους	1420
Δ. Δ. Παλιούρας	»	1145
Ἀθαν. Τσίντζος	»	808
Ἰωαν. Σιδέρης	»	152
«Ὠφελιμόφρος Δρῦς»	»	127
Σπῦρος Ἀργείτης	»	48
Παναγ. Ζῶτος	»	28

Λακωνίας

Ταϋγέτη Μανιατοπούλου	»	1139
Γεώργιος Γκίτσος	»	942
Διονύσιος Τσιβάκος	,,	304
Θωμᾶς Β. Θωμάκος	»	141
Βασιλεὺς τῶν Δασῶν	,,	70
Γεωργακόπουλος	»	181
Λεωνίδας Λιακᾶκος	»	46
,,Φονικὸς Ἄρης''	,,	24

Κερκύρας

Μαρκήσιος Καρέτας	»	1802
Κλέος Φοῖσβος	»	1000
«Μυῖγα»	»	510
«Πεντάμορφη κόρη»	»	378
Σπυρ. Μαρτίνης	»	80
Θεοδῶρα Βλασσοπούλου	»	84
Ἀντ. Λύχνος	»	25

Κεφαλληνείας

Γ. Μαρκετος	»	2164
«Τρελλὸς Κεφαλλωνίτης»	»	1116
Χαρ. Π. Συνοδινός	»	815
Θεοχ. Μορφέσης	»	646
Ἄλκις Χρυσοφύλλης	»	553

Ζακύνθου

Θεοχ. Ξανθὸς	»	3001
Διονύσ. Ἀβούρης	»	3291
«Μυροβόλος Ζάκυνθος»	»	2075
Ι. Κλάδης	»	400
«Ἐρωτευμένη Νεᾶνις»	»	298
,,Πρόσκοπος''	»	10

Θεσσαλονίκης

Σάββας Παυλίδης	»	708
Ἰωάν. Δεληγιάννης	»	679
Γ. Μπερδανόπουλος	»	574
Λαζ. Ζέγας	»	190
Ἰωάνν. Στουγιαννάκης	»	167
Ἀντών. Ἀκτσελῆς	»	345

Καβάλλας

«Θρᾷξ»	»	1545
Ἀθ. Οἰκονομίδης	»	325
Φρουρὸς Νέστου	»	28

Πρεβέζης

Δημ. Ἀλέπαντος	»	6357
Γεώργ. Θ. Κατηνιώτης	»	1200
Χαράλ. Τσακαλώτος	»	100
Εὐάγγ. Βεριτσης	»	53
Ἰωάνν. Δ. Μανόπουλος	»	5
Ἔρως Μπόζιος	»	2
Ἀπόστ. Μέξης	»	2

Χανίων

Ἀπόστολος Ἀποστολάκος	»	2641

Ἡρακλείου

Ἰωάν. Μεναδάκης	»	373
Βασίλ. Καλλούνης	»	274
«Παγωμένη Καρδιά»	»	61

Ἰωαννίνων

Νικόλ. Δαλαμάγκας	»	800
Ἰωάνν. Χατζηπέτρος	»	560
Ν. Γ. Μιχαὴλ	»	1120
Ἰωάννης Παπᾶς	,,	300
Βίκτωρ Νιγρίν	»	276
Λεων Ι. Μελᾶς	,,	220
Σαλβατὼρ Λευί	»	178
Ἔμμ. Δαλαμάγκας	,,	100
Ἰωάννης Ἀγγελίδης	,,	55
Κωνστ. Μιχαηλίδης	»	10
Μάρκος Παπαζήσης	»	6
Δημήτρ. Βατακάτσης	»	2

Κοζάνης

Ζήνων Ἀραμπατζῆς	»	65
Ε. Δάφας	»	35
Δημ. Α. Χασάπης	»	29

Ἄρτης

Γερμανικὸν ὑποβρύχιον	»	25

Σάμου

Ἰωάννης Γεωργιάδης	»	3584
Πάνος Σοφούλης	»	1823
Σπῦρος Κωνσταντᾶς	»	1550
Ἑταιρία Πανὲ Στεφανίδου	»	105
Πάνος Πανοῦκος	»	15
Ὀδυσσεὺς Ξενοφωντίδης	»	13
Βασίλ. Γιαννόπουλος	»	12
Ἰωάν. Κοκορόμυαλος	»	12

Κυκλάδων

Ἐλευθ. Βατίμπελλας	»	1486
Εὐάγγελος Τσεπεδάκης	»	325
Ὀρφανὴ τῆς Τήνου	»	573
Θεόδωρος Τίγκας	»	

Λέσβου

Β. Παρασδέλλης	»	908
«Ἥρως τοῦ Κιλκίς»	»	1260

Εἰς τὸν Στόλον

«Ἀήττητος Ψαρρῶν»	»	12222
Ἑκατόγχειρος	»	15162
«Ἀπέροντον Δάσος»	»	414
«Διαβολεμένο τραΐνο»	»	12

Μιτυλήνης

Ἀπόστ. Γοῦτος	»	1242
Μιχαὴλ Πολυχρόνης	»	500
Περικλῆς Ραζῆς	»	300

Δράμας

Δούκας Π. Θεοδωρόπουλος	,,	100

Ἀργυροκάστρου

Τιμ. Ντίλιος	»	11
Μιχαὴλ Κόρκαρης	»	41

ΨΗΦΙΣΑΤΕ
ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΑ ΝΤΙΑΙΟΝ
Ἀντιπρόσωπον «Κυριακῆς» Νομοῦ Ἀργυροκάστρου.

Δημοσθ. Πανίδης.

---

40 ΛΕΠΤΑ ΜΟΝΟΝ!

Ἀπὸ σήμερον ἡ «Νέα Γενεὰ» καὶ ἡ «Κυριακὴ» καθιεροῦν μηνιαίας συνδρομὰς διὰ τέσσαρα φύλλα πρὸς

ΤΟ ΞΑΦΝΙΚΟ ΒΟΛΙ

(ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ Θ. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ)

— *Κατέβαινα* ἀπ' τὸ σπίτι μου καὶ πήγαινα γιὰ νὰ μάθω νέα ἀπὸ καμμιὰ ἐφημερίδα τοῦ Παρέδρου τοῦ χωριοῦ ἢ τοῦ Παπᾶ Μανώλη. Ἀπὸ θραδὺς εἶχε διαδοθῆ πῶς ἡ πατρίδα μας προσκαλεῦσε τοὺς ἀπαλλαγέντας τοῦ 12. Γι' αὐτὸ πήγαινα μὶ λαχτάρα νὰ μάθω, ἂν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν εἶχα ὅμως προχωρήσῃ πολὺ καὶ συναντῶ τὸν κουμπάρο μου τὸν Στέλιο.

— Τ' ἄμαθες τὰ νέα ;

— Ὄχι.

— Προσκαλοῦνται οἱ ἀπαλλαγέντες τοῦ 12.

— Μ' ἀλήθεια ; Καὶ τώρα πρέπει νὰ πάγῃ καὶ ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Νικολῆς.

Γι' αὐτὸ κουμπάρε λυποῦμαι καὶ ἐγώ, γιατὶ σκέπτομαι ποῦ θ' ἄφησ τὴν γυναικούλα του καὶ τὰ τρία μικρὰ παιδιά του.

Δὲν εἶχαμε τελειώσῃ αὐτὴ τὴ κουβέντα καὶ βλέπομε νὰ ξεκινῆ ὁ Νικολῆς ἀπὸ τὴν πιάτσα τοῦ χωριοῦ μὲ δῆμα ἀνθρειωμένου παλληκαριοῦ καθὼς πάντοτε, μὲ κανούργια δράκα καὶ μουστάκι στριμένο. σὰν ἀγκίστρι. Ἡ δὲ χονδρὴ φοῦντα τοῦ φεσιοῦ του κινοῦτανε ὑπερήφανα στὸν ἀριστερό του ὦμο. Πλησιάζει μᾶς καλημερίζει καὶ μὲ μιὰ συγκίνησι χαρᾶς μᾶς λέγει.

— Τὴν Τετάρτη φεύγω... καὶ μᾶς προσκαλεῖ στὸ διπλανὸ καφενεῖο τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ μᾶς κεράσῃ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσωμεν, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ θὰ μᾶς ἄφινε γειά. Τότε λοιπὸν μπήκαμε στοῦ Μανωλάκη τὸ καφενεῖο ἐγώ, ὁ κουμπάρος μου, ὁ Γέρο - Μαθιὸς ὁ θεῖός του καὶ κεῖνος. Καὶ μὲ τὸ πρῶτο σηκώνεται ὁ Γέρο - Μαθιὸς καὶ λέγει.

Ὥρα καλὴ στὸ δρόμο σου
λεβέντη μου ἀσίκη
καὶ νὰ γυρίσῃς νικητὴς
στεμμένος μὲ τὴν νίκη.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ποῦ τὸν συγχαίρηκαμε καὶ μὲ τὸ θεύτερο σηκώνεται πάλι καὶ λέγει.

Κι' ὅταν ἐλθῆς μὲ τὸ καλὸ
κὶ σὲ ξαναϊδοῦμε
ἐπὰ στοῦ Μανωλάκη μας
θέμε νὰ σὲ εἰποῦμε
τὸ ζήτω ὁ Νικόλας μας
ὁ ἥρωας δοξασμένος,
καὶ μὲ τσ' εὐχές τῆς Ἑλλάδας μας
χρυσοφωτολουσμένος.

Αὐτοὶ οἱ μικροὶ στίχοι τοῦ Γέρο - Μαθιοῦ πολὺ συγκινήσανε τὸν Νικολῆ, καὶ ἀφοῦ ἤπιαμε στὴν ὑγειά του μᾶς εὐχαρίστησε γιὰ τὶς εὐχές μας καὶ μᾶς ἀποχαιρέτησε μὲ εὐγένεια καὶ μὲ μιὰ ἀνδριοσύνη ποῦ βρίσκεται πάντα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἕλληνος, μάλιστα δὲ, ὅταν περιχθῆ ἡ φιλοπατρία του.

Φεύγοντας δὲ τὸν ἔβλεπα ἀπὸ μακρυὰ ποῦ ἀπεχαιρετοῦσε καὶ τὸν ἀποχαιρετοῦσαν οἱ ἄλλοι πατριῶτες..

Σκυροῦπιαζε τὸ δράδυ τῆς Τρίτης. Ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ δουνὰ καὶ νὰ χάνῃ τὴς τελευταίες του ἀκτῖνες ποῦ κοκκινίζανε στὸν οὐρανό. Σιγανὸ ἀεράκι φυσοῦσε καὶ χάιδευε ἁπαλὰ τὸ τρεχάμενο νερὸ ποῦ σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὸ φλύαρο κρότο του στὴς δοσκοπύλες ν' ἀφήσουνε πιὰ τὴν γλυγέρα καὶ σκύδοντας νὰ πιοῦνε ἀπ' τὸ κριστάλλωμένο νερό του. Καὶ τὴν Τετάρτη τὸ πρωὶ θὰ ἔφευγε ὁ Νικολῆς γιὰ νὰ πάῃ κι' αὐτὸς καθὼς ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του γιὰ τὴν γλυκειά μας πατρίδα.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπεχαιρέτησεν ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους πῆγε σὰ σπίτι του γιὰ νὰ ἑτοιμασθῆ, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες θὰ ἄρινε τὸ χωριό του, καὶ τοὺς ἀγαπημένους του. Ἡ γυναικούλα του ἡ Μαρία, μιὰ χαριτωμένη νοικοκυρὰ ξανθομαλλοῦσα μὲ ὡραῖα μαῦρα μάτια, ὑψηλὴ καὶ κόκκινη, καὶ τὰ τρία πολὺ ὡραῖα, ἐξύπνα παιδάκια ἀποτελοῦσανε τὴν οἰκογένειαι τοῦ Νικολῆ. Τὸ τελευταῖό τους ἦτανε ἕνα πολὺ χαριτωμένο ἀγοράκι τεσσάρων ἐως πέντε ἐτῶν ποῦ τὸ λέγανε Κίτσο. Ὅταν ἄκουγε περιπαιχτσιὲς στὴ σκάλα τοῦ ἐξώστη καταλάβαχνε ἂν ἦταν ὁ πατέρας του καὶ ἔτρεχε στὴ σκάλα μὲ φωνές. Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ δράδυ μόλις ὁ Κίτσος ἄκουσε πατιμασιὲς στὴ σκάλα κατάλαβε πῶς ἦτανε ὁ πατέρας του καὶ ἔτρεξε ἐκεῖ. Ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ὁ Νικολῆς, τὸν σήκωσε ἀψηλὰ, τὸν φίλησε καὶ πήγανε μέσ' τὸ σπίτι μαζὶ ὅπου ἤτανε ἡ Μαρία λυπημένη καὶ δουρκωμένη ἀπ' τὴ λύπη της καὶ ἑτοίμαζε τὰ πράγματα τοῦ ἀνδρός της, ἐνῶ κάποτε, κάποτε ἄφινε νὰ πέφτῃ ἐλεύθερο ἀπὸ τὰ μαῦρά της μάτια καὶ ἕνα δάκρυ. Ἀφοῦ λοιπὸν ξημέρωσε τὸ πρωΐ, ἄρχισε ὁ Νικολῆς νὰ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο ποῦ κοιμοῦνταν τὰ παιδιὰ καὶ τὰ φίλησε ἕνα - ἕνα. Ὅταν ὅμως ἔφθασε στὸν ἀγαπημένο του τὸν Κίτσο τότε πιὰ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ ἐνῶ τὸν ἐφιλοῦσε ἔπεσε ἕνα δάκρυ παχυκοῦ φίλτρου στὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο προσωπάκι. Ὕστερα πῆγε στὴ Μαρία του, τὴν ἀγκάλιασε σφικτὰ καὶ τὴν φίλησε μὲ μιὰ ἀπεριγράπτη συγκίνησι. Ὅταν δὲ ἡ Μαρία σήκωσε τὸ μαντῆλι ἀπὸ τὰ ἐρεγμένα ἀπὸ δάκρυα μάτια της ἐκεῖνος εἶχε χαθῆ μέσα στὰ δένδρα ποῦ βρίσκονταν στὴν κατηφόρα τοῦ δουνοῦ.

Εἶχαν περάσῃ τρεῖς μῆνες ἀφ' ὅτου εἶχε φύγῃ ὁ Νικολῆς καὶ ἡ Μαρία δὲν ἔπαιρνε ἕνα γράμμα ποῦ θὰ τῆς ἤρχονταν σὰν μιὰ μεγάλη παρηγορὰ γιὰ τὰ δάσανα ποῦ εἶχε. Μιὰ δραδυὰ ἐκεῖ ποῦ κάθονταν στὸ πλάϊ στὸ κρεββατάκι τοῦ Κίτσου ποῦ 'ταν ἄρρωστος καὶ συλλογίζονταν τὸν ἀγαπημένο της ἄνδρα καὶ τὰ τόσα δάσανά της τὴν πῆρε ὁ ὕπνος καὶ εἶδε στὸ ὄνειρό της πῶς τῆς φώναζε ὁ Νικολῆς, σ' ἐκείνη δὲ τὴν ἀγωνία ἐξύπνησε ἡ δύστυχη καὶ ἔχυσε πολλὰ δάκρυα. Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ ; Ὅλοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι κάνανε πῶς δὲν τὴν γνωρίζανε, γιατὶ πιὰ ξέρανε πῶς δὲν ἔχουνε κανένα συμφέρον ἀπ' αὐτήν.. Μόνον μιὰ πολὺ ἀγαθὴ γειτόνισσα ποῦ ἤξερε κι' αὐτὴ τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ γιοῦ της τοῦ Μήτσου στὸν πόλεμο, μόνον αὐτὴ συντρόφευε τὴν δύστυχη Μαρία, ποῦ σ' αὐτὴν ἐπιστεύοτανε καὶ ἔλεγε τὸν πόνον της νὰ ξεθυμάνῃ. Τέλος πάντων τὸ σπίτι τοῦ Νικολῆ ποῦ ἄλλες φορὲς ἤτανε πλούσιο ἀπὸ ὅλα τώρα καταντοῦσε νὰ μὴ ἔχῃ κ' αὐτὸ τὸ ψωμὶ ποῦ τὸ ζητοῦσανε κλαίγοντας τὰ μικρά του τὰ παιδιὰ καὶ ραγίζανε τῆς δυστυχισμένης μάννας των τὴν καρδιά.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Νικολῆς ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριό του πῆγε καὶ κατετάχθηκε στὸ λόχο του. Εἶχε γράψῃ ὁ καϋμένος κ' αὐτὸς τρία γράμματα ἀφ' ὅτου ἔφυγε καὶ ἀπάντησι δὲν εἶχε καμμιά. Μιὰ μέρα ἐκεῖ ποῦ κάθονταν ἔξω ἀπ' τὸ ἀντίσκηνο καὶ ἀναπολοῦσε στὴ μνήμη του τὸ σπίτι του καὶ τὴν οἰκογένειά του καὶ στενοχωρούντανε γιὰ τὴν σιωπὴ τῆς Μαρίας του ἔρχεται ἕνας φαντάρος καὶ τοῦ δίνει ἕνα γράμμα. Ἦτανε τῆς Μαρίας του.

Τί χαρὰ. Τί ἀγαλλίασις ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Νικολῆ ὅταν εἶδε ποῦ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες μαθαίνει γιὰ τὸ σπίτι του ποῦ τόσον ἐπιθυμοῦσε..

Τὸ διάδασε τὸ ξαναδιάδασε καὶ δὲν τὸ χόρταινε. Μὲ μεγάλη του ὅμως λύπη εἶδε νὰ τοῦ γράφῃ πῶς δὲν ἔλαβε κανένα του γράμμα. Ἀμέσως λοιπὸν ἔδγαλε ἀπὸ τὸ σακκίδιό του ἕνα κομμάτι χαρτὶ καὶ ἕνα μολύδι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Κτλκὶς, τὴν 19 Ἰουνίου 1912.

Χρυσῆ μου Μαρία,

«Μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ πῆρα αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ γράμμα σου. Χθὲς κάναμε μιὰ μεγάλη μάχη. Νὰ μὴ λυπᾶσαι Μαρία μου καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Φίλησὲ μου τὰ παιδιὰ καὶ τὸν Κί..

— Αὐτὰ πρόφαστε νὰ γράψῃ καὶ ἕνα "Αχ, ἀκούστηκε. Εἶχε δεχθῆ μιὰ σφαῖρα ὁ δυστυχής.

Τρέξανε ἀμέσως δύο τραυματιοφορεῖς νὰ τὸν μεταφέρουνε στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ ἕνας πιάνει τὸ μισογραμμένο γράμμα τοῦ Νικολῆ. Ἀλλ' ἀμέσως τὸν ἀναγνωρίζει. Ἦτανε ὁ Μῆτσος ὁ γυιὸς τῆς κυρὰ Μάρθας τῆς γειτόνισας. Ἀμέσως τὸν μεταφέρανε στὸ νοσοκομεῖο, ἀλλὰ δὲν εἶχε σωτηρία. Μισάνοιξε τὰ μάτια του καὶ φώναξε "Αχ, Μαρία μου, ἀχ παι... δι. καὶ τὰ κλεισε πάλι.

Ὁ Μῆτσος στεκότανε ὀπὶ πάνω του μὲ ἀνέκφραστη λύπη. Ὅταν δὲ ἐρώτησε πῆρε δύο φαντάρους γιὰ νὰ θάψουνε τὸν Νικολῆ. Ὅλοι κατάκοποι ἀπὸ τὴν ἀϋπνία καὶ ἀπὸ τὴν κούρασι ἦταν ἐκπλωμένοι, ψόφοι κατὰ γῆς. Βασίλευε τελεία ἡσυχία. Δὲν ἄκουες τίποτα, μόνο πότε - πότε τὸ ξερὸ θήξιμο τοῦ σκοποῦ. Τὸ φεγγάρι ἦταν κρυμμένο μέσα σὲ κάτι ἄγρια σύννεφα, ποῦ πρόδαιναν ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ δουνό, ἐνῶ ὁ Μῆτσος καὶ ἕνας φαντάρος δκτιτίζανε τὸν Νικολῆ καὶ ἕνας ἄλλος τὸν κασμᾶ, ἕνα φτυάρι καὶ ἕνα μικρὸ φαναράκι στὰ χέρια. Σταθήκανε. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτας ἄρχισε νὰ σκάφῃ καὶ σὲ λίγο ὁ τάφος ἦταν ἕτοιμος. Ἐνῶ δὲ ἔφερναν ὅπλα γιὰ τὸν τιμημένο νεκρὸ, ἕνας δαθὺς ἀναστεναγμὸς ἐγῆκε ἀπὸ τὴν καρδιὰ τοῦ Μήτσου καὶ μαζὶ μ' αὐτὸν δυὸ δάκρυα δοτσατα, ἀδελφικὰ πέφτανε στὸν τάφο τοῦ ἐνδόξου ἥρωα γιὰ νὰ μένουν ἐκεῖ αἰώνια συντροφιά του.

Θ. Β. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

ΑΛΛΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἰς Μυκώνιος ἀγαπῶν μιαν νεάνιδα, ἐπήγαινε καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ προσευχόμενος ἔλεγε·

— Ἅγιε, Γιάννη μου, κάμε νὰ τὴν πάρω.

Εἰς συγχωριανός του, θέλων νὰ ἴδῃ τί ἐπράττε καθ' ἑκάστην εἰς τὸν ναόν, εἰσῆλθε καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τοῦ μέρους πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἄλλος προσηύχετο.

Μετ' ὀλίγον ἀκούσας τὴν προσευχὴν τοῦ συγχωριανοῦ του, ἐφώναξεν ἐκ τῆς κρύπτης του·

— Μὴν παρακαλεῖς, γιατὶ δὲν σοῦ πρέπει.

Ὁ ἀπλοϊκὸς χωρικὸς νομίσας ὅτι ὁ Ἅγιος τοῦ ὠμίλησεν, ὀργισθεὶς εἶπεν.

— Ἀμ' γιὰ νάσαι τέτοιος καὶ τέτοιος, σοῦκοψαν καὶ τὸ κεφάλι.

Καὶ ἀπῆλθε, μὴ ἐπισκεφθεὶς πλέον τὸν ναόν.

Τρίπολις *Θάνος Χρ. Θανοῦκος*

ΨΗΦΙΣΑΤΕ

Αποσπάσατε, συμπληρώσατε καὶ στείλετέ μας τὸ κάτωθι δελτίον.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Κυριακῆς»,
Ψηφίζω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τῆς «Κυριακῆς», εἰς τὸν νομὸν

τὸν κ.

ΨΗΦΟΣ ΕΝΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΠΑΛΗΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Λησμονημένη σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἀκτὴ ἐπάνω σὲ κάτι φύκη - πλανεμένα παιδιὰ τῆς θάλασσας - μιὰ μικρὴ δαρκοῦλα, ποιός ξέρει ἀπὸ πόσα χρόνια, σὰν ἄνθρωπος ποῦ νοιώθει καὶ ἐλέπει ἐμπρός του τὴν λαμπράδα τῆς περασμένης του εὐτυχίας, κυττάζει μελαγχολικὴ σὸ σιγανὸ κῦμα, ποῦ φιλεῖ τὴν ἀκρογιαλιά.. Ἡ ἀπέραντη ζωγραφιὰ τῆς θάλασσας ποῦ ξανοίγει ὡς πέρα μὲ τοὺς θαυμασίους κυματισμοὺς καὶ τοὺς ψιθύρους τῆς ἐφιτνῆς αὔρας ἢ μὲ τὸν ρόχθο τοῦ ἀνησύχου κύματος καὶ τὸ γλυκόθωρο πλαίσιο τοῦ ὁρίζοντος τῆς Ἀττικῆς, πόσα δὲν θυμίζει στὴν παλιὰ δάρκα, ποῦ ἀληθινὰ μοιάζει μὲ τὸ «Ψάρι, ποῦ τὸ κῦμα ἔχει ρίξῃ στὴ στεριά».

Τὰ ξύλα της μαυρισμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ σκαμένα δῶ κι' ἐκεῖ ἀπ' τὸν χρόνο θαρρεῖ κανεὶς πῶς εἶνε γεροντικὸ μέτωπο αὐλακωμένο ἀπὸ δαθειὲς ρυτίδες...

Τὸ δραδυνὸ ἀεράκι, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ μακρυὰ φέρνοντας τὴν δροσιὰ τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ περνῷ μέσα ἀπὸ τὰ ἀνοίγματα αὐτὰ μὲ μιὰ ὑπόκωφη γλυκειὰ δοῆ, ἕναν ψίθυρο, ὡσὰν τῶν κιτρινιασμένων φύλλων, γιὰ νὰ φέρῃ στὴν λησμονημένη δαρκοῦλα τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς θάλασσας, δὲν εἶνε ἡ μακρυνὴ φωνὴ τῶν περασμένων, ποῦ φέρνει σὰν ἄνθρωπο ἀγκαλιαστὲς τὴν παρηγοριὰ καὶ τὴν μελαγχολία ;

Δύστυχη δαρκοῦλα...

Πέσα ἀνθρώπινα ρημάδια, ξεχασμένα ἀπ' τὴν τύχη, δὲν σοῦ μοιάζουνε. Λησμονημένη, μὲ συντροφιά σου μονάχα τὴν ἐρημιά, μοῦ φαίνεται σὰν ἐκείνους, ποῦ εἶνε μαυρισμένοι, ὅπως ἐσύ, ἀπ' τοὺς πόνους καὶ στέκουν ἄφωνοι καὶ σιωπηλοὶ στὴν ἀκρογιαλιὰ τῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς, χωρὶς πιὰ νὰ μποροῦν νὰ ριφθοῦν στὴ θάλασσα τῆς χαρᾶς, ποῦ λές καὶ τοὺς καλεῖ μὲ τοὺς ὀλόγλυκους κυματισμούς της - τὲς ἀναμνήσεις..

***

Μὲ τὲς σκέψεις αὐτὲς ἀκούμδησα ἐπάνω στὴ φτωχὴ δαρκοῦλα, μὰ ἕνα τρίξιμο, σὰν ἐκεῖνο ποῦ ἀκούει κανεὶς τὴς φθινοπωρινὲς νύχτες, ὅταν τὸ πόδι ἀμέριμνου διαδάτη πατᾷ ἐπάνω στὰ ξερὰ τριαντάφυλλα, μ' ἔκαμε νὰ νοιώσω δαθειὰ μέσα μου μιὰ μυστικὴ ἀναριχίλα, γιὰ τὴν ἀσέβεια ποῦ ἔδειξα στὸ ρημάδι τοῦ χρόνου.

Τὸ κύτταξα κάπως ταραγμένος καὶ μοῦ φάνηκε, πῶς μέσα του ζοῦσε κάποια πνοὴ ποῦ ἔδινε ζωὴ σὲ νοσταλγικὲς σκέψεις..

Μὰ τί ἀρά γε ἀναπολεῖ ἡ ξεθωριασμένη δαρκοῦλα ;

Τὸν ψαρὰ ἴσως ποῦ τῆς ἔδινε φτερὰ μὲ τὰ κουπιά κι' ἔτρεχε πρὸς πέρα στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα ἐλόχαρη γιὰ τὸ ψάρεμα ἢ γιὰ νὰ φθάσουν σὲ κάποιο ἀγαπητὸ ἀκρογιάλι, ποῦ πρόσμενε ξανθομαλλοῦσα κόρη. Ἴσως τὸ δαρὺ δογγητὸ τῶν κουπιῶν, σὰν τάσερνε τὸ κρυκαλλασμένο χέρι τοῦ γέρο - δαρκάρη, ποῦ παράθερνε δλη τὴν ἡμέρα πάνω στὸ κῦμα γιὰ νὰ ἐγάλῃ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν του..

Ἴσως τὰ ὠμορφα δράδυα, ποῦ ἡ δάρκα ἡ λησμονημένη τώρα γίνονταν ἡ ἐρωτικὴ φωλεὰ χαριτωμένου ζευγαριοῦ..

Πόσους ψιθύρους φιλιῶν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης δὲν ἄκουσε ἡ φτωχὴ δαρκοῦλα, ὅταν ἀκαλὰ ἔτρεχε ἐπάνω στὰ φαληρικὰ νερά, πόσα δογγητὰ ὅταν πάλευε μὲ τ' ἀγριεμένο κῦμα, πόσα ξεφωνητὰ χαρᾶς, ὅταν γλυστροῦσε ἀπ' τὸ λιμάνι ἔξω μ' ἀνοιγμένα τὰ πανιά ;..

***

Ὅλ' αὐτὰ μοῦ φάνηκε, πῶς ψεύτιζαν γύρω στὴν παλιὰ δαρκοῦλα τὲς ὠμορφογραμμένες ζωγραφιὲς τῶν περασμένων μὲ τὸ μισόσδυστο φῶς τῶν ἀναμνήσεων.

— Δύστυχη δαρκοῦλα... ἐψιθύρισα. Πόσες ἴστορίες θὰ μποροῦσες νὰ πῇς..

Καὶ κάποιος παχὺς ὠμορφοντυμένος κύριος ποῦ περνοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ εἶδε τὴν δαρκοῦλα, εἶπε στὸν σύντροφό του, ἐγγίζοντας μὲ πρισοχὴ τὰ ξύλα γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ γάντι του.

— Κρῖμα στὰ ξύλα. Ποιός ξέρει πόσο στοίχιζον...

Πειραιεύς,

Ρ. Σ. ΠΑΠΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Φαίνεται ὅτι οἱ περισότεροι Ἕλληνες δὲν γνωρίζουν γιατὶ πηγαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Συνέδη τὴν ἑσπέραν τῆς Μεγάλης Τετάρτης.

Εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς κεντρικωτέρους ναοὺς τῆς πρωτευούσης ὅπου ὁ κόσμος ἦτο τόσος — ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν οὔτε μῆλο δὲν ἔπιαστε — εἷς νεαρὸς δανδῆς συνοδεύων δύο Ἀτθίδας εἶχεν ἀνοίξει μετ' αὐτῶν τρομερὰν κουβέντα, ὥστε ὅλος σχεδὸν ὁ κόσμος νὰ γυρίζῃ καὶ νὰ τοὺς κυττάζῃ. Τανταοθῆτε ὅτι καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Εὐαγγελίου ἀκόμη ἦσαν καὶ οἱ τρεῖς ξεκαρδισμένοι στὰ γέλοια. Κάποιος γέρων στὲ κόμενος δίπλα μου ὠργίσθη τσον πολὺ ὥστε μετὰ τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελίου πηγαίνει καὶ λέγει εἰς τὸν νεαρὸν δανδῆ καὶ τὰς δεσποινίδας.

— Μὰ μὴ νομίζετε πῶς ἦσαστε στὸ Παναλλήνιο, καὶ χαχανίζετε ἔτσι ;

Μὲ τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐμετριάσθη ὀλίγον ἡ κουβέντα καὶ τὰ γέλοια, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς πάλιν τὰ ἴδια.

Τότε ὁ γέρων ἄναψε καὶ στρεφόμενος πρὸς αὐτοὺς λέγει·

— Τί νὰ σᾶς κάμω ἔπρεπε νὰ ἤμουν στὴ... μυστικὴ ἀστυνομία.

Ἀθῆναι *Α. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ*

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΑΕΣ

Τὸ μεγαλείτερο ἁμάρτημα στὸν ἔρωτα εἶνε ἡ ἀδιαφορία.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ γεμίσῃς τὴν καρδιὰ μιᾶς γυναίκας ἂν δὲν γεμίσῃς προηγουμένως τὴν τσέπη της.

Ἡ γυναίκα οὐδέποτε εἶνε ἄνθος - ἢ εἶνε μπουμπούκι ἢ «λίγ' ἀπ' ὅλα».

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅταν ἡμεῖς οἱ ἄνδρες τραδᾶμε τὸ διάολό μας γιὰ κάποιον ἄγγελο θὰ πρόκειται.

Γυναίκα σαράντα ἐτῶν εἶνε δέδαια γρῖφος, ποῦ κανεὶς ἄνδρας δὲν θὰ ἐπεθύμει νὰ λύσῃ.

Ὅ,τι σᾶς δίδει ἡ γυναίκα μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ δανείζεται μὲ τὸ ἄλλο, εἴτε πρόκειται περὶ ἔρωτος ἢ χρημάτων.

Ἡ ἐξυπνη γυναίκα εἶνε πάντοτε ἄπιστος τὴν στιγμὴν ποῦ πρέπει δηλ. ἢ ὅταν ὁ ἄνδρας της χάσῃ τὰ χρήματά του ἢ χάσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του γι' αὐτήν.

Ο ΘΕΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΕΨΙΟΝ

— Γκρεμίσου ἀπὸ 'δῶ παληόπαιδο.

Καὶ ὁ ἀνεψιὸς ἀπαθῶς.

— Δὲν μπορῶ θεῖε εἶνε δόσγειον τὸ δωμάτιον.

Λουν. Γιαννάκη

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

Ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα του·

— Μπαμπᾶ τί θὰ πῇ γαλλικὰ «κουραμάν» ;

Πατὴρ. Θὰ πῇ ὅτι δὲν ὑπάρχει σήμερα.

Υἱός. Τί δὲν ὑπάρχει λέξις πρὸς ἐρωμενείαν ;

Πατὴρ. Ὄχι ἀλλὰ κουραμάνα γιὰ τὴν κοιλίαν.

Ἰωάννης Χατζημπίρος

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

ΕΥΦΥΙΑ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Στρατὸς διέδαινε δι' ἑνὸς χωρίου, ὁ δὲ δήμαρχος λέγει πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ·

— Στρατηγέ μου θὰ διαδῆτε ἕνα δάσος, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκονται λησταί. Θέλετε νὰ σᾶς δώσω τόσαρας ἀγροφύλακας νὰ σᾶς συνοδεύσουν ;

⁂

ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ

Εἷς ἐν χωρίον ἐνέσκηψεν χολέρα, ὁ δὲ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἀποσταλεὶς ἰατρὸς πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς ἐρωτᾷ τὸν δήμαρχον·

— Ἐλάβατε κανὲν μέτρον κατὰ τῆς ἐπιδημίας ;

— Καὶ δέβαια, διέταξα νὰ σκάψουν 600 τάφους εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

⁂

ΚΑΛΗ ΑΥΕΥΘΥΝΣΙΣ

Σύζυγος διευθύνεται εἰς φίλον του·

— Χθὲς φίλε μου ἐπιάσθηκα στὰ γερὰ μὲ τὴ γυναῖκα μου. Μὲ ἔφερε σὲ τέτοια θέσι, ὥστε τῆς εἶπα· Πήγαινε στὸ διάολο.

— Καὶ ἐκείνη τί σοῦ ἀπήντησε ;

— Τίποτε, ἀλλὰ ἔδαλεν ἀμέσως τὸ καπέλλο της καὶ πῆγε ἴσια.... στὴν πεθερά μου.

Πολύδιος Χατζηγιαννάκης

(ὑποψηφ. ἀντιπρόεδρος (Ἀπειταρίας)

ΑΝΔΡΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ

Διαδάζω πάντοτε ἐφημερίδας, παρακολουθῶ πολλὰ περιοδικὰ, ἀλλὰ ποτὲ, μὰ ποτὲ δὲν ἀπήντησα σὰ διάδασμα ἐπάνω καμμιὰ γυναῖκα νὰ γράφῃ ἔστω καὶ δυὸ λόγια γιὰ τὴν ἐμμορφιὰ ἑνὸς ἀνδρός. Μήπως δὲν ὑπάρχουν ὡραῖοι ἄνδρες ; ἢ δὲν γνωρίζουν αἱ κυναῖκες νὰ γράφουν ;... ὄχι. Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θὰ γνωρίζουν πῶς αἱ γυναῖκες ξεύρουν νὰ γράφουν γιὰ ὅ,τι θαυμάζουν μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ μὲ περίσσα λόγια, γιὰ τὸν ἄνδρα ὅμως καμμιὰ γυναῖκα δὲν ἔγραψε. Τὸ γιατί ἄς τ' ἀφήσουμε... ἴσως γιὰ νὰ μὴ τοῦ ἀφαιρέσουν τὸν τίτλον τοῦ ἀσχήμου φύλου. Ἐγὼ ὅμως ἂν καὶ τὰς ἀντιπροσωπεύω, δὲν δύναμαι νὰ σιωπήσω γιὰ μιὰ ἀνδρικὴ καλλονὴ ποῦ συνήντησα στὸ τραῖνο τῆς Καστέλλας. Ὅταν ἐσήκωσα τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ διάδασμα τοῦ διδλίου «Τί πρέπει νὰ ξεύρῃ κάθε κορίτσι», τὸν εἶδα νὰ κάθεται ἀπέναντί μου... Τί εὐμορφιά... Τέλειος τύπος καλλονῆς. Ἐκεῖνα τὰ μαῦρα ἀμυγδαλωτὰ μεγάλα μάτια του, τὰ ὁποῖα ἀντίκρυσα χωρὶς νὰ τὸ φρύξω μ' ἕνα παράξενο σκίρτημα τῆς καρδιᾶς μου, τί σκοτεινὰ ποῦ ἦτο καὶ ὅμως ἐλαμπαν... χείλη κόκκινα ποῦ κάθε ζηλιάρα γυναῖκα θὰ τὰ ἐνόμιζε δαμμένα· ἀνάστημα τέλειον χωρὶς κανένα νάζι. Ἀχ, τὰ μαλλιά του. Τί ὡραῖα μαλλιά ; οὔτε μπεμπὲς σύγχρονος δὲν τἄχει τόσο λεπτὰ σὲ χρῶμα χρυσαφὶ. Τί πρόσωπο. Τί χρῶμα ἦτο ἐκεῖνο ; Ρὸζ ἀπὸ ντροπὴ ποῦ ἔνναιωθε τὰ μάτια μου καρφωμένα μὲ τόσο θαυμασμὸν ἐπάνω του. Καὶ ὅμως εἶχε δίπλα του γυναῖκα ποῦ θὰ ἦτο γραμμένη στὴν τελευταία σελίδα τῶν καλλονῶν. Τί κρῖμα...

«Μελανειμονοῦσα»

40 — ΜΟΝΟΝ ΛΕΠΤΑ — 40

Μᾶς στέλλεται δηλ. 40 λεπτὰ εἰς γραμματόσημα, θὰ σᾶς στέλλωμεν τέσσαρα φύλλα διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἂν κατοικῆται εἰς τὰς ἐπαρχίας, διὰ τῶν διανομέων μας, ἂν μένετε εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΑΓΓΛΙΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΣ

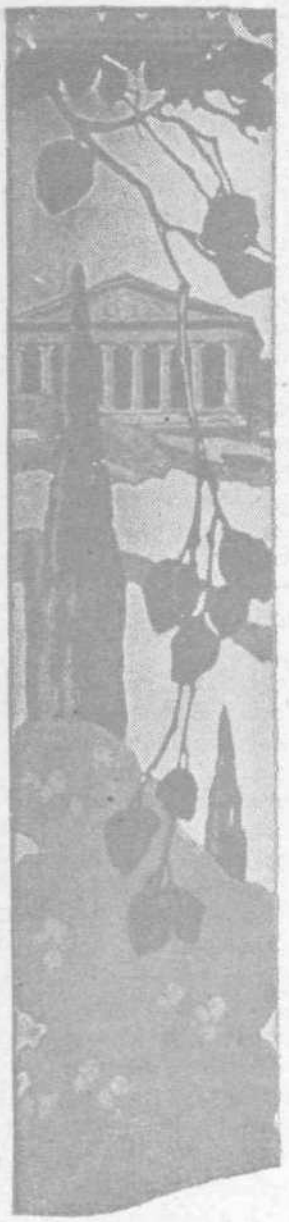

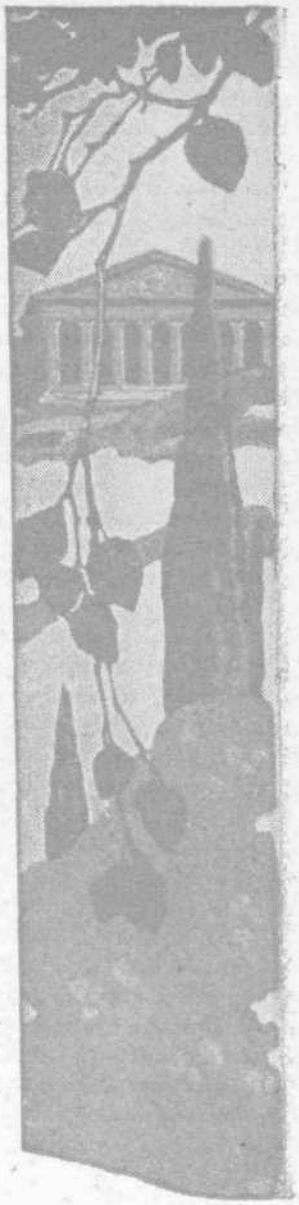

Η ΛΑΙΔΥ ΚΩΝΣΤΑΝΣ ΣΤΟΥΑΡΤ-ΡΙΤΣΑΡΔΣΩΝ

Ἡ φωτογραφία παριστᾷ τὴν ὡραίαν Ἀγγλίδα ἀριστοκρατίδα κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἀσκήσεών της. Ἡ λαίδυ Κωνστάνς πιστεύει, ὅτι κάθε Ἀγγλίδα ὀφείλει νὰ γυμνάσῃ τὸ σῶμά της γιὰ νὰ δύναται νὰ ἀντέχῃ περισσότερον καὶ νὰ ἐργάζεται περισσότερον εἰς ὅ,τι μπορεῖ νὰ βοηθήσῃ χάριν τῆς πολεμούσης πατρίδος της. Ἡ ἄσκησις ἀριθμὸς 1 καὶ 4 χρησιμεύει διὰ νὰ ἰσχυροποιεῖ τοὺς μῦς τῆς ράχεως καὶ τῶν μηρῶν. Εἰς τὴν ἄσκησιν ἀριθ. 3 γυμνάζονται ἡ ὀσφὺς καὶ οἱ ὦμοι εἰς δὲ τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 2 οἱ μῦς τῶν ποδῶν. Ἡ λαίδυ Κωνστάνς εἶνε προικισμένη μὲ πολλὰ χαρίσματα. Εἶνε πρώτης τάξεως χορεύτρια κλασσικῶν χορῶν, κολυμβᾷ ὅσον καμμία ἄλλη ἴσως Ἀγγλίς, σκοπεύει θαυμάσια καὶ ἐν γένει τρέλλαίνεται διὰ τὸν ἀθλητισμόν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπεδόθη ἀπὸ κορισάκι. Πολλαὶ ἀγγλίδες τοῦ καλοῦ κόσμου ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμάτης. Αἱ φωτογραφίαι εἶνε παρμέναι ἀπὸ τὸν κῆπον τῆς μεγαλοπρεποῦς της βίλλας, κειμένης εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν προάστειον τοῦ Λονδίνου Τοέλαη.